

EMILY GUNNIS

Fetița
pierdută

„Captivant și plin de suspans.”

JESSICA FELLOWES

LITERA

buzz
BOOKS

EMILY GUNNIS

Fetița pierdută

„Captivant și plin de suspans.”
JESSICA FELLOWES

LITERA

buzz
BOOKS

buzz BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

EMILY GUNNIS

Fetița pierdută

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

The Lost Child

Emily Gunnis

Copyright © 2019 Emily Gunnis Ltd

Emily Gunnis și-a declarat dreptul de a fi identificată drept autoarea acestei lucrări

în conformitate cu Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Ediție publicată pentru prima dată în 2019 de HEADLINE REVIEW,

un imprint al HEADLINE PUBLISHING GROUP

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Fetița pierdută

Emily Gunnis

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GUNNIS, EMILY

Fetița pierdută / Emily Gunnis; trad. din lb. engleză

și note: Mihaela-Magdalena Dumitru. –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7279-7

ISBN EPUB 978-606-33-7512-5

I. Dumitru, Mihaela-Magdalena (trad.)

821.111

*Pentru soțul meu Steven,
dragostea mea, viața mea, căutătorul meu în înălțimi;
nu am știut că sunt pierdută până ce te-am găsit pe tine.*

*Adeseori iubirea nu își cunoaște profunzimea
până în ceasul despărțirii.*

Kahlil Gibran

PROLOG. *Sâmbătă, 19 noiembrie 1960*

– Vă rog, lăsați-mă să ies, domnule. Nu mă simt bine.

Rebecca s-a uitat peste masă la polițistul care purta ochelari cu rame metalice și care nu o lăsase să iasă din camera pentru interogatoriu de când sosiseră, în urmă cu două ore.

Detectivul Gibbs a tras adânc din țigara Woodbine, apoi a suflat fumul gros și cenușiu în încăperea neaerisită.

Rebecca și-a privit țință mâinile: picături minuscule din sângele mamei sale îi împrășcau încheietura mâinii drepte și a început să le râcăie cu unghiile. Încă purta cămașa de noapte în care dormise. Urmele de sânge se întindeau de-a lungul tivului. Voia să o smulgă de pe ea, să intre în cadă, să se scufunde în apă și să nu mai iasă la suprafață.

– Aproape am terminat. Trebuie doar să mai clarific câteva detalii în mintea mea înainte de a dactilografia declarația.

Detectivul Gibbs s-a aplecat înainte, cu ochii pironiți în ochii ei și a strivit țigara Woodbine sub arătătorul pătat de nicotină.

– Îți aduc niște apă.

Când s-a ridicat, scaunul a zgâriat podeaua de gresie, scoțând un scârțâit strident care a speriat-o. Și-a tras în jurul ei pătura din lână aspră. Tremura de frig. Îi era atât de frig!

Detectivul Gibbs a lăsat ușa să se trântască în urma lui. Pe Rebecca o usturau ochii când s-a uitat la ceas: 4 dimineața. Niciodată nu stătuse trează până la ora asta. Ea și Harvey se ascundeau uneori împreună în adăpostul antiaerian, noaptea târziu, pentru a scăpa de furiile tatălui ei, dar dorința lui de a găsi uitarea în whisky îi îneca de cele mai multe ori accesul de furie înainte de miezul nopții.

Când începeau țipetele, îi trimitea un semnal lui Harvey de la fereastra dormitorului ei cu o lanternă pe care i-o dăruise chiar el, iar băiatul traversa în fugă câmpul de porumb și deschidea trapa adăpostului antiaerian de sub Casa Seaview. Aici îl aștepta, după ce pătrunsese în adăpost prin chepengul din dulapul aflat sub scară. O micuță cavernă subterană pe care tatăl ei o umpluse cu conserve, cărți și lumânări, în caz că se întorcea inamicul german cu gândul de a-i măcelări familia. Paranoia fără sfârșit a tatălui ei, care le transformaseră ei și mamei viața într-un iad, i-a oferit, fără să își dea seama, o scăpare.

Rebecca a rămas pe scaun, privind secunde care se scurgeau pe ceas, iar trecerea timpului o ducea tot mai departe de ultima dată când își văzuse mama. Ultima dată când avea s-o mai vadă

vreodată pe mama ei. Încă o vedea înaintea ochilor: gura care icnea după aer, buzele ei frumoase, care o sărutaseră de atâtea ori, pielea care își pierdea culoarea, ultima suflare și viața care o părăsea.

Liniștea încăperii pline de fum îi bubuia în urechi. Își simțea trupul epuizat, dar mintea ei relua iar și iar scena care o întâmpinase atunci când, auzind țipătul mamei sale ce trecuse prin pereți, dăduse fuga din dormitorul ei în camera de zi de la Seaview: mama ei, zăcând întinsă pe covorul deschis la culoare pe care Rebecca o văzuse de atâtea ori scuturându-l de praf pe treptele luminate de soare ale căsuței lor.

Un covor acum colorat în roșu de sângele care îi curgea din urechi și din nas. Avea ochii umflați, nu mai putea să îi deschidă de atâtea lovături date de tatăl ei cu bocancul negru și greu, așa încât nici nu și-a văzut fiica în pragul ușii.

– Așadar, domnișoară Waterhouse, a zis detectivul Gibbs, făcând-o să tresară când a intrat. Să reluăm toată povestea.

Părea deja că totul s-a petrecut într-o altă viață, cum stătea în pat cu numai câteva ore înainte ca furtuna dinspre Golful Wittering să îi șuiere pe la fereastră. Cu toată pătura în plus pe care o scosese din dulap, extremitățile îi pulsau de frig.

Și-l imaginase pe tatăl ei gemând în timp ce aprindea focul, bombănind de unul singur în vreme ce praful îl făcea să tușească. Mama îl privea probabil, cu părul drept, gri închis, ridicat într-un coc și picioarele obosite întinse pe scăunelul din fața ei, așteptând în tăcere ca accesul lui de furie să treacă odată cu aprinderea vreascurilor. După ce a aprins focul, tatăl ei a luat cheia din sertarul biroului, s-a apropiat de dulăpiorul încuiat și a scos pistolul Luger, așa cum făcea în fiecare zi de luni, l-a desfăcut meticolos în bucăți și i-a curățat mânerul cu ulei de in, în timp ce mama îl privea probabil îngrijorată.

– Nu ne permitem toți să fim la fel de naivi ca tine, Harriet, a zis el. Bărbatul trebuie să își poată apăra familia.

Rebecca simțea tensiunea prin podea. Era o tăcere mormântală, așa cum era de fiecare dată când tatăl ei avea gânduri negre. Era o zi încordată, căci părinții ei fuseseră chemați la director să discute despre ea. Tatăl ei nu îi mai vorbise de atunci, decât pentru a-i spune că plecau de la Seaview la prima oră a dimineții și că nu îl va mai vedea niciodată pe Harvey Roberts.

– Vă rog, lăsați-mă să îl văd pe Harvey, l-a implorat pe polițist.

– La momentul potrivit. Harvey Roberts devenise o pacoste, așa că a trebuit să-l băgăm într-o celulă.

O încerca din nou senzația de greață, căci prezența lui Gibbs o copleșea. Îi amintea de unul dintre șobolanii care mișunau pe lângă

țarcurile mieilor de la Ferma Seaview. Avea dinți îngălbeniți și ascuțiți; capetele mustății negre și groase îi zvâcneau când vorbea, ca firele din mustața unei pisici.

Rebecca și-a stăpânit șuvoiul de lacrimi. La scurtă vreme după ce fusese condusă în camera de interogatoriu, auzise vocea lui Harvey care o striga de afară, de pe coridor. Apoi a auzit câțiva polițiști care vorbeau unul peste altul, strigându-i să se calmeze, amenințându-l că îl vor închide peste noapte. Bătuse cu pumnii în ușa care îi despărțea, dar vocea i-a slăbit când l-au târât pentru a-l îndepărta de acolo.

- Dar tatăl lui Harvey? Eu nu am decât treisprezece ani. Nu ar trebui să am un adult de față?

Vocea Rebeccăi tremura, văzând cum se chiora la ea detectivul Gibbs.

- Ted Roberts este în stare de ebrietate - nu știe nici cum îl cheamă în acest moment, așa că nu îți poate fi de mare ajutor, mă tem. Sunăm la serviciile sociale de cum se deschide biroul lor și vei fi pusă sub un ordin de plasament.

- Ce înseamnă asta? a întrebat ea, simțindu-și inima inundată de panică.

Gibbs se uită fix la ea.

- Înseamnă că vei fi plasată în grija autorității locale și ți se va repartiza un asistent social care va fi responsabil de cazul tău.

- Dar eu vreau să locuiesc cu Ted și Harvey, a zis Rebecca fără să își mai poată stăpâni lacrimile. Vă rog, lăsați-mă să merg la baie, nu mă simt bine.

- Vezi tu, cu cât ne explici mai clar ce s-a întâmplat, cu atât mai repede vom termina aici.

- Dar v-am explicat clar, v-am spus totul. Vă rog, nu mă obligați s-o iau de la început.

Nu voia să-și amintească sunetul vocii ridicate a tatălui ei, care străpunsese vuietul furtunii de afară. Urletul care trecuse prin scândurile podelei și vocea mamei sale, încercând să-l calmeze. Și-o imagina pe mama ei tremurând în fotoliu, își imagina teama ei de ceea ce urma să se întâmple. În camera de jos s-a auzit zgomotul a ceva spart. Inima Rebeccăi bubuia dureros, iar vântul și ploaia răpăiau în geam; fata și-a tras păturile peste cap.

- De data asta voi scrie ce zici, iar apoi secretara poate dactilografa declarația ta când va veni, la începutul turei, a zis el cu un oftat, suflând fumul. Mai spune-mi o dată, ce a făcut mama ta de l-a enervat pe tatăl tău în seara asta?

Rebecca și-a șters o lacrimă, mânioasă. Simțea că i se sfărâmă capul: nu avea cum să îl facă pe omul acesta să înțeleagă ce

înseamnă să trăiești cu un om asemenea tatălui ei.

- Nu a făcut nimic. Nu era nevoie să facem nimic. Se întâmpla câteodată să las un creion pe masă, sau poate mama nu împătorea corect un prosop. Tata suferă de nevroză cronică în urma războiului. A fost tratat la Spitalul de Psihiatrie Greenways, dar nu s-a refăcut complet. Are un temperament violent și până și cel mai mic zgomot sau cea mai mică supărare îi poate declanșa amintiri.

- Dar astăzi s-a întâmplat ceva care l-a înfuriat? Ai zis că ai chiulit de la școală.

Politiștii o ținutau cu privirea, cu stiloul pregătit.

Rebecca a închis ochii și s-a gândit la ziua dinainte, când era o altă persoană, o fetiță care avea o familie și care aștepta pe coridor, în fața biroului directorului, privind țintă la covorul portocaliu care făcea vârtejuri și ascultând ecoul vocilor dinăuntru.

- De vină este băiatul acela, Roberts, este o influență proastă.

Directorul vorbea tare și Rebecca și-l imagina plimbându-se încolo și înapoi, cu mâinile la spate, prin fața părinților ei așezați pe scaune.

- Locuiesc la ferma învecinată cu Seaview Farm, iar Ted a angajat-o pe soția mea cât timp eu am fost spitalizat la Greenways.

Tatăl ei vorbise cu o voce calmă, așa cum făcea întotdeauna în afara casei lor izolate.

- Drept urmare, Rebecca și Harvey au crescut împreună și, din nefericire, eu nu m-am aflat prin preajmă, ca să pun capăt duratei nesănătoase de timp pe care îl petreceau împreună.

- Dacă aș fi în locul dumitale, aș avea încredere în instinctele mele, domnule Waterhouse. Am crezut că Rebecca are în vedere ceva mai mult decât să fie nevastă de fermier, dar mă tem că relația cu tânărul Roberts are un efect negativ, deoarece notele ei au început să scadă.

- Notele ei? a zis mama îngrijorată. Școala este foarte importantă pentru ea - vrea să devină doctor.

S-a oprit, ca și cum s-a simțit deodată jenată de intervenția ei.

- Este cam târziu să te mai agiți acum. Eu te-am avertizat în privința acestor oameni, Harriet.

- Vedeți dumneavoastră, în cazul majorității fetelor, eu văd că ambițiile sunt date uitării când se îndrăgostesc, spusese directorul foarte prozaic.

- Să se îndrăgostească? Tatăl ridicase tonul, în ciuda obiceiului său. Are abia treisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

- Aș putea să întreb, au existat probleme acasă în ultimul timp? a zis directorul, înaintând cu mare grijă.

- Nu, nu îmi vine nimic în minte. Tu ce zici, Harriet?

Rebecca își ținuse răsuflarea. Amândoi știau bine de ce chiulise în ziua aceea, de ce fusese disperată să îl vadă pe Harvey. Tatăl ei o ducea departe de Seaview și de Harvey, singurele lucruri care o ajutaseră să supraviețuiască.

Notele ei nu scădeau din cauza lui Harvey, ci pentru că o epuiza viața trăită în frică. Pentru că nu i se terminau coșmarurile decât atunci când începea o nouă zi de călcat pe coji de ouă. Pentru că trăia într-o casă unde îi era teamă să intre într-o cameră ca să nu dea de tatăl ei acolo; unde udase patul până la unsprezece ani, deoarece îi era prea frică să se ridice din pat noaptea, ca să nu se întâlnească cu el. Pentru că privindu-l cum o bate pe mama ei ajunsese să se simtă ușurată de tensiunea așteptării permanente ca totul să înceapă. Și, de fiecare dată, mama ei îi cerea iertare în numele lui, îi găsea scuze, își tampona gura însângărată și își spăla sângele de pe față deasupra chiuvetei din ceramică din mica lor bucătărie.

– De ce ai simțit nevoia să pleci de la școală astăzi fără permisiune? a întrebat detectivul Gibbs, readucând-o brusc în prezent.

– M-am dus să îmi iau rămas-bun de la Harvey, a zis Rebecca încet.

Tremura de-acum, întregul corp începea să intre în stare de șoc.

– Pentru că urma să vă mutați?

Gibbs a așteptat ca fata să încuviințeze înainte de a mângăli cuvintele ei pe hârtie.

– Aduna fân la Spitalul de Psihiatrie Greenways. Au acolo o fermă unde lucrează pacienții. Harvey și tatăl lui stau la hanul din localitate în timpul săptămânii, așa că știam că nu aveam să îl văd înainte de plecare.

Rebecca a închis ochii și a răsuflat încet, încercând să își domolească greața.

– Ne-am cam îndrăgostit, nu-i așa?

– Pe Ted și Harvey îi consider că fac parte din familie. Au primit-o la ei pe mama când eu eram un bebeluș, iar tata a fost trimis la Greenways. Am fi rămas pe străzi dacă nu erau ei.

Detectivul Gibbs a dat din cap încetișor.

– Și cum ai ajuns la Greenways după ce ai fugit de la școală?

– Am luat autobuzul.

Rebeccăi îi zvâcnea stomacul de durere. Tamponul sanitar din chiloți îi irita pielea și era sigură că trebuie schimbat, dar nu avea la ea decât cămașa de noapte cu care era îmbrăcată. Ura lucrul acesta la care o supunea corpul ei – mizeria, durerea, nu doar în stomac, ci și în spate, în picioare. Ura firele de păr dintre picioare, sânii care îi

creșteau, dureroși și omniprezenți. Nu voia să i se schimbe corpul și nu vedea la ce i-ar sluji. Știa că, spre deosebire de celelalte fete din clasa ei, care deja chicoteau la ideea de a se căsători și a avea copii, pe ea gândul acesta o umplea de groază.

– Să nu te măriți, Rebecca, este un joc pentru fraieri, îi șoptise mama într-o seară, când curățau cartofii pentru cină. Ți-am pus niște bani într-un cont, ca să poți studia medicina.

A privit dincolo de ușa bucătăriei, spre locul unde Jacob își citea ziarul și apoi s-a uitat din nou la ea.

– Nu este nevoie să spui nimănui despre bani. Promite-mi că orice s-ar întâmpla, îți vei termina studiile.

A tresărit în momentul în care mama ei a scos o broșură de la poștă din fundul unui sertar și i-a îndesat-o în mână. Simțea că va începe să plângă și o apăsa toată tensiunea aceea care umplea întotdeauna casa.

– Promite-mi.

– Îți promit.

Totul începuse în ziua în care tatăl ei se întorsese de la Greenways, iar ea se uitase la el, care o privea aspru, cu ochi întunecați și abătuți și cu un zâmbet forțat întipărit pe fața marcată de o cicatrice.

– De ce, mămico? De ce ți-pă la tine și te lovește?

Nodul din stomac pe care i-l pricinuisse străinul acesta îi denatura deja neînfricarea senină. Acum o urma un nor negru, oriunde se ducea. Nu putea suferi să fie singură cu el și se ascundea după fusta mamei de câte ori ieșea el din dormitor, cu privirea încețoșată și o dispoziție proastă.

– De acum încolo, lucrurile se vor schimba acasă, micuțo, pentru că tati este un pic trist și speriat de luptele duse în război. Dar trebuie să stai lângă cei pe care îi iubești, chiar și atunci când nu sunt atât de buni și de prietenoși pe cât ai dori tu. Se va simți mai bine în scurtă vreme.

La vârsta de cinci ani, viața pe care o cunoscuse până atunci luase sfârșit. Căminul lor lipsit de griji și iubitor devenise peste noapte o închisoare. Răsetele, mirosul brizei mării care intra prin ferestrele deschise, nisipul de pe podeaua bucătăriei, muzica de la radio. Când el intra pe ușă, inima mamei ieșea.

– Și ce s-a întâmplat când ai ajuns la Greenways? a întrebat detectivul Gibbs, aplecându-se în față pentru a ridica o cană de cafea acum rece.

Rebecca s-a întors la după-amiaza trecută. Frigul mușcător o izbise când coborâse din autobuz, prevenind-o parcă să facă drum întors. Simțind că îi tremură stomacul, a mers spre clădirea în stil

gotic, de trei etaje, de la marginea oraşului Chichester. Porţile înalte, din fier forjat, un avertisment grav că odată intrat, era aproape imposibil să mai ieşi.

La scurtă vreme după ce porţile se închiseseră cu zgomot în spatele ei, un bărbat proaspăt bărbierit s-a apropiat de ea, blocându-i drumul şi ferindu-şi privirile.

– Care este ziua ta de naştere? a întrebat el, legănându-se uşurel de pe un picior pe celălalt.

– Nu te ruşina. Spune-i lui George data naşterii, iar el îţi poate spune în ce zi a săptămânii te-ai născut.

Uşurată, se întorsese să îl privească pe Harvey, care îi zâmbea îmbrăcat în salopeta lui plină de noroi, cu părul blond căzându-i peste ochii albaştri.

– Bine. M-am născut pe 8 ianuarie 1947.

Spre uimirea ei, George, fără să ezite nici o clipă, a trântit-o:

– Miercuri, apoi holbându-se la ea, a adăugat: Tu eşti fata din tablou.

– Este incredibil. De unde ştie? a zis Rebecca. Despre ce tablou vorbeşte? a continuat ea, încruntându-se.

Harvey a ridicat din umeri.

– George are o minte sclipitoare, dar este complet instituţionalizat. Nu ar supravieţui în afara acestor ziduri acum.

– Nu aşa mi-am imaginat că va fi – am crezut că sunt toţi închişi.

Încercase să nu se holbeze, dar curiozitatea a învins-o. Frigul muşcător o făcea să tremure.

– Vezi tu, cei care se plimbă liberi sunt cei despre care doctorii cred că trebuie să fie ţinuţi ocupaţi cu o activitate fizică, dar cei care sunt psihotici, care sunt un pericol pentru ei înşişi şi pentru alţii, sunt încuiaţi în aripa B, acolo, sus, a zis Harvey, arătând spre zecile de ferestre cu arcade care îi priveau de pe faşada clădirii principale. Dar ce cauţi aici? Nu ar trebui să fii la şcoală?

Harvey a condus-o departe de vântul aprig, dincolo de uşă, şi au intrat pe la capătul unui coridor aparent nesfârşit, ieşit parcă dintr-un coşmar. În aer se simţea o tensiune şi se auzea ceea ce părea a fi o femeie care ţipa ca din gură de şarpe.

– L-am găsit pe Harvey şi i-am spus că plecăm, i-a zis Rebecca încet lui Gibbs.

– Şi el ce a zis? a întrebat el ridicând privirile din notiţele lui şi privind-o cu asprime.

Rebecca a făcut o pauză.

– A zis că va veni la Seaview în seara aceasta şi o să fugim împreună.

Îl vedea chiar și acum, privind-o fix, cu ochii lui de un albastru ca ai bebelușilor.

- Dar Ferma Seaview este casa ta. Tatăl tău ar fi pierdut fără tine.

- Se descurcă el. Știe cât de mult... cât de mult țin la tine, a zis Harvey și a lovit cu vârful piciorului în pământ.

- Unde putem pleca? Și școala? Dacă plec cu tine, nu îmi voi termina niciodată studiile și voi sfârși ca mama.

Lacrimi de spaimă îi pârjoleau ochii.

- Și tu cum ai reacționat la propunerea lui?

Gibbs s-a aplecat spre ea, privind-o ținută, iar respirația lui încărcată de tutun absorbea tot oxigenul din aer.

- Am spus că nu o pot părăsi pe mama, a zis Rebecca în timp ce îi scăpa o altă lacrimă.

Îi era teamă să plângă; dacă începea, nu se mai putea opri.

- Așa că ai plecat? a întrebat detectivul Gibbs.

Rebecca a încuviințat din cap.

- Dar când am ajuns la tine acasă în seara asta, ai spus că ai auzit pe cineva la ușă înainte să cobori și să îi găsești pe părinții tăi. Iar persoana aceasta pe care ai auzit-o a pornit cearta care a dus la moartea părinților tăi. Crezi că persoana aceea a fost Harvey?

- Nu.

Auzea încă ferestrele dormitorului ei scuturate de vijelia neobosită, parcă gata să se fărâme, huruitul ciocănelului de metal la ușă, care probabil nu fusese decât urletul vântului.

- De ce ești atât de sigură?

- Pentru că atunci când am coborât, nu era nimeni în casă. Probabil mi s-a părut. Era furtună, lovea zdravăn în ferestre, nu am auzit bine.

- Dar ai spus că l-ai auzit pe tatăl tău vorbind cu cineva și că a izbucnit o ceartă. N-ar fi logic ca această persoană să fie Harvey, dacă a promis că va veni după tine?

Gibbs s-a aplecat mai mult spre ea și Rebecca a simțit că i se încordează tot corpul și o încearcă din nou crampele.

- Nu.

Rebecca a scuturat din cap. Trebuia să iasă din această cameră. Nu putea să respire. Simțea mirosul de ars care a venit dinspre pistolul Luger când s-a declanșat.

- De ce?

- Pentru că Harvey nu ar fi lăsat-o pe mama să moară pe podea în felul acela. O iubea.

- Ar fi putut să îl împuște pe tatăl tău pentru a o salva pe mama ta?

- Nu.

- De unde știi?

- Pentru că știu. Nu ar putea face așa ceva. Vă rog, domnule, mi se face rău.

- Ei, din fericire pentru el, taică-său este un alcoolic, așa că s-au găsit martori care spun că au fost amândoi la King's Head în seara asta.

- Atunci de ce mă mai întrebați? De ce nu mă lăsați să plec? Vă rog, mă simt foarte rău.

Rebecca simțea cum i se precipită voma dinspre stomac.

- Pentru că nu sunt sigur că îmi spui totul, domnișoară. Cred că ascunzi ceva. Și că bănuiești cine ar putea fi persoana care era la ușă.

Lacrimile s-au pornit de data aceasta. Îi era teamă că se va îneca cu voma care îi ardea gâtul.

- Vă rog, domnule, nu era nimeni când am coborât scările. Nu era nimeni altcineva în casă.

- Iar tatăl tău deținea un pistol?

Rebecca a dat din cap, ducând o mână la gură când sunetele nopții trecute i-au răsunat în urechi.

Își băgase capul sub pături când furtuna se întetise, ca un ecou a ceea ce se petrecea la parter. Țipetele, zgomotele de lucruri sparte, furia tatălui ei, care îi bubuia prin vene, simțind-o de parcă era furia ei. Rămăsese întinsă în pat, paralizată de indecizie, până ce auzise Țipetele mamei sale trecând prin podea, forțând-o să acționeze, să se ducă la ea.

- Mamă!

O strigase, deschizând ușa dormitorului și repezindu-se pe scări în jos, spre scena înfiorătoare care se desfășura în camera de la parter.

Acum gura i se umplea de vomă și, când a început să îi curgă printre degetele care îi acopereau gura, iar acidul din stomac să o ardă, a icnit puternic și s-a îndoit de mijloc.

Detectivul Gibbs a sărit în picioare, dar era prea târziu: se întinsese peste notițele lui, peste masă, pe podea. Când bucățelele de la ultima masă pe care o luase cu mama ei - ultima lor cină, în timpul căreia nimeni nu rostise nici un cuvânt - au acoperit pantofii negri și lucioși ai detectivului, iar puținul aer rămas în cameră s-a împuțit, interogatoriul s-a sfârșit brusc.

1. HARVEY. Ora 9.00 dimineața, miercuri, 19 noiembrie 2014

Harvey Roberts s-a apropiat de fereastra bucătăriei sale de la fermă și a privit dincolo de curtea acoperită de gheață, către South Downs¹. Era treaz de numai câteva ore, dar abia mergea de oboseală, după timpul petrecut ținând-o de mână pe fiica sa în timpul travaliului. Când ajunsese într-un final acasă, în patul lui, abia dacă dormise și își petrecuse mai toată noaptea făcându-și griji pentru ea. A luat o înghițitură de cafea și s-a străduit să își adune forțele pentru o nouă tură lungă la Spitalul St Dunstan.

Fuseseră câteva zile înfrigorante. Fiica lui, Jessie, intrase în travaliu cu trei săptămâni înainte de data când ar fi trebuit să nască și, cum prietenul ei, Adam, era în Nigeria, la o sedință foto, telefonul care sunase duminică la ora 2 dimineața, a fost cel al lui Harvey. Se îmbrăcase în grabă și condusese până în Chichester, acolo unde ultimii cheflii de sâmbătă seara își croiau încă drum spre casă. Când Jessie a deschis ușa apartamentului de epocă, cu două camere, în care locuia împreună cu Adam, își scosese deja pijama și se îmbrăcase.

- Cred că a început, tati, a zis ea, cu un chip care semăna mai puțin cu scriitoarea de treizeci și nouă de ani care devenise și mai degrabă cu fetița pe care o mângâia altădată, după un vis urât.

Părul lung până la umeri, cu șuvițe vopsite, tuns în stil bob elegant și, de obicei, uscat cu peria era prins la spate într-o coadă; tenul ca de porțelan nu purta urme de machiaj, iar ochii verzi îi erau încadrați de ochelari cu rame din baga.

Stătuseră în picioare în dreptul ferestrei glisante mari din camera de zi a lui Jessie, holbându-se unul la celălalt în stare de șoc.

- Nici măcar nu am intrat în concediu, a zis Jessie în cele din urmă. Camera copilului nu este gata și nu am nimic de mâncare. Ochii i s-au umplut încet-încet de lacrimi. Adam trebuie să se întoarcă abia săptămâna viitoare. Nu reușesc să dau de el. Nu pot trece prin asta fără el.

- Este în regulă, draga mea, spusese el. Dau eu de el. Va ajunge acasă cât se poate de repede - s-ar putea să nu fie decât o alarmă falsă.

Instinctiv, spusese cuvintele pe care voia să le audă ea, chiar dacă știa că cel mai probabil era o minciună.

- Ce-ar fi să mergem la spital, ca să fii consultată? Ai pregătit o geantă cu lucruri?

- Nimic nu este cum trebuia să fie, tati. Nici bazinul pentru naștere nu l-am instalat, a zis Jessie, privind spre cutia care aștepta încă în hol. Tocmai am sunat-o pe moașă și mi-a zis că trebuie să merg la spital, pentru că este încă prea devreme. Plănuisem totul - voiam să nasc acasă, nu voiam să mergem la spital.

După aceea, i se păruse că a intrat într-o stare de agitație crescândă din care simțea că nu mai ieșise. A pus un braț în jurul umerilor ei și i-a spus că totul este bine, că dacă se așază pe pat și îi arată unde sunt lucrurile de care are nevoie, poate să i le adune el.

Dar tot ce sugera el era greșit: rochii și pulovere în loc de pijama și pantaloni comozi, iPadul în locul fișei cu planul de naștere, la care ea și Adam petrecuseră multe ore și pe care acum Harvey n-o găsea. Și avea dureri prea mari ca să poată sta locului. Se mișca încolo și înapoi, răstindu-se la fiecare sugestie a lui, până când au adunat în sfârșit lucrurile pe care trebuia să le ia.

- Nu iei și periuța de dinți?

- Bine, a reușit ea să zică, după care a întins o mână spre perete, pentru a se sprijini și a scos un urlat de durere.

Harvey s-a repezit în baie și a luat-o. Dulăpiorul de medicamente era deschis și ochii i-au căzut pe cutia de Citalopram, antidepresivul pe care Jessie îl lua de când murise mama ei vitregă, în urmă cu doi ani.

- Arunc și astea în geantă, da? a zis el, ieșind din baie și mergând spre ea.

Jessie a clătinat din cap.

- Nu le-am mai luat - moașa mi-a zis că nu pot alăpta cât timp le iau.

Harvey a simțit o greutate în stomac. Fusese un carusel de suferință pentru amândoi, iar Jessie îi supraviețuise doar datorită nenumăratelor ședințe de consiliere și colacului de salvare numit Sertralină.

- Înțeleg, a reușit să spună, știind că era prea târziu ca să mai spună altceva. Moașa ți-a spus despre biberon? Ție nu ți-a făcut nici un rău.

Harvey a încercat să își mascheze supărarea cu un zâmbet.

- Nu, tată, i-a trântit-o Jessie. Vreau să alăptez la sân. Este cel mai bine pentru copil. Oricum mă gândeam să renunț la pastile. Adam zice că nu mai am nevoie de ele.

Harvey a rămas în fața fiicei sale într-o tăcere uluită. Simțea că Adam habar n-avea despre adâncurile în care se scufundase Jessie după ce murise Liz, femeia care îi fusese ca o mamă de când era abia un bebeluș, iar să o încurajeze să renunțe la medicamente când

mai avea puțin și naștea, iar el era plecat cu serviciul, nu făcea decât să o dovedească.

Dar când a dat să spună ceva, să o implore să se mai gândească, a simțit mâna lui Liz pe brațul lui, trăgându-l în spate, oprindu-l. Așa că nu a mai spus nimic. În absența mâinii călăuzitoare a soției sale, se simțea paralizat.

Într-adevăr, din clipa în care Jessie îi deschisese ușa, simțise cum moartea soției sale năvălise înapoi peste ei. Parcă primea vestea din nou. Știa că și Jessie simțea aceleași lucruri: furia cauzată de pierderea suferită plana în aer, între ei; furia pentru că vor fi nevoiți să se descurce fără ea; că, așa cum se întâmplase de fiecare dată, el nu era la înălțimea responsabilității.

În timp ce părăseau apartamentul, în tăcere, i-a trecut prin minte că Jessie i-ar fi spus mamei sale vitrege că se gândea să renunțe la Citalopram. Ar fi menționat acest lucru la o ceașcă de ceai sau în timpul unei plimbări de duminică după-amiază, iar Liz ar fi găsit o cale să o facă să se răzgândească. Sertralina o făcuse pe Jessie să uite cât de rău a fost totul – atacurile de panică, tulburarea obsesiv-compulsivă; toate lucrurile care atinseseră apogeul înainte de apariția lui Adam, la un an după moartea lui Liz. Iar acum, decizia potențial catastrofică fusese deja luată și era prea târziu ca Harvey să mai poată face ceva.

– Auuu! a țipat Jessie când au trecut pe lângă afișul care anunța că liftul este defect și au început să coboare pe scări.

S-a oprit la fiecare val de durere, ținându-se strâns de balustrada din lemn a celor trei etaje de scări, până la mașina lui Harvey.

În timp ce o privea neajutorat, Harvey se gândea la seara când încercase să abordeze subiectul mutării ei și a lui Adam într-un loc mai practic. Îl invitaseră la cină în apartamentul imaculat al lui Adam, în care Jessie se mutase când rămăsese însărcinată, la numai șase luni după ce se cunoscuseră. După ce i-au spus că vor avea o fetiță și după o mulțime de îmbrățișări, urări de bine și plânsete, el sugerase că dacă doresc să caute o casă, astfel ca Jessie să nu se chinuiască pe scări cu un cărucior, sau să suporte zgomotele vieții de noapte din centrul orașului, el ar putea să-și reînnoiască împrumutul ipotecar și să îi ajute cu avansul.

Jessie și Adam se uitaseră unul la altul și, în câteva secunde, Adam respinsese oferta. Iubeau apartamentul acesta, a zis el pe când Jessie se cuibărea lângă el pe canapeaua bej, cu perne asortate, perfect aranjate. Nu voiau să fie unul dintre cuplurile acelea care se mutau din cartierul pe care îl iubeau și apoi erau nefericiți. Bebelușul se va adapta la viața lor, adăugase Adam. Jessie plănuia să se întoarcă la muncă în scurt timp; nu era nevoie să se schimbe

nimic. Jessie se uitase la Adam și apoi îi zâmbise, același zâmbet pe care îl îndrepta spre el când era copil și Harvey o întreba cum fusese la școală, iar ea încerca să îi ascundă faptul să o supărase din nou bătaușul clasei.

Harvey se uitase cu atenție la apartamentul lor elegant, cu suprafețe albe și nici un obiect nepus la locul său. Poze făcute de Adam în activitatea sa de fotograf de călătorii fuseseră mărite și înrămate și atârnavă pe toți pereții. Totul fusese aranjat și cartografiat cu atenție, la fel ca viața lor. Harvey nu își putea imagina ce urma: mâncarea pentru copii, dezordinea, lipsa de somn. Munca lui Adam îl ținea departe multă vreme, dar când era acasă se răsfățau – mâncau la restaurant, mergeau prin magazine, stăteau la plajă. Apoi, când începeau să se calce pe bățături și totul devenea prea real, era timpul ca el să plece din nou în vreun loc îndepărtat. Iar Jessie se arunca din nou cu pasiune în munca ei, care – dacă avea un eveniment sau o cină cu un client – putea însemna un program de lucru de douăsprezece ore. Lui i se părea că nu se oprește niciodată, că își trage pânțele după ea prin tren până la gara Victoria și înapoi în fiecare zi. Nu făcuseră nici o încercare de a se opri, sau măcar de a încetini și de a se bucura de evenimentul metamorfic care urma să li se întâmple.

Dorise să se bucure pentru ei, dar de când îi spusese Jessie și Adam despre copil, îl învăluisese un sentiment de depresie. Era mai mult decât tristețea acută că Liz nu se afla acolo să împărtășească bucuria cu el, era un sentiment rău-prevestitor care părea să crească în intensitate odată cu pânțele lui Jessie.

Ceva i se părea anormal și bănuia că de vină era faptul că bebelușul era și nepoata Rebeccăi, dar nimeni nu îndrăzne să menționeze elefantul din cameră.

Adam nu o cunoscuse pe mama naturală a lui Jessie și, cu toate că Harvey o încurajase de câteva ori pe Jessie să îl prezinte pe Adam Rebeccăi, Jessie a șovăit. Până în urmă cu cinci zile, Rebecca nici măcar nu aflase despre bebeluș, dar vinerea trecută Jessie anunțase, spre uluirea lui Harvey, că se duse să o vadă. Îi era limpede că întâlnirea fusese un dezastru și nu făcea decât să îi înmulțească grijile pe care și le făcea în legătură cu anxietatea tot mai mare de care suferea Jessie.

– Nu o vreau prezentă în viața noastră, tată, este prea greu. Nu vreau să fie prin jur când se naște copilul.

Ochii lui Jessie se umpluseră de lacrimi, iar Harvey își simțea tot stomacul nod de îngrijorare.

Acum, Harvey și-a lăsat jos cafeaua și și-a tras din nou în picioare cizmele de cauciuc. După ce ieșise cu greu de sub duș, dusese câinii

la o alergare de înviorare de-a lungul valurilor glaciale ale dimineții, în Golful Wittering, plaja copilăriei sale, pe care nu suporta să o mai viziteze acum decât iarna, din pricina traficului aglomerat care era o pacoste în lunile de vară. Abia suporta cele două autobuze care o traversau zilnic, blocând aleea îngustă în noiembrie, iar în starea în care se afla acum, nedormit, îi era greu să își astâmpere furia provocată de faptul că fusese nevoit să dea înapoi pentru a lăsa să treacă un autobuz care îi venise din față pe alee în dimineața aceea.

Semnul DE VÂNZARE din dreptul Casei Seaview a lucit în lumina dimineții când a ajuns la capătul potecii care ducea la ușa lui. Din câte știa el, Seaview era încă proprietatea familiei care cumpărase Ferma Seaview de la el în urmă cu aproape patruzeci de ani.

În timp, oamenii uitaseră ce se petrecuse acolo, dar în săptămânile și lunile de după aceea nu se vorbise despre altceva.

– Ce oribil, spuneau ei, aplecându-se unul spre celălalt, cu încântare.

– Ai auzit, legistul a spus că suferea de nevroză de război. Fetița lor, Rebecca, a fost în casă tot timpul. Fata i-a găsit pe amândoi. Oribil.

Dar trauma acelei nopți a continuat, atât pentru el, cât și pentru Rebecca, până în ziua de azi, manifestându-se cel mai vizibil în relația zdruncinată dintre Rebecca și Jessie, fiica lor.

În timp ce hrănea câinii, oglinda de lângă ușa din spate i-a reflectat imaginea jalnică: cu părul albit, neîngrijit, cearcănele grele de sub ochi și pielea pământie, își arăta toți cei șaiszeci și opt de ani. Dar apoi soarele s-a ivit dintre nori, o rază i-a strălucit pe chip în timp ce traversa curtea și a simțit-o atât de caldă pe piele, încât, timp de o clipă, s-a relaxat și la colțurile gurii i-a înflorit un zâmbet.

Avea o nepoată. Era Adam în hăinuțe de bebeluș, cu fruntea lui înaltă și ochii închiși la culoare, dar era frumoasă. Iar el fusese acolo în fiecare clipă, două zile și două nopți la rând.

Jessie refuzase anestezia epidurală prea mult timp. În timp ce Harvey o masa pe spate și o ținea de mână de câte ori era traversată de un alt val de durere intensă, i-a spus că îi promisese lui Adam că va naște natural, că voia să îl facă mândru de ea. Tatăl ei a încercat disperat să o convingă, dar ea nici nu voia să audă. Apoi, când a atins pragul durerii și nu a mai suportat, i-au zis că este prea târziu. Când a venit timpul să împingă, nu dormise și nu mâncase de patruzeci și opt de ore și nu mai avea forță să o facă. Bebelușul se înțepenise, iar Harvey a privit cu groază cum doctorii au folosit ceea ce lui i se părea forța brută, pentru a succiona, tăia și trage copila moale din ea.

Jessie o numise Elizabeth Rose. Se așteptase – sperase – ca numele să fie Elizabeth, dar aproape că era prea mult după lunile acelea în care Jessie abia putuse să rostească numele mamei sale vitrege și credea că ar fi o amintire funestă a ceea ce bolborosea sub pojghița de la suprafață.

Harvey a descuiat lacătul de la ușa atelierului său și a tras de cârligul înțepenit. Încercând să își facă de lucru înainte de a avea voie să se întoarcă la spital, a căutat uneltele de care avea nevoie pe bancul de lucru acoperit de pânze de păianjeni pentru a repara poarta de intrare pentru mașini, care îi dăduse mereu bătăi de cap lui Jessie. Un crâmpei de lumină a pătruns prin geamuri și a căzut pe mânușile de grădinărit ale lui Liz. Le-a ridicat încet, și-a strecurat degetele lungi în materialul lor elastic și a ridicat mâinile înaintea ochilor, așa cum făcea ea. A închis ochii.

Stăpânește-te, bătrâne. Îi auzea vocea la fel de limpede cum auzea lătratul câinilor de afară. Te-ai descurcat bine până acum, dar trebuie să continui. Jessie are nevoie de tine. Nepoata ta are nevoie de tine.

Și chiar așa era. Când au rămas singuri, la scurtă vreme după naștere, moașa părea să o atragă pe Jessie într-un vârtej de teamă că bebelușul nu prindea sânul. Era patru după-amiaza și începea să se întunece, iar Jessie se apropia de a treia noapte la rând lipsită de somn, când o moașă a considerat că este o idee înțeleaptă să îi spună lui Jessie că are „sfârcuri ciudate“.

– Trebuie să încerci să o hrănești, Jessie.

O moașă cu păr negru, tuns scurt și respirație care putea a ceapă, apăruse lângă Jessie cu copilul în brațe pe când încă o coseau după naștere.

Se întorsese spre el, cu ochii mari.

– Când ajunge Adam, tată? Se întunecă, iar tu nu ai voie să rămâi cu mine în noaptea asta, numai tații au voie. Am nevoie de el, ca să aibă grijă de ea. Îmi este teamă că o va lua cineva în timpul nopții.

Jessie avea în ochi aceeași privire hăituită pe care o avusese Rebecca, aceeași convingere că cineva voia să-i facă rău copilului ei.

– A rezervat bilet la un avion care decolează mâine-dimineață. Va ajunge aici mâine-seară, scumpo, a zis el cu blândețe, ascuzându-i faptul că tocmai îl sunase pe editorul lui Adam pentru a patra oară, cerând să îi spună unde dracu' era Adam. Nu îți face griji pentru seara aceasta, iubito, a spus el. Să sperăm că te vor lăsa să pleci acasă în curând. Voi sta cu tine cât pot de mult, până ce ajunge Adam aici.

– De ce nu mă place? De ce nu suge? a zis Jessie, iar pe chip avea o paloare cadaverică.

- Jessica, știu că este greu, dar este important să continui să încerci. Trebuie să o hrănești în prima oră de viață, altfel ar putea fi rău pentru copil. Poate dacă o miști puțin, așa este bine, și îi susții capul, ca să stai amândouă un pic mai comod. Nu este mai bine acum? spunea moașa, în timp ce copilul urla ca din gură de șarpe, iar pe obrajii lui Jessie curgeau lacrimile.

- Nu am putea să îi dăm bebelușului un biberon, până mai târziu? sugerase Harvey, străduindu-se să își domolească furia, dar moașa nu s-a dat bătută și i-a aruncat o privire de oțel.

- Bebelușul are nevoie de colostru matern, s-a oțărât ea când Harvey a scos-o ușurel pe coridor. S-ar putea să existe un motiv pentru care nu se hrănește cum trebuie.

- Cum rămâne cu nevoile lui Jessie? Știi că suferă de depresie, că a renunțat la Citalopram din cauza obsesiei ăsteia cu alăptatul la sân?

- Înțeleg îngrijorarea dumneavoastră, domnule Roberts. Cunoaștem situația medicamentelor pe care le ia Jessica și rămânem vigilenți, dar bebelușul ei are un timp scurt în care să primească colostrul. Jessie va avea destul timp să se odihnească după aceea.

- O să moară, tată.

Jessie avea ochii larg deschiși când a intrat înapoi la ea, după ce a ieșit un pic afară, ca să ia o gură de aer și să încerce să se calmeze. Părea foarte agitată și nu se atinsese de mâncare. Fiica lui reacționa la fel ca Rebecca – aceeași panică în priviri, aceeași insomnie. I se părea că re trăiește un coșmar.

- Nu o să moară, scumpa mea, a zis el, ridicând-o pe Elizabeth din brațele lui Jessie, moment în care copilul a încetat pe loc să mai plângă, nemaifiind forțat să ia sânul.

Un poster de promovare a alăptării la sân îi privea sfidător pe amândoi: LA SÂN ESTE CEL MAI BINE. O mamă care săruta mulțumită piciorul bebelușului ei, în timp ce copilul suga fericit. *Laptele matern scade riscul de infecții ale urechii la bebeluși. Laptele matern scade riscul de diaree. Laptele matern scade riscul de pneumonie.*

S-a apropiat de fereastră cu nepoata sa în brațe și a privit pe deasupra orașului Chichester, în timp ce un grup de rude gălăgioase înarmate cu baloane se opreau la patul de alături.

- Este atâta gălăgie aici, vreau să plec acasă, a zis Jessie și a început să plângă, iar el a încercat să o prindă de mână, ținând copilul cu stângăcie la îndoitura cotului.

- De ce nu încerci să te odihnești acum? a zis el, cu toată fermitatea de care era în stare. Întinde-te și încearcă să închizi ochii.

Eu o să aflu când au de gând să te externeze.

- Promite-mi că nu îți iei ochii de la ea, ca să vezi dacă se oprește din respirat. Promite-mi, tată.

Încheieturile degetelor ei erau albe când și-a înfipt unghiile în brațul lui.

- Îți promit, scumpa mea.

Dar când Jessie a încercat să adoarmă, o doctoriță tânără a venit să le spună că, întrucât bebelușul nu prindea sânul și nu se hrănea, îi recoltaseră o mostră de sânge din călcâi, care indica un nivel mare de globule albe.

- Ce înseamnă asta? se rățoise el.

- Înseamnă că bebelușul prezintă semne de infecție. O pornim pe un antibiotic cu spectru larg de acțiune, până ce vom avea timp să creștem o cultură de sânge, care durează douăzeci și patru de ore. Când primim rezultatele, vom ști dacă i-am dat antibioticul corect și dacă trebuie să continue tratamentul.

- O să fie bine?

Harvey s-a ridicat, ținând-o încă pe mica Elizabeth în brațe.

Doctorița a dat din cap în semn de încuviințare.

- Bănuiesc că este un streptococ de grupa B, care este o infecție obișnuită. Va avea nevoie de antibiotic timp de șapte zile.

- Trebuie să rămână aici? Adică, i s-ar putea administra antibioticul acasă? Fiica mea are mare nevoie de liniște ca să se poată odihni.

Doctorița a scuturat din cap.

- Vom lua bebelușul acum și îi punem branula pe mână, ca să poată primi antibioticul intravenos. Mă tem că trebuie să primească tratamentul până la capăt, altfel s-ar putea agrava starea într-un timp foarte scurt.

A încercat să-i oprească, le-a spus că îi promisese lui Jessie că nu va scăpa copilul din ochi. Dar ei au insistat. Așa că, odată ce Jessie a căzut într-un somn agitat, a pus-o pe Elizabeth în pătuțul ei fără prea mare tragere de inimă și i-a privit cum pleacă cu ea. Sperase că Jessie va dormi până ce o vor aduce înapoi pe Elizabeth, dar era atât de mult zgomot în salonul de spital, încât s-a trezit după numai câteva minute. S-a uitat la el, a văzut că nu o are pe Elizabeth în brațe, apoi a întors privirea spre locul unde ar fi trebuit să se afle pătuțul.

- A murit, așa-i? a zis ea, rămasă fără suflare de spaimă, ridicându-se în capul oaselor și încercând să își coboare trupul nerefăcut din pat.

- Draga mea, copilul este bine, doar că trebuie să îi dea antibiotice. Te rog, Jessie, nu-ți face gânduri rele.

- Antibiotice? Pentru ce? Unde este?

Jessie devenise isterică în câteva secunde și nu s-a calmat până ce a chemat pe cineva care să o ducă la Elizabeth, într-un scaun cu roțile. Iar apoi au stat amândoi și au privit timp de o jumătate de oră cum s-au chinuit doi pediatri să prindă o venă pe mânuțele lui Elizabeth, care urla din toți răunchii, fără pauză.

După aceea, lui Harvey i s-a părut că Jessie dispare cu totul înăuntrul ei. Nu mânca, nu putea dormi, nu lăsa pe nimeni altcineva să atingă copilul.

- Încearcă să o otrăvească, tată. Nu sunt medicamente, încearcă să îi facă rău.

- Scumpa mea, nu ar face nimeni așa ceva.

- Vreau să o duc acasă. Nu vreau să se afle aici. Nu vreau să îi bage porcăriile alea în vene. Nici nu știm ce este. Te rog, tată, vreau să ies de aici.

- Nu te pot lăsa să faci asta, draga mea, nu ai fost externată. Voi sta cât se poate de mult cu tine, iar într-o zi-două, Adam va fi aici. În scurtă vreme vei putea merge acasă.

- Te rog, tată, o omoară aici. Trebuie să ne duci acasă înainte să vină din nou după ea. Se simte rău - tu nu vezi ce îi fac? Este copilașul meu. De ce nu ne poți duce acasă, dacă așa vreau? Urăsc locul ăsta.

- Dragă mea, am avea multe necazuri dacă am pleca acum. Trebuie să îi lăsăm să îi administreze lui Elizabeth aceste antibiotice și apoi vei putea pleca. Doar câteva zile.

Și au vorbit așa, în buclă, în timp ce noaptea se lăsa peste prima zi din viața micuței Elizabeth. A stat alături de ea, încercând să o calmeze, până la ora 8, când i s-a spus că orele de vizită au luat sfârșit. Apoi a plecat, după ce le-a convins pe moașele neatente și extenuate să îi promită că o vor supraveghea îndeaproape pe Jessie. Au zis că în scurtă vreme va fi disponibil un salon privat în care să o mute și unde să se odihnească, dar promisiunea lor n-a reușit să îi aline reaua presimțire care îl învăluia pe măsură ce se îndepărta.

Acum, traversând curtea înapoi spre casă, a văzut mașina poliției oprind în față.

A rămas ținut locului, dorindu-și să poată opri timpul. Prin minte îi goneau sute de scenarii despre ce i s-ar fi putut întâmpla lui Jessie, dar știa cu siguranță că avea legătură cu ea. Un bărbat și o femeie au coborât din mașină, au pătruns pe poarta grădinii și au înaintat spre el.

- Harvey Roberts?

Harvey a dat din cap în semn că da spre bărbatul înalt cu chip îngust și prelung, care i se adresase.

- Sunt sergentul Paterson, iar aceasta este sergentul Galt, de la Departamentul de Investigații Criminale Brighton.

- Ce s-a întâmplat?

Harvey își simțea gâtul uscat. Cuvintele se înțepeniseră; nu voia să le dea drumul.

- Vrem să vorbim despre fiica dumneavoastră, Jessica.

- Ce este cu ea? Ce s-a întâmplat?

- Înțeleg că nu este aici.

- Sigur că nu este aici, e în spital.

- Mă tem că Jessica a părăsit spitalul împreună cu bebelușul la puțină vreme după ora 8 în dimineața aceasta. Înțeleg după reacția dumneavoastră că nu aveți nici o veste de la ea?

Harvey a rămas cu ochii holbați la el, incapabil să îi răspundă.

- Am putea intra în casă pentru a vorbi?

2. HARRIET. Ziua Victoriei, marți, 8 mai 1945

Harriet Waterhouse s-a așezat la măsuța ei de toaletă din lemn de pin, lângă mica fereastră șubredă, de la ultimul etaj al casei din oraș a patronilor ei, și a scos din sacoșă jurnalul pe care îl cumpărase în ziua aceea. Era încă împachetat într-o hârtie maronie care a pârlit ca vreascurile abia aprinse când a desfăcut-o, iar mirosul oficiului poștal s-a ridicat dinspre pachet și s-a impregnat în aerul din camera ei igrasioasă.

Cartea elegant legată în piele avea ștanțate pe prima copertă cuvintele „Jurnal pentru cinci ani“, scrise cu litere aurii, iar un mic lacăt din bronz ținea copertele bine închise. Harriet și-a dat seama că își ținea respirația.

Nu știa ce o făcuse să își cheltuiască salariul pe o lună pe ceva ce nu dorise niciodată. Intrase în oficiul poștal numai pentru a scăpa de mulțimea de oameni. Bărbați, femei și copii erau toți extaziați de vestea că războiul se încheiase, în sfârșit. Doreau cu disperare să fie împreună, uniți în euforia lor, cântând și strigând din pragul ușilor, de la ferestre, de pe acoperișuri sau de pe stâlpii de felinar. Stătuse o oră la coadă în fața băcăniei Wilson ca să ridice rațiile săptămânale ale domnișoarelor Clara și Ethel, înconjurată de oameni pe care îi cunoștea de o viață, care o priveau și așteptau de la ea o reacție de extaz.

- Nu-mi vine să cred, spusese ea când fusese întrebată ce credea despre întoarcerea lui Jacob, silindu-se să zâmbească atunci când ei o priviseră încruntați, așteptând mai mult, până ce, spre ușurarea ei, a venit cineva și i-a târât înapoi, în miezul sărbătorii.

Fusese o zi ca oricare altă zi de marți. Le dusesese domnișoarelor Clara și Ethel câte o ceașcă de ceai la ora 7 și apoi făcuse focul în camera de zi. După micul dejun, făcuse paturile, făcuse curat în dormitoare, ștersese argintăria de praf și o lustruise înainte de a servi prânzul. Era în jur de trei și abia începea să spele rufele, când o strigaseră și le găsisese cufundate într-o tăcere uluită, extrem de neobișnuită lor, așezate lângă aparatul de radio, în timp ce Winston Churchill transmitea mesajul său pentru țară.

Urale și cântece au început să răsunе afară pe străzi, iar Harriet s-a ridicat pe picioarele tremurânde și cu inima bubuindu-i în piept, neputându-și smulge privirile de la domnișoara Clara și domnișoara Ethel, care se prinseseră în brațe și plângeau cu suspine.

- Nu-i așa că este minunat, Harriet? a zis domnișoara Ethel, radiind de bucurie, cu obraji rumeni lucioși din cauza lacrimilor. Se întorc băieții noștri acasă.

La adăpostul bucătăriei, încuiase ușa și se așezase pe podeaua rece din piatră, închisese ochii și încercase să simtă emoție la gândul că Jacob se întorcea la ea. În minte relua aceeași imagine, a ultimei zile în care îl văzuse, când își luaseră rămas-bun la gară, iar el căra peste umăr rucsacul din pânză, ochii lui căprui săgetau împrejur neliniștiți, iar pe buze avea un zâmbet absent.

Priviseră la celelalte cupluri care se sărutau de rămas-bun și, cu lacrimi în ochi, el se întorsese spre ea și îi spusese:

- Nu pot face asta, Hattie. Nu sunt destul de puternic.

Fusese acasă într-o permisie de numai o săptămână, iar ea era șocată de schimbarea survenită: firea lui solară dispăruse, înlocuită de irascibilitate și lipsa poftei de mâncare. Când l-a atins, s-a tras înapoi și abia dacă închisese un ochi, stătuse treaz toată noaptea și băuse, nevrând să adoarmă, de teama coșmarurilor care îl pândeau.

- Te rog, ajută-mă, spusese el în ultima noapte petrecută împreună și adormise plângând în brațele ei, iar după zece minute o lovise cu violență și o doborâse din pat pentru că se întorsese în somn și îl speriasse.

În timp ce își ștergea lacrimile și se străduia să se ridice pentru a pregăti ceaiul domnișoarelor Clara și Ethel, și-a amintit de scrisorile lui Jacob, atent împăturite în sertarul măsuței de toaletă. Maldăre de hârtie de scris trimise de-a lungul anilor, pe care le îndreptase cu migală cu fierul de călcat și le readusese la viață. Instantanee învălmășite din iad, surprinse în scrisul lui copilăresc, pe hârtie împrumutată sau furată și îndesate în plicuri de diferite forme și dimensiuni. Scrisori pe care, atunci când le citea, și-l putea imagina scriindu-le la lumina lumânării, în tabere militare improvizate; înfrigurat, speriat, singur, oprindu-se asupra cuvintelor, nevrând să o îngrijoreze, dar disperat să extirpe amintirea.

Debarcările din Normandia au fost dificile. După ce am ajuns în fine pe uscat, nu am avut timp nici să ne adunăm, că a trebuit să o pornim spre frontul de luptă. Nu îți voi povesti despre acest loc, de teamă că aș însămânța în mintea ta imaginile care mă bântuie pe mine, dar îți voi spune că nu am avut timp nici să mănânc, nici să beau o zi întreagă. Am răzbătut dincolo de capul plajei, iar acum avansăm cu rapiditate. Fără să fi dormit. Mi-am pierdut ranița și banii. Pământul argilos și ploaia ne-au fost cei mai mari dușmani. Se dau unele dintre cele mai grele lupte din acest război acum, când Aliații încearcă să câștige un avanpost în Franța. Mă simt foarte departe de tine și parcă am lăsat o parte din mine în urmă, pe plaja aceea.

Toată dragostea mea,

Jacob

Pământul argilos și ploaia ne-au fost cei mai mari dușmani. Noaptea a visat chipul lui și urmele lăsate de lacrimi în argila groasă care îi acoperea pielea, l-a văzut rănit și înghețat de frig, cu sânge și lut închegate pe față, în ochi și în păr și scurgându-i-se din urechi, din pricina bombardamentelor fără sfârșit despre care auzise de la cei veniți acasă. Fiecare nouă scrisoare îi fărâmița și mai mult speranța că într-o zi va lăsa în urmă războiul și se va întoarce cu sufletul lui blând și voios intact.

Astăzi este abia a douăzecea zi pe care o petrecem la război, dar parcă au trecut ani. Ceea ce s-a întâmplat cu mine și cu batalionul meu ar fi considerat de mulți oameni un lucru imposibil. Este o tortură să ne trimită în luptă alături de cei mai buni prieteni ai noștri. I-am văzut pe atât de mulți dintre ei făcuți bucăți lângă mine, încât nu mai suport. Pur și simplu nu îmi vine să cred că toate acestea se petrec cu adevărat. Mai degrabă mi-aș curma viața decât să trebuiască să retrăiesc debarcarea în inima teritoriului ocupat de inamic și încercarea de a apăra o poziție asaltată și bombardată din toate părțile, până când reușesc să pătrundă trupele aliate. M-am târât ore întregi, în timp ce gloanțele îmi treceau pe la urechi, zicându-mi că fiecare secundă pe care o trăiam era ultima. Nu îți pot spune ce am mai văzut și nu voi vorbi niciodată despre asta. Este suficient să spun că nu știam că omul este capabil de a provoca atât de multă suferință semenilor săi. Nu îmi voi reveni niciodată după tot ce am trăit aici.

După ce le-a dus ceaiul domnișoarelor Clara și Ethel, le-a rugat să îi permită să plece în oraș pentru a ridica rațiile lor, apoi a urcat în camera ei ca să se schimbe. S-a oprit în fața măsuței de toaletă și și-a periat părul drept, uitându-se în oglindă, la imaginea ei bântuită, cu inima grea. Și-a dat cu un pic de ruj pe obrajii palizi, apoi s-a așezat pe un loc din autobuzul care mergea în oraș, cu un zâmbet lipit pe chip, în timp ce toți ceilalți plănuiau să ia trenul spre Londra, unde mii de oameni se adunau în Piața Trafalgar și la Palatul Buckingham, pentru a-i privi pe regele George, regina Elisabeta și Winston Churchill, care urmau să își facă apariția.

În autobuz a fost cald și aglomerat, toți pasagerii cântau și dansau, la fel cum făceau cei pe care i-a văzut pe stradă când a ajuns în oraș și și-a croit drum prin mulțime spre intrarea oficiului poștal. Părea o ascunzătoare potrivită, căci timp de atâția ani îi servise drept puncte de legătură cu Jacob. În prima zi a războiului ținuse neapărat să fie ea cea care trimite prima scrisoare, iar acum revenise aici, în Ziua Victoriei, după ce străbătuse un cerc complet. A apăsat clanța și aproape că s-a prăbușit peste ușă, iar clopotul

molcom a sunat când a închis ușa în spatele ei cu un oftat de ușurare.

Înăuntru era răcoare și oamenii lipseau, iar tejgheaua de la care trimisese toate scrisorile destinate lui Jacob era ascunsă într-un colț. Bătrâna care conducea oficiul poștal mirosea mereu a levănțică și rafturile erau un talmeș-balșmeș de plicuri și colete, caiete și suluri de hârtie maronie. La fel cum făcea cu orice client, proprietăreasa a fost cuprinsă de o stare de emoție la vederea lui Harriet, care a inspirat adânc și a privit înăuntru unei vitrine din sticlă, de lângă tejghea, în căutarea unui lucru asupra căruia să își concentreze atenția.

– Bună ziua, Harriet, ce mai faci? Cu ce te pot ajuta?

Femeia cu părul cărunț prins într-un coc și o bogăție de pistrui pe chip i-a zâmbit cu căldură. Harriet a fost pusă în dificultate de întrebare și, când s-a uitat din nou în interiorul vitrinei din sticlă, jurnalul gros ca o cărămidă i-a atras privirile.

– Pot să mă uit la jurnal, vă rog? a întrebat ea.

Femeia l-a ridicat și l-a așezat pe tejghea.

– Cauți un cadou pentru revenirea acasă a lui Jacob?

Harriet a întins mâna și a atins coperta din piele, a frunzărit zeci de pagini care au purtat-o în viitor, spre zilele care se întindeau răbdătoare în fața ei. Și-a imaginat scrisul ei neciteț care ar fi putut înregistra o viață lipsită de război, în care nu și-ar fi pierdut copilul în timpul *Blitzului*², Jacob ar fi încă el însuși, iar zilele lor ar fi ocupate cu picnicuri și reprize de înot, plimbări cu bicicleta și aventuri, ei doi și copilul lor; o mică familie care părea un vis imposibil.

Nici nu îi spusese lui Jacob că rămăsese însărcinată din nou. Știa că nu o putea spune niciodată. Nimănui. Cum ar putea fi atât de egoistă încât să vorbească despre un copil care nu a existat niciodată vreunuia dintre cei care își pierduse un fiu, un frate sau un soț pe câmpul de luptă?

Domnișoara Ethel fusese foarte bună. Chemase doctorul atunci când durerea și sângerarea se întetiseră. De data aceasta a văzut că este fată înainte să o ia doctorul. După aceea sângerase timp de zece zile, iar durerea fusese mai rea decât oricând înainte. Dar avusese nevoie de toate acestea. Avusese nevoie de agonia care însoțise totul, avusese nevoie să vadă sângele pentru a ști că nu existase numai în imaginația ei.

Acum, câteva luni mai târziu, tot nu putea uita și încă nu știa ce să simtă în această prăpastie a durerii în legătură cu o persoană care nu existase niciodată. Simțea nevoia să spună cuiva, cuiva care

să nu o dojenească pentru egoismul ei, cuiva cu care să vorbească atunci când nu putea adormi.

- Ai aflat când se va întoarce acasă, Hattie? Este un cadou minunat, perfect pentru viitorul vostru împreună. Acum aveți multe de așteptat de la viață.

- Da, așa este! a zis ea, ridicând jurnalul de pe tejghea și zâmbind. Îl cumpăr.

În seara aceea, după ce își îndeplinise toate îndatoririle, Harriet a deschis sertarul de sus al noptierei de lângă pat, a dat prima pagină a jurnalului ei și a luat în mână stiloul.

Marți, 8 mai 1945

Dragă jurnalule,

Ziua la care a visat toată lumea a sosit, în sfârșit. Războiul s-a încheiat, dar eu mă tem că nu s-a sfârșit cu totul. Peste petrecerile și paradele de pe străzi plutește o senzație de epuizare.

Marea Britanie nu mai este țara dinainte de război. Am trăit, am mâncat, am dormit și am visat război și, cu toate că a fost declarat încheiat, nu trebuie decât să ne uităm la cămărilor goale, la dulapurile goale și la pivnițele de cărbuni goale, pentru a înțelege că mai avem mult de îndurat. Pentru toți cunoscuții mei, războiul a adus pierderea cuiva drag, iar cei care au supraviețuit au făcut-o cu prețul vederii pierdute sau a membrilor amputate.

Cum, așadar, aș putea aminti de pierderea fetei mele? Nici acum nu sunt sigură ce să simt în această prăpastie de durere după o ființă pe care nici nu am ținut-o în brațe. Nu știu unde să pun toate speranțele și visurile mele pentru ea.

Am fost atât de aproape de data aceasta, aproape șase luni - credeam că de data aceasta reușiserăm, că Jacob se va întoarce acasă la amândouă. Acum, brațele îmi sunt grele de dorul copilului pe care nu îl voi ține niciodată și nu pot împărți durerea cu soțul meu, pentru că el are destule de îndurat acum. Cum poate o femeie să înțeleagă lucrurile pe care le-a trăit un soldat care a luptat pe plajele din Normandia? Cum poate un bărbat care vine de la război să înțeleagă prin ce a trecut o femeie în timpul Blitz-ului, luptând pe frontul de acasă? Când Jacob a fost acasă ultima oară, am simțit că între noi s-a căscat o mare pe care nu o vom putea traversa niciodată.

Știu că grija pentru soțul meu și păstrarea locului de muncă sunt prioritățile mele, dar nu mă pot opri să mă gândesc la fetița mea. Nu știu unde au dus-o. Când m-am dus la consult, doctorul a zis că nu vrea să mă supere vorbind despre acest lucru și că ar trebui să depășesc momentul greu. Îmi este teamă că este îngropată de vie undeva. Am văzut-o, dar au luat-o prea repede și nu m-am convins că este moartă.

Dacă au făcut o greșeală? Nu pot accepta motivul pentru care corpul meu tot face acest lucru, de ce un bebeluș care este puternic și sănătos moare pe neașteptate.

Mă bucur că am cu cine să vorbesc despre necazurile mele, ca să nu îi supăr pe alții. Trebuie să mă culc acum, căci am nevoie de putere, ca să îmi întâmpin sărmanul soț la întoarcerea acasă. Nici nu suport să mă gândesc la starea în care trebuie să fie. Slavă Domnului că măcar a luat sfârșit vărsarea de sânge, dar mă tem că va trece ceva timp până când îi vom depăși toate efectele.

3. IRIS. Ora 10.00 dimineața, miercuri, 19 noiembrie 2014

Iris Waterhouse l-a privit pe soțul ei intrând în biroul avocaților din Clerkenwell pe care îi însărcinase să se ocupe de divorț și a gemut în interiorul ei văzând cât de sfrijit ajunsese în cei doi ani de când nu se mai văzuseră.

James fusese întotdeauna un tip athletic, de peste un metru optzeci, iar când se cunoscuseră, studenți la Facultatea de Medicină, era pasionat de jocul de crichet. Niciodată nu pusese pe el nici un gram pe grăsimi. Dar astăzi arăta altfel: trecuse de la zvelt la slăbănog și, pentru prima dată de când se cunoscuseră, în urmă cu șaisprezece ani, părea dezgustat de viață.

Dacă nu ar fi fost faptul că inima ei, care abia începea să se refacă, îi fusese ruptă încă o dată din piept de perspectiva pierderii dragii ei case, înfățișarea lui oprimată ar fi făcut-o să sară pe masa de conferință din lemn de nuc lucios și să execute un dans vesel.

Dar în starea prezentă, înfățișarea lui nu a făcut decât să îi confirme suspiciunea că Lucy Brewer, recepționera de douăzeci și trei de ani de la cabinetul soțului ei, nu îi furase soțul pentru că voia să aibă grijă de el. Dimpotrivă. Avusese nevoie de o vacă de muls și, după ce încercase și eșuase să îl convingă pe unul dintre ceilalți chiropracticieni să își părăsească soția – un lucru despre care ea și James râdeau mereu –, Lucy trecuse la James. Și, spre consternarea ei, el îi căzuse victimă.

– Știe că nu ai bani? întrebuse Iris, stând în grădina lor mică, scaldată în lumina soarelui, în ultima dimineață petrecută împreună, când James venise să-și ia lucrurile.

De data aceasta nu au mai fost țipete sau plânsete din partea ei, nu i-a mai spus să iasă, să plece, nu i-a mai spus că îl urăște, că își dorește să nu se fi cunoscut – bravada unei inimi frânte. Nu mai avea lacrimi. Tot ce îi rămăsese era o durere de nedescris.

– Iris, știi că vrei să o urăști pe Lucy, dar aici nu este vorba despre ea. Este vorba despre noi doi. De multă vreme relația noastră era stricată.

– Ah, corect, mulțumesc că mi-ai spus, îi zisese ea, mușcându-și buza inferioară.

– M-am săturat ca totul să se învârtă în jurul neputinței noastre de a avea copii, spusese el după ce împachetase ultima cutie și trântise capacul portbagajului. Mi se pare că am trăit lângă o gaură neagră, care ușor-ușor a înghițit toată bucuria din viața noastră și eu nu mai suport. Și, înainte să mă întreb tu, află că Lucy nu este însărcinată. Nici măcar nu vrea copii.

Se întâmpla în urmă cu doi ani, doi ani de suferință atât de copleșitoare, încât și-a fi dorit ca James să fi murit mai bine, decât să trăiască și să fie fericit cu altcineva. Erau împreună de când Iris avea optsprezece ani și era prima dată când simțea adevăratul înțeles al singurătății. Mama și prietenele ei o salvaseră, dar și acum i se părea greu să se întoarcă seara într-o casă goală și întunecată. Să nu aibă pe nimeni cu care să vorbească despre ziua care se încheia, cu care să se certe, care să o țină trează cu sforăitul lui. James era un tip emfatic, ca un copil care nu se oprește din vorbit și distrus lucruri, mereu îi întrerupea pe alții și dădea naștere la nesfârșite ciocniri dramatice la cabinet, pe care ea era nevoită să le aplaneze. Energia lui o enervase, felul lui de a trece mereu la altceva, investiția care îi va face bogați, dar acum era ca o bătrânică, ținea televizorul deschis toată seara numai ca să îi țină companie, numai din cauza tăcerii care părea să o urmeze peste tot.

Dar dacă după James știuse că va plânge, lucrul pentru care nu fusese pregătită a fost subita furtună de durere pentru lipsa unui copil.

- Va veni și acel moment, iubito, insistase el. Nu este nimic în neregulă cu noi, așa au zis și specialiștii, doar că trebuie să avem răbdare.

Așa că a continuat să rămână însărcinată, a făcut injecțiile prescrise ca să prevină pierderea sarcinii, a mers să facă ecografii, pentru a urmări bătăile inimii pe ecran: *buf, buf, buf*. Până când, la patru luni, cinci luni, șase luni, intervenea inevitabila tăcere înspăimântătoare.

- Scuzați-mă o clipă, spunea doctorul, înainte de a dispărea pentru a solicita o a doua opinie.

De fiecare dată, aceeași procedură. Erau trimiși acasă, iar în cele din urmă ea începea să sângereze. Apoi urcau în mașină și făceau tristul drum înapoi la maternitate, unde ar fi trebuit să nască ascultând tânguirile agonizante ale altor femei aflate în travaliu și țipetele pătrunzătoare ale nou-născuților.

Știuse că va veni ziua aceasta, când o va hărțui pentru a mai scoate bani de la ea. Era de-a dreptul alergic la orice fel de economisire sau planificare a bugetului, astfel că în mod inevitabil cheltuise toate economiile lor în scurtă vreme. În toată viața lor de cuplu, ea fusese cea cu un salariu constant, lucrând la rubrica pe teme de sănătate pentru ziarul *The Tribune*, ea plătise ipoteca, în vreme ce el se muta de la o clinică la alta, luându-și concedii lungi între locurile de muncă pentru a face lucrări la casă. Lucrări care nu se materializau niciodată, căci el își petrecea toată ziua căutând moduri de a investi la bursa de valori banii pe care nu îi aveau.

Dar a-l opri ar fi însemnat să divorțeze, ceea ce Iris nu putea suporta – iar ea nu își închipuise niciodată că va merge până acolo încât să încerce să o silească să vândă draga ei casuță din Southfields.

– Am dreptate când spun că nu s-a consemnat nimic în scris atunci când ați făcut această înțelegere în legătură cu casa și economiile?

Iris a privit spre avocata ei, Katrina Keep, o femeie cu voce blândă, un breton ascuțit ca lama unui topor și o atitudine pe măsură.

– Da, este corect, a zis domnișoara Keep.

Apoi domnișoara Keep a privit spre reprezentantul soțului ei, care se lăsase pe spate în scaun, cu un aer de aroganță care o neliniștea foarte mult pe Iris.

– Vedeti, clienta mea susține că, deoarece dumneaei a plătit ipoteca în cea mai mare parte a căsătoriei lor, inclusiv în timpul lungilor perioade în care el nu a avut un serviciu, iar soțul ei a părăsit căsătoria cu suma brută de 100 000 de lire plus fondul lui de pensie în valoare de alte 100 000 de lire, într-un moment în care casa valora aproximativ 250 000 de lire, au căzut de acord între ei că împărțeau a fost una echitabilă.

Avocatul lui James, un bărbat cu început de chelie, îmbrăcat într-un costum albastru-cobalt care părea scump și care începea să îi strângă în talie, a vorbit.

– Clientul meu mă informează că șederea fostei sale soții în casă a fost doar un aranjament temporar și că nu a fost formalizat niciodată. A făcut o pauză de efect înainte de a continua. Mai spune că este foarte presat de timp, întrucât actuala sa parteneră, domnișoara Brewer, este însărcinată.

Iris a simțit cum i se tensionează tot corpul. Inima a început să îi bubuie în urechi. Simțea că îi ardea fața și când s-a întins după un pahar de apă, mâinile au început să îi tremure. Încă din ziua plecării lui știuse că o fată tânără ca Lucy va dori un copil, că James era un idiot să își închipuie altminteri.

Iar acum lucrul acesta devenise brusc o realitate, iar ea nu își putea împiedica inima să se frângă în timp ce stăteau în jurul mesei din lemn de nuc lucios, din sala de ședințe și discutau dacă era datoria ei să achite nota de plată pentru bebelușul lor.

Domnișoara Keep s-a așezat mai bine în scaunul din piele neagră.

– După cum știți, a început ea, s-a făcut schimb de declarații financiare, iar acum ne-am întâlnit pentru a discuta situația, în încercarea de a nu ajunge în instanță și de a cădea de acord asupra unui aranjament între noi patru.

Avocatul lui James s-a aplecat în față și ochii de porcușor îi sclipeau.

- Întrucât căsătoria lor se clasifică drept una de durată, punctul de pornire este unul de egalitate. Clientul meu consideră că valoarea casei a crescut într-o asemenea măsură în ultimii doi ani, încât ar fi o nedreptate crasă dacă nu ar primi o parte egală a valorii sale actuale.

Iris s-a silit să ridice ochii spre James. Mâzgălea neatent pe o foaie de hârtie, ascultându-l pe avocatul lui și evitând să îi întâlnească privirile.

- Bine, prin urmare, a zis domnișoara Keep, iar Iris a simțit să i se strânge stomacul, trebuie să analizăm chestiunile majore. Clienta mea locuiește de doi ani în casă cu înțelegerea că va rămâne acolo, iar locuința va constitui rezerva sa financiară. Domnul Hennesey i-a spus clientei mele că el va păstra economiile acumulate în cei doisprezece ani de căsătorie, aproape 100 000 de lire sterline și pensia lui și că domnișoara Waterhouse poate păstra casa, care la momentul acela valora aproximativ aceeași sumă, aproape 250 000 de lire.

- Ce s-a întâmplat cu toate economiile acelea, James? a izbucnit Iris, iar domnișoara Keep a așezat o mână pe brațul ei.

Avocatul lui James a vorbit din nou.

- Din păcate, clientul meu a investit mult capital în înființarea unei afaceri și încă nu a depășit pragul de rentabilitate. Dată fiind această situație, mă tem că nu mai putem accepta ceea ce a fost la un moment dat o simplă înțelegere verbală. Clienta dumitale locuiește acum într-o casă cu două dormitoare, estimată la 300 000 de lire sterline, într-unul din cele mai căutate cartiere din sudul Londrei, în timp ce clientul meu stă într-o garsonieră închiriată din Tooting. Lipsit de economii și cu o parteneră care nu poate munci, venitul său este în prezent insuficient pentru a permite o schimbare a situației și credem că suntem îndrituiți la o parte a banilor obținuți pe casă, fie prin reipotecare, fie prin vânzarea proprietății.

- Pot să întreb care este capacitatea financiară a noii dumitale parteneră, domnule Hennesey? a întrebat domnișoara Keep foarte politicos.

James nu spusese încă nimic, iar acum a clătinat din cap, fără să ridice privirile. Avocatul lui a umplut tăcerea.

- Partenera clientului meu a lucrat ca secretară o vreme, dar slujba dumneaei nu este foarte bine plătită, iar acum urmează să aibă un copil, așa că să o scoatem din ecuație deocamdată.

- Poate că este însărcinată acum, dar nu poate pretinde să facă parte dintr-o familie cu o singură sursă de venit dacă banii sunt

puțini, i-a tăiat-o domnișoara Keep.

- De ce să o scoatem brusc din ecuație când totul se petrece din vina ei?

Iris era enervată, iar vocea îi tremura. Katrina a pus din nou mâna pe brațul ei.

Iris și-a înăbușit lacrimile și s-a ridicat. Atmosfera în cameră era înăbușitoare și simțea că trebuie să plece. S-a îndreptat spre ușă pe picioare nesigure, a deschis-o și a auzit vocea avocatei sale, ca printr-un tunel. „*Cred că ar trebui să suspendăm întâlnirea pentru astăzi.*”

Iris l-a auzit pe avocatul lui James adresându-se Katrinei în timp ce părăsea încăperea:

- Dacă nu putem semna un acord de principiu astăzi, suntem dispuși să mergem în instanță.

Năucită, Iris s-a îndreptat spre recepție, a împins ușa turnantă și a pornit prin aerul rece al dimineții de noiembrie, inhalând adânc. Când s-a lăsat pe vine, strângând genunchii la piept, Katrina Keep a apărut lângă ea.

- Nu înțeleg, a gemut Iris, înghițindu-și lacrimile. Credeam că eu sunt partea vătămată, că legea este de partea mea.

- Mă tem că asta este o greșeală frecventă. Îmi pare rău că trebuie să îți spun asta, Iris, dar mă tem că legea este de partea lui, pentru că ai făcut greșeala de a nu pune totul pe hârtie în momentul acela.

- Am avut încredere în el, chiar și după ceea ce a făcut. Am fost căsătorii timp de doisprezece ani! Am crezut că asta contează.

Domnișoara Keep s-a lăsat pe vine pe trotuar, lângă Iris.

- Îmi este teamă că dacă se ajunge în instanță, având în vedere situația curentă, vor decide cu siguranță în favoarea lui. Îi vor da banii din cauza nevoilor pe care le are.

- Nu îi permit să îmi ia casa, a zis Iris, ștergându-și lacrimile de furie.

- Este un caz bazat pe nevoi, iar soțul tău va trebui să își găsească o locuință nouă, având în vedere că urmează să aibă un copil. Poți împinge cazul până în instanță, dar chiar și în acest caz ai putea fi penalizată și obligată să plătești taxele de judecată, dacă rezultatul este în favoarea lui. Eu aș recomanda o împărțire pe jumătate.

- Nu pot fi de acord cu acest lucru deocamdată, trebuie să mă gândesc.

- Desigur. Pot să sugerez să ne revedem în două zile? Știu că domnul Hennesey este pregătit să meargă în instanță, dacă nu putem semna un acord astăzi. Partenera lui trebuie să nască dintr-o

zi într-alta. Știe că are un caz puternic, dar cred că mai pot amâna vreo două zile.

– Bine, s-a auzit Iris murmurând. Două zile.

Katrina a dat din cap când Iris a urmărit cu privirea un cuplu tânăr care a trecut pe lângă ele, uitându-se unul la celălalt, orbi la durerea pe care și-o puteau provoca unul celuilalt. Mobilul lui Iris a început să sune.

– Alo? a zis Iris, cu voce nesigură.

– Îmi pare rău să te deranjez, draga mea. Știu că ai întâlnirea cu James în dimineața asta.

Vocea mamei sale era mai moale decât de obicei.

– Ai o voce ciudată. Ce s-a întâmplat?

Iris s-a uitat la ceas. Îi spusese lui Miles că se va afla înapoi la biroul ei de la *The Tribune* cel mai târziu la ora 11. Nu prea o vedea cu ochi buni editorul ei la momentul acesta și nu își permitea să întârzie mai mult.

– Iris, nu voiam să ți-o trântesc așa. Voiam să te sun în seara asta și să vorbesc cu tine...

Mama ei părea gata să izbucnească în lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva? a întrebat Iris.

– Eu nu am pățit nimic. Este vorba despre Jessie. Este de negăsit, a zis Rebecca.

– Cum adică este de negăsit?

– Jessie a născut o fetiță ieri. Și eu am aflat de curând că este însărcinată.

Iris a simțit că i se face stomacul ghem la vestea că sora ei vitregă, pe care abia dacă o cunoștea, dăduse naștere unui copil. Că Jessie, și nu ea, o făcea bunică pe mama ei pentru prima dată.

– Dar cum adică este de negăsit? Nu s-a dus la spital ca să nască?

Creierul suprasolicitat al lui Iris se străduia să priceapă vestea.

– A fugit din spitalul St Dunstan în dimineața aceasta, fără să fie externată. Copila are nevoie de antibiotice, iar Jessie a luat-o cu ea, așa că sunt toți foarte îngrijorați. Tocmai m-au sunat de la poliție, să îmi spună că se îndreaptă spre mine un agent de legătură. Vreau să mă duc cu mașina la Chichester, dar sunt sigură că Harvey nu ar vrea să mă vadă acolo. Probabil pe mine mă învinovățește.

– Cum să te învinovățească pe tine? Nu ai mai văzut-o pe Jessie de aproape un an.

– Despre asta voiam să vorbim, Iris. Jessie a venit să mă vadă vinerea trecută. Îmi pare rău, nu voiam să îți ascund lucrul acesta. A fost destul de dificilă revederea.

Iris se simțea atacată din toate părțile. Cum se ajunsese în situația aceasta? Era asaltată de un val de vinovăție pentru sentimentul de

ostilitate pe care îl simțea față de Jessie, într-un moment când, în mod evident, aceasta trecea printr-o criză. Pierduse numărătoarea dărilor în care trebuise să strângă cioburile după o vizită supărătoare făcută mamei sale de Jessie și de aroganta ei mamă vitregă, Liz. Iar în rarele ocazii în care Jessie rămăsese la ele mai multe zile, i se iertase orice. Mama lor mergea ca pe coji de ouă în jurul ei, încercând cu disperare să compenseze lipsa ei din viața lui Jessie. Dar Iris încercase să înțeleagă situația și nu își dorea decât ca Jessie să facă parte din viața ei.

- Este îngrozitor. Cum să plece așa? Credeam că paza la spital este foarte bună, a zis Iris.

- Nu știu, a găsit o cale. Îmi este groază că suferă de psihoză, la fel ca mine. Mi se pare că toată lumea este panicată și crede că va face o tâmpenie. Nu mi-au zis nimic la telefon și, fără îndoială, Harvey îmi va ascunde adevărul, ca întotdeauna. Am încercat să dau de cineva la spital, dar fără sorți de izbândă, sunt panicați și au interzis orice comunicare. Mă întrebam, ai putea afla tu ceva?

- Bine, a zis Iris, încruntându-se. A aflat cineva din presă?

- Polițistul care m-a sunat mi-a zis că există posibilitatea unei conferințe de presă mai târziu, dar în afară de asta habar nu am. Probabil că trebuie să existe imagini pe camerele de supraveghere în care se vede cum iese din spital. Cât de multe se spun presei într-o situație ca asta, dacă au nevoie de ajutorul tău, ca să informezi publicul?

- În mod normal ne-ar informa chiar înainte de începerea conferinței de presă. Dar s-ar putea ca șeful meu să fi auzit ceva de la una dintre agențiile locale de presă.

- Dacă ai putea să întrebi, ți-am fi foarte recunoscători. Sunt disperată să aflu dacă au mai fost văzute de atunci. Întotdeauna povestești cum colegii tăi din redacția de la *The Tribune* par să știe ce se petrece înainte de a afla poliția.

- Bine, îl sun pe șeful meu să văd dacă a aflat ceva. Nu îi spun că suntem rude, doar că am auzit un zvon despre o tânără mamă care a fugit din spitalul St Dunstan.

Iris simțea că în inimă îi bubuie gelozia. Jessie era mamă, dar, din câte înțelegea, își expunea copilul la un mare pericol.

- Îți mulțumesc, dragă, am vrut să te sun înainte să ajungă polițistul aici. Tu ești bine?

- Da, sunt bine, mamă. Trebuie să închid. Te sun dacă am vreo veste.

Iris a inspirat adânc și, după ce a aruncat o privire scurtă spre biroul de avocați, a format numărul de telefon al redacției și a pornit-o spre Gara Victoria.

– Poți să ne spui cum te cheamă?

Vocea înăbușită a femeii mă trage înapoi, deși ochii îmi sunt grei și abia îi pot deschide. Aud sunetul bubuitor al valurilor care se sparg în apropiere și simt nisipul ud și rece sub picioarele care îmi tremură. Scoicile sparte îmi zgârie pielea ca niște gheare. Sunt la malul mării; o simt năvălind sub mine și apoi retrăgându-se. Vântul înghețat este puternic și curentul mă trage spre apă, unde vreau să mă aflu.

O femeie se apleacă peste mine și mă învelește cu o pătură.

– Mă auzi?

Întorc capul și o privesc. Poartă o uniformă verde și îmi spune că numele ei este Claire. Îmi este prea frig ca să îi pot răspunde.

– Trebuie să te scoatem din apă și să te încălzim. Poți să încerci să te ridici?

Apare un bărbat și mă apucă fiecare de câte un braț.

– Unu, doi, trei.

Mă dor brațele și scot un geamăt.

– Știi de câtă vreme te afli aici?

Nu răspund, dar am plecat la scurtă vreme după ora prânzului, iar acum se întunecă. Sunt înghețată până la os și stomacul îmi este gol și freamătă, dar nu știu când și cum am ajuns aici. Mă ridic și mă uit țintă la mare, picioarele îmi zvâcnesc fără milă și, când cobor privirile, văd că nu pot pantofi. Cred că i-am scos când am coborât spre apă, dar când privesc spre banca de la marginea golfului, nu îi văd acolo.

– Așa este bine, te descurci grozav. Îți amintești dacă te-a adus cineva aici?

Femeia strânge pătura mai bine în jurul meu. Aerul mării mă lovește în față. Este o zi întunecată, înnorată, iar marea are aceeași nuanță de cenușiu ca în ziua în care am părăsit-o. Și aerul este la fel; de un frig pătrunzător, de parcă ar duce picături de gheață. Închid ochii și încerc să mi-o amintesc. Am încercat să mi-o amintesc toată ziua. Mirosul ei, părul ei, pielea ei. Mă doare sufletul de cât am încercat să mi-o amintesc.

– Trebuie să te ducem la ambulanță, să te încălzești un pic. Poți să îți pui brațele în jurul nostru, ca să te ajutăm să mergi?

Mă întorc și mă uit la chipul femeii. Buzele ei se mișcă, dar creierul meu nu se poate racorda la ceea ce spune ea, așa că, din nou, nu răspund. Gândurile mele se învârt în cerc, încurcate ca algele de la picioarele mele.

- N-ar fi trebuit să o părăsesc, șoptesc, dar valurile care se reped spre noi îmi îneacă cuvintele.

- Așa, ia-o încetișor. Probabil o să te simți un pic amețită, zice femeia.

Este blondă, părul ei scurt și ondulat este prins în spate cu ace de păr, nu este machiată. Îmi zâmbește continuu, ochii ei se încrețesc la colțuri, dar eu nu răspund la zâmbetul ei. M-am întors aici ca să mă simt mai aproape de ea și nu vreau să plec. Aici am ținut-o în brațe pentru ultima oară.

Mă iau de aici, iar eu nu am puterea să îi opresc. Tremur și picioarele nu mă țin. Bărbatul mă învelește cu o altă pătură. Nu îmi este de nici un ajutor. Nu știam că poate să-ți fie atât de frig.

- Bine, vezi ambulanța de acolo? zice el. Într-acolo pornim. Te susținem noi. Să pornim.

O senzație copleșitoare de frică și groază mă cotopește când începem să ne mișcăm. Știu că acesta este sfârșitul. După ziua aceasta nu voi mai reveni niciodată aici. Nu îmi voi mai aminti niciodată la fel de limpede acele câteva zile de neprețuit, când a fost a mea.

- Nu am părăsit-o. Eu nu voiam decât să înot, zic eu.

Vuietul apei îmi strivește din nou spusele.

- Este prea frig astăzi, scumpo, nu poți intra în apă, spune femeia, înțelegând greșit cuvintele mele.

Pare atât de tânără, parcă abia a terminat școala. Drumul este lung și greu și mi se afundă picioarele în nisip.

Privesc înapoi, spre mare, iar ea îmi șoptește numele. La fel cum făcea în ziua aceea.

Ajungem la ușile deschise ale ambulanței. Sunt ridicată pe scările metalice, întinsă pe pat. Ridică marginile, ca să nu cad; ca un prunc în pătuțul lui. Închid ochii și ascult cum îmi bubuie inima în timpane.

Femeia mă trage de mâini.

- Ești prea rece și nu îți putem lua o probă de sânge din deget, așa că o să te țin de mână până te încălzești.

Nu vreau să mă țină de mână. Trag mâna, dar ea insistă, îmi pune ceva pe deget și pe antebraț. Încerc să le smulg, dar ea mă oprește și încep să mă enervez. Vreau să fiu singură pe plajă, ca să îmi amintesc de ea. Ultimele momente cu bebelușul meu, numai noi două. Nu vreau să plec.

- Vă rog, lăsați-mă să rămân. Nu îmi pasă dacă mor.

Dar este întoarsă cu spatele și nu mă aude.

- Cum se simte? întreabă bărbatul, din ușă.

- Devine un pic agitată. Are bradicardie și este hipotermică; temperatură, treizeci și patru. Nivelul de saturație, șazeci. Tensiunea, nouăzeci cu cincizeci și cinci. S-o ducem înăuntru.

- Pornim sirena?

- Mda, începe ora de vârf.

Femeia își întoarce atenția spre notițele ei. Aș vrea să am puterea să fug.

Mă uit înapoi și privesc marea, în timp ce bărbatul închide ușile. Marea mă strigă.

Am mai fost aici.

Cealaltă se înșală. Întotdeauna s-au înșelat. Nu mi-am dus copilul în valuri. Am lăsat-o în peșteră. Voiam să mă întorc.

Ambulanța uruie de-a lungul drumului. Adorm, apoi mă trezesc cu o tresărire, când se oprește brusc. Ușile se deschid. Vocile paramedicali sunt mai grăbite acum, se mișcă iute.

- I-a scăzut temperatura - treizeci și unu. Avem nevoie de ajutor aici!

Ridică targa, mă cară pe scările ambulanței, mă împing printre ușile unei intrări puternic luminate. „Accidente și Urgențe“. Cuvintele sunt scrise cu un roșu furios și îmi intră în ochi.

Întorc capul încet; o asistentă aleargă spre noi. Luminile de pe coridorul pe care înaintează targa sunt prea puternice. Tânjesec să mă întorc pe plajă, în întuneric, singură cu amintirea fetei mele.

- Am fost chemați pe plaja Wittering de un trecător. Când am ajuns acolo, stătea la malul apei și părea confuză. Temperatura a scăzut de la treizeci și patru la treizeci și unu; puls, patruzeci. Am întrebat-o numele și vârsta, dar nu răspunde.

- Separeul trei, zice o asistentă în uniformă albă care se apleacă peste mine. Alo? Mă auzi? Sunt Helen, una dintre asistentele medicale. Poți să îmi spui cum te cheamă?

Închid ochii și întorc capul. Îmi scapă o lacrimă. Tare aș vrea să dispară cu toții.

- Este foarte palidă și buzele îi sunt vinete. Ar fi mai bine să o ducem la terapie intensivă. Chem un doctor să vină imediat.

Targa se mișcă din nou; acum sunt mai mulți oameni în jurul meu. Este foarte multă lumină, foarte multă gălăgie. Mă simt înfricoșată, înconjurată. Pe plajă nu mi-a fost frică, voiam ca marea să mă înghită de data aceasta. Nu vreau ce se petrece acum. Nu vreau să fiu aici.

- Să o trecem în pat. Unu, doi, trei, ridicăți.

Mă ridică pe o altă targă. Le spun să mă lase în pace, dar ei nu mă ascultă. Trag de mine.

- Să te scăpăm de hainele astea ude.

Totul mă doare.

Aud cum fâșâie manșeta tensiometrului.

– Nouăzeci cu șaizeci, spune cineva.

Vă rog, lăsați-mă să mor. Simt că targa se mișcă ușurel, ca și cum m-aș afla pe o barcă. Simt cum mă legăn și închid ochii, tânjind să mă aflu din nou la malul mării. Aș vrea să fi avut puterea de a intra în valuri. Targa se smucește, lateralele se prăbușesc, iar eu mă țin de margini, ca să nu cad. Îmi este greață și încerc să mă întorc pe o parte pentru a scăpa, dar nu am putere.

O altă voce:

– Alo? Mă auzi? Sunt doctorul Hardy, unul dintre medicii de la Urgențe și Accidente.

Îmi ciupește mușchiul de deasupra claviculei. Mă ustură și pentru scurt timp deschid ochii.

– Știm cum o cheamă? A venit cineva împreună cu ea?

Vocea lui are o nuanță de urgență. Mi se face greață. Și, deodată, începe să mi se încălzească tot trupul.

– A fost văzută rătăcind pe plajă de un trecător. Nu a spus nimănui cum o cheamă.

Încet-încet, căldura se răspândește prin mine. Începe să îmi fie imposibil de cald. Încerc să arunc pătura de pe mine. Ei o trag înapoi.

– Puneți-o pe oxigen cu flux mare.

Alt zgomot insuportabil. Îmi pun o mască peste față; o aud cum îmi zbârnâie în urechi. Încerc să o scot, dar ei mă opresc și îmi spun să inspir. Inspir, expir. Inspir, expir.

Este ca marea. Nu o poți opri.

Încerc să mă imaginez în locul acela. Să îmi amintesc ultimele clipe petrecute cu ea. Aud plânsul unui copil și privesc în jur.

Ochii mi se umplu cu lacrimi și simt o apăsare în piept. Vreau să țin la ei, ca să plece, dar nu am voce.

– Pătrunde aer în piept. Tensiunea arterială peste șaizeci. Temperatura? Trebuie să îi punem o branulă, să luăm sânge și să îi dăm niște lichide calde intravenos.

– Aud un bebeluș care plânge, încerc eu să spun prin mască, dar nu reușesc decât să îmi înghit cuvintele.

– Ce spui?

Asistenta se oprește din ce face și se apleacă spre mine. Îmi ridică masca.

– Ce ai spus?

– Bebelușul acela are nevoie de ajutor.

Nu îmi pot controla tremuratul.

– Este în regulă. Nu îți face griji.

- Ce îi fac?

Plânsetele copilului mă poartă înapoi.

- Ne poți spune cum te cheamă, ca să putem contacta un membru al familiei? Sunt sigură că cineva își face griji în legătură cu tine.

- Bebelușul meu plângea așa. Nu am părăsit-o. Voiam să mă întorc.

Asistenta mă mângâie pe păr și îmi pune din nou masca.

- Este foarte confuză, zice ea.

Închid ochii și îmi las mintea să se întoarcă la plaja aceea. Locul unde s-a sfârșit totul. Și unde a început totul.

5. REBECCA. Vineri, 14 noiembrie 2014

Rebecca Waterhouse a privit în lungul drumului care se întindea în fața casei sale în stil victorian, căutând din priviri Fiatul roșu al fiicei sale, apoi a privit la ceasul de pe perete pentru a treia oară în tot atâtea minute.

Era aproape zece seara. Jessie întârziase o jumătate de oră, dar trecuse atât de mult timp de când stabiliseră ultima oară o întâlnire numai pentru ele două, încât Rebecca habar nu avea dacă îi stătea în fire să întârzie sau nu. A oftat adânc și a încercat să își calmeze îngrijorarea. Jessie era bine; discuția lor – așa cum o numise Jessie în seara dinainte – urma să aibă loc. În definitiv, Jessie fusese cea care o sunase pentru a aranja vizita, așa că de ce s-ar răzgândi? În mod evident, moștenise atitudinea *laissez faire* a tatălui ei în privința punctualității.

Rebecca s-a apropiat de dulapul de bucătărie și și-a turnat o cană mare de cafea neagră din filtru. O usturau ochii; nu mai dormise aproape deloc după ce telefonul fiicei sale o trezise înainte de miezul nopții. Crezuse că somnul îi joacă feste când s-a întors spre telefonul care zbârnâia și i-a apărut pe ecran numele „Jessie“.

– Jessie? S-a întâmplat ceva?

Apucase telefonul și răspunsese destul de panicată.

– Nu, totul este bine.

Vocea fiicei sale păruse puțin tensionată, dar nu mai vorbiseră de multă vreme.

– Îmi pare rău, te-am trezit? Sun altă dată, spusese Jessie.

– Nu, nici o problemă! Este în regulă. Abia mă culcam. Nu dorm. Mă bucur să te aud.

Știa că părea dornică de afecțiune, așa cum se întâmpla întotdeauna când vorbea cu fiica ei în vârstă de treizeci și nouă de ani.

Ridicându-se în capul oaselor și bâjbâind după întrerupătorul de lumină, a simțit un junghi de dor după soțul ei. Era mort de aproape un deceniu și nu ar fi făcut decât să se întoarcă pe cealaltă parte și să continue să sforăie, dar prezența lui ar fi calmat-o. A urmat o tăcere jenată, Rebecca temându-se să nu zică ceva care ar speria-o pe Jessie, ca și cum ar fi fost un măcăleandru cocoțat pe pervazul unei ferestre deschise.

– Știu că a trecut multă vreme, dar nu cred că am avut ocazia să îți spun cât de rău mi-a părut când am auzit de moartea lui Liz. Mă gândesc adesea că îți lipsește probabil foarte mult, a zis ea, știind că moartea mamei vitrege a fiicei sale, bolnavă de cancer de sân,

trebuia adusă în discuție și sperând că Jessie nu îi considera cuvintele nesincere. Sper că ai primit mesajul meu de condoleanțe la momentul acela.

– L-am primit, mulțumesc, a răspuns Jessie, dar nu a dezvăluit nimic altceva despre suferința cauzată de moartea femeii care o crescuse de când era bebeluș.

Jessie nu o mai contactase aproape deloc pe Rebecca de la diagnosticarea cancerului de sân al lui Liz și în cei doi ani scurși de la moartea ei. Rebecca bănuia că – știind că ea și Liz nu se înțelegeau – poate simțea că ar fi fost o trădare.

Mintea Rebeccai se întorsese instantaneu la ultima dată când o văzuse pe Liz, în urmă cu aproape zece ani. Cam pe vremea când murise John.

Ea, Liz și Jessie se întâlniseră într-o cafenea în Brighton, aleasă de Jessie ca un bun punct la mijloc de drum – deși Rebecca ar fi mers până la capătul lumii pentru șansa de a petrece chiar și câteva minute cu fiica ei cea mare. Atmosfera fusese penibilă, farfuriile și tacâmurile zăngăneau în jurul lor în timp ce Liz o dăscălea pe Rebecca în legătură cu beneficiile homeopatiei și exploatarea puterii menopauzei, iar brățărilor ei enorme zăngăneau lovindu-se de masă între locul unde stătea ea și locul lui Jessie.

Întâlnirea aceea semnalase începutul sfârșitului pentru orice aparență de relație între mamă și fiică. Rebecca, în doliu după soțul ei și frustrată de faptul că rarele și prețioasele întâlniri cu fiica ei erau dominate de Liz, o sunase după aceea și o întrebase dacă nu cumva ar fi timpul să facă un pas în spate și să dea o șansă relației dintre ea și fiica ei. Liz își ieșise din fire.

– Nici nu știi tu cât de traumatizată este în urma acestor întâlniri, Rebecca, spusese ea.

– Vezi tu, *ar trebui* să știu – vreau să știu – dacă îmi dai șansa de a vorbi cu ea.

– Nu este vina mea. A trebuit să o conving să vină astăzi – nu voia nici să iasă din cameră. Liz vorbea ca și cum Jessie avea doisprezece ani, nu douăzeci și opt. Dar dacă asta vrei, sunt de acord. Nu mă amestec în nici un fel și să vedem unde se ajunge, bine? Un mulțumesc ar fi fost drăguț, Rebecca, după tot ce am făcut pentru fiica ta.

Pe măsură ce timpul se scurgea, iar scrisorile și telefoanele Rebeccai rămăneau fără răspuns, prezicerea lui Liz că relația lor nu va supraviețui fără intervenția ei s-a dovedit – în mod fortuit pentru Liz – corectă.

– Și cum îți mai merge ție? a încercat Rebecca acum.

- Sunt bine, a zis Jessie după o pauză lungă. Sunt... însărcinată, de fapt.

Cuvintele lui Jessie, atât de subite, de neașteptate, au lăsat-o pe Rebecca fără suflare și fără replică. Simțea că este pe punctul de a plânge, emoția și tristețea au copleșit-o ca o tiradă de necontrolat. Cum se ajunsese la clipa aceasta? Cel mai semnificativ moment din viața fiicei sale, iar ea afla ultima. Rebecca și-a șters șuvoiul de lacrimi care îi izvorăse din ochi și și-a dres glasul, dibuind cu disperare prin mintea ei uluită în căutarea cuvintelor potrivite.

- Este minunat. În câte luni ești?

- În treizeci și șase de săptămâni, așa că mai am puțin.

Vocea lui Jessie sunase foarte rațională, foarte adultă. Fiica ei urma să aibă un copil și nu avea nevoie de mama ei, așa cum nu avusese nevoie de ea toată viața.

De ce nu îi spusese nimic Harvey? Jessie, primul ei copil, mai avea patru săptămâni și aducea pe lume primul ei nepot!

- Să nu fii supărată pe tata. I-am spus că vreau să îți spun eu, a zis Jessie, citindu-i gândurile.

Rebecca a încercat să scape de emoții și și-a dres glasul.

- Nu sunt supărată, sunt foarte încântată. Mă bucur pentru tine și înseamnă foarte mult pentru mine că m-ai sunat.

De când murise John, familia lor, altădată fericită, părea din ce în ce mai mică și mai singuratică. James și Iris s-au despărțit, iar dorința lui Iris de a avea un copil care nu a venit niciodată le-a întetit durerea cauzată de absența lui Jessie din viața lor. Poate că, îndrăzneea ea să spere, copilul acesta va schimba totul.

- Mulțumesc, mamă.

Rebecca și-a permis un zâmbet, încercând să se bucure de acest eveniment crucial, care deja schimbase totul. Trecuse mai bine de un deceniu de când Jessie rostise acele cuvinte: „Mulțumesc, mamă“. Rebecca era îngrozită că acesta era un vis din care se va trezi într-o clipă.

- Pot să fac ceva? Mi-ar plăcea să te ajut, să fiu implicată în orice fel ai vrea tu.

Încerca să nu pară tiranică. Pas cu pas; să nu o sperie.

- Ar fi un lucru cu care m-ai putea ajuta, a zis Jessie după un moment de tăcere.

- Orice.

Rebecca înregistrase nervozitatea din vocea fiicei sale și înțelegea că Jessie urma să îi ceară ceva ce nu îi va plăcea. Simțea furnicăături pe ceafă.

- În ultima vreme am fost neliniștită. În privința sarcinii, adică. Jessie a făcut o pauză, apoi a continuat. Iar tata a zis că tu erai la fel

când m-ai născut pe mine. Nu am vorbit niciodată despre toate acestea, despre ce s-a întâmplat când m-ai născut și nu ai făcut față. M-am gândit că ar putea să... să mă ajute acum.

Rebecca a închis ochii și a încercat să își adune gândurile care îi goneau prin minte. *Tata a zis că tu erai la fel când m-ai născut pe mine.*

Oare cât îi spusese Harvey? Îi vorbise cu onestitate despre oroarea abjectă pe care o simțise când aflase că era însărcinată, la scurtă vreme după ce obținuse diploma de doctor? Îi dezvăluise lui Jessie adevărul crud al anxietății ei crescânde la apropierea momentului reîntoarcerii la muncă, după șase săptămâni de când se născuse bebelușul – așa cum fusese nevoită să facă, dacă voia să își păstreze postul de doctor rezident? Despre cum muncea toată ziua, lăsând copilul la creșa spitalului între șapte treizeci dimineața și șase seara și cum cobora să o alăpteze, despre gările de noapte? Îi dezvăluise ce își amintea cu adevărat despre psihoza ei, care debutase la câteva ore de la nașterea lui Jessie și se transforma în fiecare zi în cel mai înfricoșător și mai implacabil coșmar? Îi spusese fiicei sale cum Rebecca îl implora noaptea să nu adoarmă pentru că îi era teamă să rămână singură cu polițistul care apăruse la capătul patului ei la scurtă vreme după nașterea lui Jessie și pe care nu îl vedea nimeni în afară de ea: detectivul-inspector Gibbs, omul care o interogase timp de patru ore înfrigorante în noaptea în care părinții ei muriseră, în timp ce ea stătea pe scaun, în cămașa de noapte încă murdară de sângele mamei ei?

Sigur că nu îi spusese. Sfântul Harvey lovește din nou. De ce nu o sunase măcar, să o avertizeze în legătură cu bomba care se îndrepta în direcția ei? Nu putea să se întoarcă la clipele acelea, pur și simplu nu putea.

– Draga mea, i-ai spus moașei cum te simți? a spus ea, încercând să câștige timp, ca să se poată gândi.

Jessie a devenit foarte tăcută. Era o tăcere periculoasă, care o speria foarte mult pe Rebecca. Auzea cum ticăie mintea fetei sale. *Încerci să scapi de mine, nu mă vrei, vrei să se ocupe altcineva de mine, așa cum ai făcut întotdeauna. Nu m-ai vrut niciodată.*

– Îmi dau seama că nu ești dornică să vorbești, a zis Jessie. Înțeleg. Te las. Îmi pare rău că am sunat atât de târziu.

Venele Rebeccăi au fost inundate de adrenalină. Acesta era momentul – ocazia de a lupta pentru a avea o oarecare relație cu fiica ei. Dacă lăsa ocazia aceasta să îi scape, totul era pierdut; o va pierde pe Jessie pentru totdeauna și nu va avea șansa unei relații cu nepotelul ei. Și ea ar fi singura vinovată.

- Nu, draga mea, a zis ea, încercând să pară calmă. Nu este vorba de asta. Sunt un pic uimită și vreau să mă asigur că primești îngrijirea corespunzătoare de la moașă. Sigur că vreau să te ajut. Doar că a fost o perioadă dificilă. Dar ai tot dreptul să știi. Îmi dau seama că ți-a fost greu să mă întrebi.

Rebecca și-a înfipt unghiile în genunchi. *Te rog, nu închide, te rog.* Într-un sfârșit, Jessie a vorbit.

- Dar nu vreau să o faci dacă nu vrei. Adică dacă nu putem fi oneste.

Rebecca auzea cuvintele lui Liz în limbajul ficei sale. Ar trebui să fim oneste toate, să ne mărturisim sentimentele. Femeile ar trebui să se sprijine una pe alta. Și-o imagina pe Liz strângând-o pe Jessie la pieptul ei generos: *Vino la mine, păpușă, nu este nimic dacă plângi, ai dreptul să vorbești despre sentimentele tale, nu ești egoistă dacă te pui pe tine pe primul loc. Dacă simți că nu ești destul de puternică să te întâlnești cu mama ta o vreme, ai tot dreptul să fii lăsată în pace.* În tot acest timp omițând să îndrepte acea onestitate spre ea însăși și - fără să aibă vreun copil al ei - spre adevăratul motiv pentru care încuraja înstrăinarea și ținerea la distanță a Rebeccăi față de Jessie și Harvey. Iar în tot acest timp, Harvey continuase să-și îngroape capul în nisip, cum făcuse întotdeauna, luând partea lui Liz, alegerea facilă, în loc să i se opună.

- Știu că, în parte, colapsul tău a avut legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu părinții tăi, a continuat Jessie, și te-a afectat profund. Nu m-am simțit niciodată în stare să te întreb, dar s-au adunat toate în interiorul meu și nu cred că este sănătos să le păstrez în mine. Nu mă ajută în momentele acestea deloc.

Colaps? Rebecca s-a crispat auzind întorsătura de frază a lui Jessie. Oare era Liz sau era Harvey cel care interpretase în felul acesta ceea ce se petrecuse cu ea după ce o născuse pe Jessie? Nu o ajutase pe Jessie să înțeleagă ce i se întâmplase pentru că era prea dureros să se întoarcă la acele momente. De ce oare nu scăpase din ghearele acelei nopți?

- Cred că ai dreptate, a zis ea. Dacă te poate ajuta, fac orice. Ai vrea să vii la mine? Am putea sta de vorbă.

- Da, vreau. Măine este bine?

Ziua următoare, vineri, era prima zi liberă a Rebeccăi din ultimele două săptămâni și stabilise să se întâlnească cu o prietenă ca să ia prânzul împreună, apoi să meargă la Galeria Națională de Portrete. Desigur, toate acestea puteau aștepta.

- Măine ar fi minunat, a zis ea.

Așa că au stabilit o oră, iar când a terminat convorbirea cu Jessie, gândurile Rebeccăi s-au întors imediat spre Iris. Fiica ei mai mică,

pe care o făcuse cu John, la cinci ani după nașterea lui Jessie, și față de care era foarte apropiată. Iris, căreia îi fusese la fel de greu ca și ei să lege o relație cu Jessie, în ciuda faptului că își dorea cu disperare să fie apropiate. Fusese tentată să o sune pe fiica ei mai mică și să îi spună despre discuția cu Jessie – și despre copil –, dar s-a oprit. Ar fi fost egoist din partea ei să își descarce grijele punându-le în cârca lui Iris, mai ales când era vorba despre sarcina lui Jessie. Iris pierduse atâtea sarcini, încât va fi greu pentru ea să o vadă pe mama ei cu un nepot.

Așa că a petrecut restul nopții singură, căutând în podul casei vechi tăieturi din ziare și sfârșind prin a-și băga o așchie în palmă în decursul cercetărilor.

VETERAN DE RĂZBOI ÎȘI UCIDE SOȚIA, APOI SE ÎMPUȘCĂ

Aseară, un bărbat suferind de nevroză cronică, în urma traumelor războiului, și-a ucis soția înainte de a comite suicid.

Jacob Waterhouse, 45 de ani, care a primit în trecut tratament pentru psihoză, și-a bătut soția, Harriet Waterhouse, 43 de ani, lăsând-o moartă, într-o criză de furie oarbă, după care s-a împușcat.

Localnicii din Wittering, Sussex, îl descriu pe dl Waterhouse ca un tip rezervat, distant, rareori văzut prin sat. Casa Seaview, unde a avut loc crima urmată de sinucidere, este o casuță izolată de celelalte și dă spre Golful Wittering. Localnicii povestesc că au auzit sirenele poliției noaptea trecută și au văzut cum au fost luate cadavrele de ambulanță.

Se crede că fiica lor, Rebecca, în vârstă de 13 ani, se afla în casă în momentul petrecerii scenelor înfiorătoare, dar este nevătămată și a fost dată în grija unor prieteni de familie.

În vreme ce ochii ei obosiți întârziiau peste cuvintele care o îndurerau la fel ca atunci, fiecare părticică a corpului ei se opunea revenirii în trecut. Dar nu avea de ales. De dragul ficei sale, trebuia să își adune puterile și să rememoreze noaptea pe care încercase să o uite o viață întreagă.

6. HARVEY. Ora 11.00 dimineața, miercuri, 19 noiembrie 2014

- Așadar, domnule Roberts, nu ați primit nici o veste de la fiica dumneavoastră de când a plecat din spital, pe la ora 8 în dimineața aceasta?

Detectivul-inspector Paterson stătea lângă el pe canapea, ținându-l cu ochii lui cenușii și cu stiloul în așteptare, deasupra carnetului de notițe. În glasul lui, Harvey intuia antrenament, propoziții formulate cu atenție, bine repetate. Se mișca încet și avea un chip prelung, lipsit de expresie, care îi amintea lui Harvey de statuile monolitice de pe Insula Paștelui.

- Nu, v-am spus deja, ultima dată am vorbit cu ea aseară, când am plecat de la spital. I-am trimis un mesaj pe telefon în urmă cu vreo oră, ca să îi spun că voi ajunge la spital astăzi pe la ora 11 - deci la ora asta.

Harvey și-a ridicat privirea de la ceas și s-a uitat înspre hol, unde sergentul Galt traversa camera în lung și în lat, vorbind la telefon. A ciulit urechile, chinuindu-se să audă ce spunea polițista. În mod evident, încerca să vorbească încet, dar Harvey reușea să descifreze câte un cuvânt ici-colo:

- ... Gară... văzută... martori.

- Și ați primit un răspuns la mesaj? a întrebat detectivul Paterson, ridicând privirea din carnetul lui.

- Ce? a tresărit Harvey.

- Jessica a răspuns la mesajul trimis în dimineața aceasta?

Harvey a privit spre mobilul său, așezat pe măsuta de cafea.

- Nu, încă nu. Nu înțeleg. Cum de s-a întâmplat așa ceva? La spital sunt paznici - aseară a trebuit să vină cineva să îmi deschidă.

- Asta încercăm să stabilim. A plecat la scurtă vreme după începerea orelor de vizită în dimineața aceasta, așa că este posibil să se fi strecurat afară în timp ce intra altcineva. Iar atenția recepționistei era probabil distrasă de altceva... a zis Paterson.

- Vedeți, asta nu este greu de crezut. Toți erau distrași de altceva. Era ca la casa de nebuni acolo. Știți că bebelușul are o infecție?

Harvey și-a luat capul între mâini și a încercat să risipească ceața epuizării care îl împiedica să gândească.

- Da, suntem conștienți de acest lucru, domnule Roberts, de aceea suntem atât de îngrijorați.

- Doctorii spun că starea fetei se va înrăutăți sever dacă nu duce la capăt tratamentul cu antibiotice început.

- Da, cooperăm îndeaproape cu personalul medical de la Spitalul St Dunstan.

- Și ce au spus despre medicație? Cât timp avem la dispoziție să le găsim?

- Este greu de spus. Domnule Roberts, important este să rămânem pozitivi.

- Cât timp până ce o pierdem pe Elizabeth? a explodat Harvey. Vă rog să fiți sinceri cu mine.

- Aproximativ douăsprezece ore de la ultima doză, care i-a fost administrată chiar înainte ca Jessie să plece în dimineața aceasta, la ora 8. Doctorii cu care am vorbit au zis că va începe să se simtă foarte rău după aceea. Așa că trebuie să cooperăm, ca să le găsim pe amândouă sănătoase cât mai repede posibil. Pe la ce oră ați plecat de la spital?

Harvey a încuviințat din cap.

- Orele de vizită s-au terminat la 8 seara. Am încercat să stau până mai târziu, căci partenerul ei este plecat cu treburi în străinătate, dar nu m-au lăsat.

Harvey și-a amintit cum Jessie privea în gol când a plecat el. O îmbrățișase, îi șoptise noapte bună și îi spusese că va reveni dimineată. Apoi, cu un presentiment rău care nu îi dădea pace, sărutase capul micuței Elizabeth, care dormea în pătuțul ei și mânuța învelită în bandă groasă, care ținea branula.

- Și aveți vreo idee unde s-ar fi putut duce?

Respirația detectivului Paterson mirosea a cafea. Harvey se uita la el și și-i imagina pe cei doi polițiști care sorbeau din cafelele cumpărate de la automat când a venit ordinul să se deplaseze acasă la el pentru a-i aduce vestea despre Jessie. Pentru a sonda terenul. O nouă zi, o nouă vizită.

„Să terminăm cât mai repede, ar putea fi o zi lungă“, au zis probabil în timp ce se îndreptau spre ieșirea din Chichester și traversau South Downs, spre satul West Wittering, locul unde își petrecuse Jessie toată copilăria.

Harvey a simțit că îi zvâcnesc picioarele. Întotdeauna îi tremurau când era epuizat. Pe Liz o enerva grozav de tare când stăteau împreună pe canapea seara, ea citind unul din înfriorătoarele ei romane polițiste, în vreme ce el adormea privind la știrile de la ora 10.

- Du-te la culcare, îi spunea ea oftând când el ațipea.

O vedea chiar și acum, ghemuită lângă el, cu răsuflarea tăiată de meandrele și întorsăturile de situație din cartea pe care o ținea în mână și picioarele ridicate în poala lui.

- Știam eu, zicea. Este iubitul ei, mă gândeam eu că ascunde ceva.

Harvey știa că sergentul Paterson îl urmărea, analizând felul în care reacționa la toate întrebările lui. Paterson îi verificase probabil

trecutul, poate știa chiar și faptul că fusese reținut și închis într-o celulă când avea cincisprezece ani, în noaptea în care muriseră părinții Rebeccăi și primise un avertisment formal. Făcându-l să se simtă ca un infractor, când în realitate nu făcuse nimic.

– Era cineva la ușă în noaptea aceea, Harvey. L-am auzit pe tata vorbind cu omul acela. Am crezut că ești tu, că ai venit după mine.

Vocea Rebeccăi tremura când își amintea noaptea aceea, câteva luni mai târziu, când venise să locuiască cu Harvey și cu tatăl lui.

– Dar ai spus că nu era nimeni când ai coborât la parter și i-ai găsit pe părinții tăi, îi spusese el, îngrijorat de urmările traumei din noaptea aceea. Cine să fi fost?

– Nu știu. Presupun că mi-am imaginat totul, spusese ea.

El încercase să o țină în brațe și să o aline, dar, ca întotdeauna, ea se trăsese înapoi.

– Nu mă crezi.

Ochii ei verzi se umpluseră de lacrimi, iar el încercase disperat să găsească lucrul potrivit de spus.

– Sigur că te cred, nu știu ce să spun ca să te fac să te simți mai bine, a zis el, bâjbâind după cuvintele cele mai potrivite. Ești atât de supărată tot timpul, încât am impresia că mă învinovățești că nu am fost acolo în seara aceea.

O văzuse schimbându-se după noaptea aceea, retrăgându-se în interiorul ei, nemaiașteptând alinare de la el. Iar nimic din ceea ce spunea nu părea să ajungă până la ea și să o aducă înapoi la el.

Acum, Harvey a privit spre hol, încercând să audă ce spunea detectivul Galt la telefon.

– Bine... așa vom face... suntem la tatăl Jessicăi acum.

Politișta era minionă, cu părul negru tuns franțuzește, până la umeri, și ochi căprui închis, care păreau să simtă că o urmărea și care se fereau grăbiți de fiecare dată când privirile lui se apropiau prea mult.

Detectivul Paterson a încercat din nou.

– Domnule Roberts, aveți vreo idee unde s-ar fi putut duce fica dumneavoastră?

Harvey și-a întors atenția către detectivul-inspector Paterson și și-a dat seama că își ținea răsuflarea. Își simțea toate simțurile ațâțate. Lumina de iarnă care se revărsa prin fereastră în camera de zi îi năvălea în ochi, ceasul din hol părea să ticăie mai tare decât de obicei, iar o indigestie usturătoare i se ridica din stomac. Totul îl durea; întregul corp suferea.

– Ați sunat la mama ei? Rebecca Waterhouse.

– Da, am informat-o pe doamna doctor Waterhouse. În acest moment, la ea acasă se află un agent de legătură, cred.

- Vedeți, eu am avut custodia Jessicăi de când era bebeluș și nu o vreau pe Rebecca aici, să complice situația.

- Este în regulă, domnule Roberts, dar ar trebui să vă spun că ne gândim să ținem o conferință de presă la prânz, dacă nu o vom găsi pe Jessica până atunci. Ar putea fi o idee bună ca mama ei să facă apelul împreună cu dumneavoastră.

- În nici un caz, s-a răstit Harvey. Sub nici o formă. Nu ar face decât să o supere și mai mult pe Jessica.

- Bine, înțeleg așadar că relația dintre Jessie și Rebecca este tensionată în acest moment.

- Au o relație foarte complicată. Jessie s-a dus să o vadă în urmă cu câteva zile, iar după aceea a fost foarte supărată. Nu m-ar surprinde deloc ca tot ce se întâmplă acum să fi fost provocat de întâlnirea lor.

Detectivul Paterson a dat din cap încet și a reînceput să mâzgălească în carnetul său.

- Ați putea să ne spuneți mai multe despre cele spuse de Jessie în legătură cu întâlnirea pe care a avut-o cu mama ei?

Harvey a oftat adânc.

- Nu prea. Soția mea, Liz, mama vitregă a lui Jessie, a murit în urmă cu doi ani, iar pentru Jessie a fost foarte dificil. Erau foarte apropiate, iar acum, când se apropia venirea pe lume a bebelușului, probabil căuta pe cineva care să umple acest gol. Dar, ca întotdeauna, întâlnirea lor nu a decurs prea bine.

- În ce sens?

Ochii detectivului Paterson s-au mărit.

- Nu știu! Întrebați-o pe Rebecca, a izbucnit Harvey.

- Așa vom face, domnule Roberts. Vă înțeleg frustrarea, *cu toții* suntem extrem de îngrijorați, dar trebuie să obținem cât mai multe informații, pentru a încerca să înțelegem ce se petrece cu Jessica și să o găsim.

- Ce se petrece cu Jessica este că a cunoscut iadul. A pierdut-o pe femeia care i-a fost ca o mamă, tocmai a trecut printr-o naștere traumatizantă, prietenul ei este plecat, iar ea nu a mai dormit de zile întregi.

Harvey își simțea obrajii arzând, dar a continuat.

- Jessie era disperată să alăpteze la sân, în timp ce copilul suferea de foame. Fiica mea era în stare catatonică atunci când am plecat, dar nimeni nu a vrut să mă asculte. Rebecca, mama ei biologică, a trecut prin aceeași stare când a născut-o pe ea. Iar acum au lăsat-o să plece și afară este un frig de îngheață pietrele. Nu aveți nici o idee unde s-ar fi putut duce?

- Avem polițiști care analizează toate înregistrările de pe camerele de luat vederi chiar acum, domnule Roberts. În ultimele imagini pe care le avem cu Jessie, se îndreaptă spre gara Chichester. Evident, ar fi de crezut că s-a urcat într-un tren, dar nu sunt imagini cu ea pe nici unul dintre peroane, ceea ce înseamnă că nu a plecat cu trenul. Desigur, am informat gările și stațiile de autobuz, precum și toate companiile de taxi din zonă.

Detectivul Paterson s-a scuzat și s-a dus să vorbească cu detectivul Galt. Șoptesc, se sfătuiesc – povestea obișnuită între polițiști, și-a zis Harvey; tu ne zici totul și, în schimb, noi nu-ți spunem nimic.

Parcă o vedea pe Liz stând pe brațul canapelei, cu brațele încrucișate, clătinând din cap dezaprobator, așa cum făcea când el își pierdea cumpătul. Îi auzea vocea calmă în spatele lui acum, îi simțea respirația în ceafă. „Nu încearcă decât să o găsească pe Jessie. Trebuie să cooperezi cu ei.” Dar interacțiunile soției sale cu poliția se limitau la o amendă primită în trafic și un avertisment dat pentru că a urinat pe o alee într-o noapte de beție. „De ce ești mereu atât de pornit împotriva lor?” îl întreba când se încrunta în direcția oricărui polițist cu care se intersectau.

Acum, când îi privea pe detectivii Galt și Paterson, simțea că a fost târât înapoi în iarna aceea din 1960.

Detectivul Paterson s-a întors.

- O persoană care se potrivește descrierii lui Jessie a fost văzută cu un bebeluș în brațe în centrul orașului Chichester. Se poate să mai fi fost văzută urcându-se într-un tren spre Londra.

Omul vorbea cu atâta lentoare, încât aveai impresia că i se terminaseră bateriile, iar Harvey simțea că este pe punctul de a-i trage una în spate ca să îl reînvie. Nu este o urgență?

- Așadar, aveți polițiști care se ocupă de urmărirea acestor piste? Ar fi bine să mă duc la Chichester ca să caut și eu, a zis Harvey, trăgându-și pantofii.

- Avem polițiști care o caută în Chichester, iar alții așteaptă trenurile care intră în Londra. Credem că acum ne-ați ajuta mai mult răspunzând la întrebările noastre aici, domnule Roberts.

Harvey a oftat, așteptându-l să continue.

- Am văzut pe camerele de supraveghere din spital că Jessie a ieșit îmbrăcată într-o rochie, dar avea la ea și alte haine – un palton, cumva? Ne-ar ajuta dacă am avea o descriere mai detaliată a lucrurilor pe care le poartă, ca să o putem remarca mai ușor. Mai vrem să aflăm de la dumneavoastră ce se petrece în viața ei acum – sunt probleme de sănătate mintală, dificultăți financiare, probleme cu partenerul de viață?

Cuvintele detectivului Paterson sunau nedeslușite și îndepărtate. Harvey îi urmărea buzele, încercând să descifreze ceea ce spune și în același timp simțea că se pierde în imaginea lui Jessie luptându-se cu vântul puternic și rece de noiembrie, ținând-o în brațe pe frumoasa lui nepoată.

– Trebuie să îi contactăm pe cât mai mulți dintre prietenii, rudele și colegii lui Jessie – ideal ar fi să o facem în următoarea oră – în caz că a luat legătura cu cineva sau se îndreaptă spre vreunul dintre ei.

– Am înțeles de la spital că prietenul ei, Adam, este în Nigeria și se pare că l-au contactat. Urmează să se imbarce într-un zbor de șapte ore spre Heathrow mâine la prânz, ceea ce ne împinge până mâine-seară la ora 7. Așa că nu avem nici un motiv să mai amânăm conferința de presă, așteptându-l să ajungă aici. Am mai avea nevoie să intrăm în apartamentul lui Jessie, să verificăm jurnale, agende, e-mailuri, să înțelegem de cine este mai apropiată.

– A fost mai apropiată de mama ei vitregă, a zis Harvey încet. Soția mea, Liz, este îngropată în cimitirul Shoreham. Jessie se duce uneori acolo.

Harvey s-a gândit la ziua în care o înmormântaseră pe Liz. Se întorseseră acasă în tăcere și pregătiseră ceaiul, fără să aibă habar de violența suferinței care se năpustea spre ei.

– Bine, punem pe cineva să verifice. Detectivul Paterson s-a întors spre colega lui, care a dat din cap și a părăsit camera. Înțeleg că este frustrant, dar trebuie să adunăm cât mai multe detalii posibil despre viața Jessie-ai. Ne-ar fi de mare ajutor dacă ați duce-o cu mașina pe Galt la apartamentul Jessie-ai, pentru că am venit cu o singură mașină. Eu mă întorc la spital, să vorbesc cu echipa care le avea în îngrijire pe fiica și pe nepoata dumneavoastră. Suntem conștienți de faptul că situația este urgentă. Tocmai am aflat că mergem mai departe cu conferința de presă, care se pregătește chiar în aceste clipe și, dacă sunteți dispus, cred că ar fi benefic să faceți un apel în decursul conferinței. Va fi difuzată pe toate posturile de știri.

Harvey a ridicat privirea. În urmă cu două ore își plimba câinii pe plajă, reflectând la nașterea nepoatei sale. Iar acum ele dispăruseră, iar lui i se cerea să apară la televiziunea națională și să se țină tare, pentru a o implora pe Jessie să vină acasă.

Harvey a dat deoparte furia pe care i-o provoca absența lui Adam.

– Sigur că da, a zis el. Orice credeți că este necesar.

– Aveți o cheie de la apartamentul Jessie-ai? a întrebat detectivul Paterson. Ar cam trebui să pornim.

– Înțeleg. Dar trebuie să știu un lucru. Și aș aprecia foarte mult un răspuns sincer. Harvey s-a oprit, pentru a se aduna. Dacă le găsiți, copilul va fi luat de la Jessie, pentru că a făcut acest lucru?

- În interesul tuturor este ca Jessica și copilul să rămână împreună.

- Dar sunt implicate și serviciile sociale?

- Protecția copilului a ținut legătura cu asistentul social din spital și a trimis cazul către serviciile sociale pentru verificări.

- Așadar, există riscul ca bebelușul să-i fie luat? a întrebat Harvey din nou.

- Nimeni nu își dorește acest lucru, domnule Roberts. Protecția copilului își dorește să țină familiile împreună. Iar acum, dacă nu vă supărați, trebuie să ajungem la apartamentul Jessicăi cât mai repede.

Și, cu aceste cuvinte, detectivul-inspector Paterson l-a scos pe Harvey din casă, în aerul rece de noiembrie, iar cei doi polițiști îl flancau, ca și cum se afla deja în boxa acuzaților.

7. HARRIET. *A doua zi de Crăciun, 1945*

- Ne pare tare rău, Harriet. Ai fost de mare ajutor în casa aceasta în ultimii cinci ani și ne va părea foarte rău să te vedem plecând.

Domnișoara Clara se poticnea în cuvinte în timp ce Harriet stătea în pragul ușii, așteptând ca Jacob să apară în capul scărilor.

- Te rog, nu-ți face griji, domnișoară Clara, ne vom descurca bine. A fost un gest creștinesc din partea dumitale și a domnișoarei Ethel să îi permițezi lui Jacob să locuiască aici.

Harriet a remarcat nervozitatea care i se auzea în glas și și-a dres vocea. Aproape că plângea în clipa când părăsea casa aceasta care îi fusese mai degrabă cămin decât loc de muncă.

- Am încercat să fim înțeleghătoare, dar nu ne simțim în siguranță cu soțul tău în casă. Nu mai suntem tinere, cum eram odată, și tot ce se întâmplă este tulburător pentru noi.

- Desigur. Nu trebuie să îmi explicați. Îmi pare rău pentru ziua de ieri.

O tăcere penibilă plutea în încăpere; amintirea întâmplărilor din ziua precedentă era încă proaspătă în minte.

- Unde veți merge?

- Jacob a auzit că este un post liber de îngrijitor la Conacul Northcote, așa că mergem până acolo astăzi, să vedem ce putem afla.

Harriet a privit spre scări și l-a văzut pe Jacob. Părea că a făcut un efort să arate prezentabil, căci se bărbierise și își pieptănase părul pe spate, cu ulei. Dar în continuare avea un aspect jerpelit: hainele îi erau necălcate, era palid, iar pungile grele de sub ochi trădau coșmarurile care îi chinuiau somnul.

Domnișoara Clara a ridicat și ea privirile spre el.

- Ei bine, mult noroc, Harriet. Vă doresc amândurora numai bine. Recomandarea și salariul datorat se află pe masa din hol.

S-a aplecat și a sărutat-o pe Harriet pe obraz, a bătut-o pe braț jenată și apoi s-a grăbit să se îndepărteze, înainte ca Jacob să ajungă lângă ele.

Ochii lui Harriet s-au umplut de lacrimi, dar aproape că se simțea ușurată că se terminase. Sforțarea de a încerca să ascundă comportamentul lui Jacob de domnișoarele Clara și Ethel o îmbolnăvea. Și nu le învinovăța deloc pentru că le era teamă de el.

Fusese un efort continuu, insuportabil, din clipa în care îl întâmpinase la întoarcere, la gara Chichester, în urmă cu șase luni. Trebuise să ascundă teroarea care o încercase când a văzut starea în

care se afla în clipa când a coborât, într-un sfârșit, din vagon, iar ea și-a croit drum prin mulțime pentru a ajunge la el.

Pierduse atât de mult în greutate, încât abia îl mai recunoștea. Obrajii lui altădată atât de rumeni erau căzuți, mersul încrezător dispăruse. Mâna dreaptă îi era bandajată până la cot și nu fusese avertizată că două degete îi fuseseră amputate după ce se infectaseră în urma unei arsuri. Când a prins-o în brațe și a sărutat-o, buzele îi erau reci, iar îmbrățișarea lipsită de vlagă. I se părea că îl părăsise toată lumina și vigoarea, lăsând în urmă un sac gol, de oase și piele.

Domnișoara Clara și domnișoara Ethel îl primiseră pe eroul de război reîntors acasă, permițându-le cu generozitate să stea în camera mică a lui Harriet, potrivită pentru o singură persoană, în schimbul ajutorului dat în grădină. Dar în scurtă vreme atmosfera caldă din căsuța lor a început să dispară și nervozitatea a prins rădăcini. Jacob bea în exces, era irascibil și incapabil să suporte chiar și cele mai mici schimbări de plan și orice urmă de varietate de-a lungul unei zile.

Jurnalul îi servise lui Harriet drept singură evadare și obișnuia să îi umple paginile cu scrisul ei neciteț în primele ore ale dimineții, când Jacob adormea, în sfârșit, beat criță, în scaunul lui de la fereastră.

19 decembrie 1945

Dragă jurnalule,

Îmi este tare dor de soțul meu și mă simt singură noaptea, când trebuie să dorm fără el, căci Jacob este prea speriat de coșmarurile care îl bântuie ca să vină în pat. În schimb, stă treaz, bea whisky ieftin și vorbește singur. Când așipește în scaunul lui, se trezește urlând ca un animal rănit. Mă reped la el și îl găsesc scaldat de sudoare, în spatele ochilor lui nu se află nimeni, dar este singurul moment în care îmi împărtășește câte ceva din ceea ce s-a întâmplat. Îmi spune că se află înapoi pe plajele din Normandia, în clipa în care prietenul lui din copilărie, Michael, e făcut bucăți de o bombă chiar în fața lui. Suspină când îl legăn ca pe un copil, spunându-mi lucruri pe care îmi doresc să nu le fi aflat. Că a cules ceea ce a rămas din trupul prietenului său și a încercat să-l pună la loc. Că nu își va putea ierta niciodată că nu l-a putut salva. Agățat de mine, adoarme în cele din urmă în zori, dar suntem epuizați amândoi, iar domnișoara Ethel se plânge de multe ori la micul dejun în legătură cu zgomotul. Încerc să îl domolesc pe Jacob, dar el este puternic, iar strigătele sale sunt incontrolabile. Este ca posedat de diavol atunci când se trezește noaptea, iar eu nu pot face nimic ca să îl calmez.

Soțul meu cald și voios altădată este acum suspicios față de oricine și vorbește despre spioni nemți care se ascund încă la țară, așteptând să

ne invadeze orașelul. În ultimul timp, m-am simțit din ce în ce mai izolată și de aceea am insistat să ieșim în oraș și să bem un pahar la cârciuma noastră obișnuită, sperând că îi va fi de folos să se întâlnească cu câțiva vechi prieteni. Le-am întrebat timid pe celelalte neveste dacă văzuseră o schimbare la soții lor, dar mi s-a dat de înțeles că întrebările mele sunt nepotrivite, căci ofițerii superiori le spusese ră oamenii pe drumul înapoi să nu stăruie asupra trecutului și că ar fi o lipsă de patriotism din partea lor să vorbească despre ceea ce li se întâmplase.

Pe măsură ce seara avansa, am remarcat că Jacob este foarte posac. Ceilalți bărbați râdeau și sporovăiau, dar el stătea și se uita urât la mine și îmi dădeam seama că celelalte fete începeau să se simtă foarte jenate. Când a venit timpul să plecăm, Jacob refuza să mai vorbească cu cineva.

Când Pete mi-a complimentat noul palton, i-am zâmbit. Într-o clipită, l-am văzut pe Pete aruncat peste masă, toate paharele căzute la podea și făcute cioburi și a fost nevoie de aproape toți angajații localului ca să-l tragă pe Jacob de deasupra lui. Proprietarul s-a dus să cheme poliția, dar Jacob și Pete se cunosc de mult timp, așa că Pete a plecat acasă cu nasul spart. Am cerut iertare de la toată lumea, disperată, dar asta nu a făcut decât să îl înfurie și mai tare pe Jacob. Mi-a spus că este vina mea, că flirtasem toată seara cu toată lumea și că eram beată.

Când am ajuns acasă, m-a întrebat dacă am o aventură cu Pete. Mi-a spus că sunt îndrăgostită de Pete pentru că soțul meu mă dezgustă. Că îl consider un laș pentru că și-a lăsat prietenii să moară. Că nu îl mai iubesc. Striga tare și eu nu l-am putut liniști. Deodată, pumnul lui s-a abătut asupra-mi de nicăieri și m-a lovit. Am strigat în timp ce gura mi se umplea de sânge. Eram atât de înfricoșată, încât m-am îngropat sub pături, la adăpost de alte lovituri, neștiind ce să fac. Până acum nu m-a atins niciodată. Domnișoara Ethel a auzit scandalul și a venit să bată la ușă, iar eu i-am spus că îmi pare rău, că totul este în regulă. Dar ea a fost îngrozită de felul în care arăta fața mea și atunci am știut că bunătatea lor a ajuns la capăt.

Pe lungul drum către ieșirea din Chichester și zona rurală, Harriet și Jacob au rămas în tăcere, bântuiți de amintirea zilei de Crăciun. Harriet a privit pe geam, amintindu-și cum pregătise curcanul de Crăciun și cum îl băgase în cuptor, apoi făcuse focurile, în vreme ce Jacob ieșise în grădină să mai taie niște bușteni. Momentul în care le fusese hotărâtă soarta a fost acela în care se întorsese și verificase curcanul.

Îl auzise pe Jacob strigând din bucătărie, lăsase tot ce făcea și se repezise într-acolo, unde îl găsise îngenunchat lângă Aga³, scoțând

curcanul din cuptor cu mâinile goale, în timp ce grăsimea sfârâia și îi ardea pielea și el țipa că prietenul lui arde.

Încercase să îl liniștească, dar era imposibil. Aruncase curcanul în chiuvetă și turnase apă peste el, urlând și strigând la ea să facă ceva și să îl ajute. Sforțându-se din toate puterile, reușise să îl tragă și să îl târască de acolo. Iar când îl ajutase să se întindă în pat, el îi spusese că atunci când a deschis cuptorul, pielea sfârâindă a curcanului îi declanșase amintirea pielii de pe trupul prietenului său, care arsesese în fața lui, pe plajele din Normandia. Reușise să salveze ce se mai putea din prânzul pregătit pentru Crăciun, dar după scurtă vreme domnișoara Ethel apăruse în ușa bucătăriei și îi dăduse vestea că va trebui să plece. Ea și Jacob nu vorbiseră despre acest lucru în dimineața aceea, ea nici nu suporta să își amintească, iar când își pleca privirile spre mâinile lui Jacob, arse și bășicate de carnea scoasă din cuptorul fierbinte, trebuia să își întoarcă privirile ca să nu izbucnească în plâns.

Autobuzul s-a oprit cu o hurducătură în fața Conacului Northcote, aducând-o pe Harriet în prezent.

- Haide, să mergem, a zis Jacob, dând drumul valizei la picioarele ei, în vreme ce ea se holba uimită la imensele porți din fier și la alea lungă, acoperită cu un strat de gheață, care ducea spre conacul în stil georgian.

Jacob a pornit-o înainte, de-a lungul curții pietruite, răstindu-se la ea să îl urmeze, dar ea simțea că a prins rădăcini, în ciuda vântului aspru de decembrie care forma vârtejuri în jurul ei. Îi lipsea puterea de care știa că va avea nevoie ca să lucreze ca servitoare într-o casă care, după cum se zvonea, avea treizeci de dormitoare, patru saloane, două biblioteci și o imensă sală de banchete.

S-a forțat să înainteze spre conac unde, în scurtă vreme, avea să sune la sonerie și să ceară de lucru - și astfel urma să închidă pentru totdeauna ușa vieții pe care o dusesse înainte de întoarcerea lui Jacob.

8. IRIS. Ora 11.30 dimineața, miercuri, 19 noiembrie 2014

Iris a alergat după trenul de Chichester și, în timp ce sărea înăuntru printre ușile care tocmai se închideau, a auzit că îi sună telefonul.

Pe ecran pâlpâia cuvântul „Redacție” și a răspuns.

– Bună, Miles.

– Bună, Iris. Se pare că bebelușul este pe tratament medicamentos sau are nevoie de îngrijire spitalicească, nu știu pentru care motiv. Miles se poticnea în cuvinte. Cred că va deveni o știre tot mai importantă de-a lungul zilei. Poliția crede că are de gând să sară de pe un pod sau să se arunce în fața unui tren împreună cu bebelușul. Cum ziceai că ai aflat?

Iris a încercat să respingă imaginea pe care Miles i-o sădise în minte, imaginea lui Jessie cu bebelușul, și a căutat cuvintele potrivite. Nu se așteptase la o asemenea reacție la povestea ei. Va trebui să recunoască adevărul în scurtă vreme, dar nu voia ca Miles să o scoată din echipă și să trimită pe altcineva. Era prea important.

– Am un vechi prieten, un contact, la Spitalul St Dunstan, el mi-a dat pontul, a mințit ea.

– Bine, vezi dacă te poți întâlni astăzi cu el. Polițiștii sunt acasă la bunicul bebelușului acum. Cred că a fost alături de mamă când a născut, pentru că tatăl copilului nu este prin preajmă. Nu știu sigur de ce, dar să sperăm că poți tu să faci mai multă lumină în cazul acesta. Toate acestea le știm dintr-un pont de la una din mămicile din salon, care a vorbit cu primul reporter ajuns la spital, dar acum a ajuns și poliția la ea și refuză să mai vorbească cu presa. Cu asta speram să ne poți ajuta. Ar putea acest contact al tău să cunoască pe cineva care lucrează la Maternitate?

– O să dau niște telefoane în tren ca să dau de el, dar s-ar putea să nu fie dispus să spună mai multe. Mai este posibil ca spitalul să fi greșit cumva, iar personalului să i se fi spus să nu vorbească cu presa – să nu vorbească cu nimeni. Când ajung acolo, voi încerca să vorbesc cu alte mămici sau cu alți pacienți care au auzit ceva și care ar putea fi dispuși să vorbească.

– Nu are rost. Poliția a vorbit deja cu toate femeile care vor fi externate astăzi și le-a spus să nu vorbească cu presa. Trebuie să punem mâna pe cineva dinăuntru, ideal ar fi cineva care lucrează în spital.

Aproape că simțea adrenalina care îi curgea prin vene lui Miles.

– Bine, voi încerca să dau din nou de acest contact, lucrează la Urgențe și Accidente la St Dunstan, așa că se poate să nu cunoască

pe nimeni la Maternitate...

- Ei, știe el pe cineva, dacă ți-a dat pontul! a întrerupt-o Miles. Vorbește cu el. Avem nevoie de numele unei moașe de la St Dunstan, cineva la care să putem apela, preferabil moașa care a avut-o în îngrijire pe Jessie. Și ne mai trebuie un specialist în domeniu, să ne dea informații despre depresia și psihoza postnatală. Colegiul Regal de Psihiatrie, Colegiul Regal de Pediatrie...

- Mda, a zis Iris în timp ce era împinsă într-o parte și în alta de marea de navetiști. Trebuie să analizăm și problema de etică medicală. Dacă a plecat cu bebelușul pentru că nu vrea să primească tratament, judecătorul trebuie să dea o dispoziție pentru a se merge împotriva dorințelor mamei, așa că am putea apela la echipa juridică să aflăm care este situația din punctul lor de vedere, dacă putem scrie despre aspectul acesta.

Îl auzea pe Miles dând ordine în birou, cu voce tare.

- Femeia aceasta are un nume? a zis Iris când Miles și-a întors în sfârșit atenția la ea.

- Da, Jessica Roberts, are treizeci și nouă de ani. Primul copil.

Slavă Domnului că Iris nu era responsabilă pentru dezvăluirea numelui.

Miles a continuat.

- Judecând după pagina ei de Facebook, se pare că și-a pierdut de curând mama, Liz Roberts. Mai este și un necrolog în ziarul *Telegraph* din octombrie 2012. Mama a murit de cancer la sân; Jessica are vreun frate sau o soră pe care să îi căutăm și să îi interviuăm?

Iris nu a reacționat în nici un fel la presupunerea lui Miles că Liz este mama lui Jessie, totul era mult prea personal și încă nu îi putea spune lui Miles, căci i-ar fi luat cazul.

- Toate detaliile construiesc imaginea unei femei ajunse la limită, a continuat Miles. Povestea va căpăta importanță maximă, este știrea principală la buletinele de la prânz și se pune la cale o conferință de presă cu tatăl ei. Toată lumea consideră că viața ei și a copilului sunt în pericol. Este o chestiune de moment și loc. Sună-mă când ai aflat ceva - Iris, este șansa ta de a-mi reintra în grații, Iris, înțelegi? Nu da greș.

- Bine, a zis Iris și a închis telefonul.

Ce putea fi în mintea lui Jessie, să plece din spital într-o zi friguroasă de noiembrie, împreună cu sărmanul copil abia născut? Unde putea fi? Dacă ar fi existat o fărâamă de relație între ele, Iris s-ar fi aflat acolo, ar fi vizitat-o în spital, ar fi avut grijă de ea. Pe când așa, habar nu a avut că sora ei era însărcinată. Simțea că i se frânge inima când se gândea la ea. Și-o imagina pe Jessica stând pe un

peron undeva, într-o gară friguroasă, suferind din cauza deprivării de somn, cu dureri cauzate de naștere, încercând cu disperare să ajungă cât mai departe și să găsească un loc unde să se ascundă. Probabil tresare la orice zgomot puternic – coborârea barierelor, fluieratul conductorului de tren – în timp ce trupul ei suferind se crispează de fiecare dată când vreun navetist se lovește de ea și de bebelușul ei abia născut.

Telefonul i-a sunat din nou.

– Bună, mamă. Mulțumesc că m-ai sunat. Miles, editorul meu, mă trimite la Chichester ca să încerc să aflu ce se petrece.

– Ah, bine.

Vocea Rebeccăi era calmă.

– Vrea să încerc să mă întâlnesc cu un contact cu care am fost colegă la facultate, Mark Hathaway, este medic la Urgențe la St Dunstan.

Iris rămăsese în picioare, lângă uși, ca să nu fie auzită în vagon.

– Poți să îmi spui despre ce a vrut să vorbească cu tine Jessie, mamă? Adică ce ar fi putut să o supere.

– Parcă ai fi de la poliție.

– Îmi pare rău, a zis Iris, oarecum surprinsă. Așadar, sunt la tine acasă în acest moment?

Rebecca a vorbit încet, ca să nu fie auzită.

– Da, au sosit în urmă cu o jumătate de oră și îmi este clar că Harvey le-a băgat deja în cap ideea că eu și Jessie ne-am certat când a venit să mă vadă. Că, într-un fel sau altul, totul s-a petrecut din vina mea.

– Frumos din partea lui Harvey să încerce să te învinovățească pe tine, a zis Iris, clătînând din cap.

– Da. Și, desigur, pe mine nu mă țin la curent, nu mi-au zis decât că se organizează o conferință de presă la care Harvey nu vrea să participe.

– Bine, fac tot ce pot ca să descopăr ce se poate. Așa cum m-ai rugat.

S-a încruntat, iritată de schimbarea de atitudine a mamei sale. Nu îi menționase mamei că, într-o zi săracă din punctul de vedere al știrilor, editorul ei sărise pur și simplu pe povestea aceasta. Trecuse mult timp de la ultima dată când venise cu ceva nou, iar el nu fusese deloc subtil în manifestările lui de dezamăgire.

– Știu, am crezut că poate ai auzit ceva prin birou. Nu mi-am dat seama că te va trimite pe urmele lui Jessie.

– Dar este un lucru bun, nu-i așa? Voi fi în miezul evenimentelor și îți voi putea da vești. Vrea să mă prezint și la conferința de presă.

– Vai de mine! Nu te va recunoaște Harvey?

Iris a oftat.

- Cred că are multe altele pe cap, mamă. Și, de altfel, știe ce slujbă am eu. În plus, ce ne pasă? Ai dreptul să știi ce se întâmplă - nici n-ar trebui să fii nevoită să recurgi la acest subterfugiu.

Pe Iris o descumpănea întotdeauna faptul că mama ei, o femeie care avansase prin muncă la poziția de medic pediatru primar, se punea în genunchi în orice situație care îi implica pe Jessie sau pe Harvey. Fiica ei dispăruse. Ar fi trebuit să se afle în Chichester, împreună cu Harvey, să i se spună tot ce i se spunea lui. Nu să primească informații cu pipeta de la un agent de legătură.

- Așadar, despre ce ați vorbit? De ce s-a supărat Jessie? Nu voi spune nimănui.

- Nu prea aș vrea să vorbesc despre asta, draga mea.

- Întotdeauna faci asta, mamă, și nu este drept.

Iris simțea că îi sare muștarul. Nu îi stătea în fire să se certe cu mama ei, dar faptul că îl văzuse pe James în dimineața aceea, posibilitatea de a rămâne fără casa ei și descoperirea că sora ei născuse un copil și nimeni nu îi spusese o aducea la limita răbdării. Ea își risca locul de muncă pentru a încerca să afle tot ce se putea; simțea că mama ei putea, cel puțin, să îi spună tot ce știa. Era sătulă să tot meargă ca pe coji de ouă în jurul subiectului Jessie. Sora și nepoata ei abia născută erau de negăsit. Trebuiau să strângă rândurile.

- Ce fac, Iris?

- Mă ții la distanță de orice lucru care are legătură cu Jessie. Tata mă mai ținea la curent cu lucrurile acestea, dar acum, că el nu mai este, habar nu am ce se petrece cu ea.

Iris știa că se poartă copilărește, dar în asemenea momente simțea acut lipsa tatălui ei. Avea o relație bună cu mama ei, dar Rebecca era uneori o carte închisă, iar ele două s-au bazat deseori pe abilitatea lui John de a reduce divergențele.

- Nu este adevărat, vorbesc despre ea cu tine tot timpul, a zis mama ei pe un ton tăios. Și știu că îți este dor de tati. Tare mult aș fi vrut să vorbesc cu el despre Jessie, voiam să vorbesc cu tine despre vizita ei și despre bebeluș, dar nu am vrut să te supăr.

- Dar mă superi acum!

Iris a rămas surprinsă de onestitatea ei și a privit afară, pe geam, la peisajul rural din Sussex, care gonea prin fața ei.

- Îmi pare rău, Iris. Uneori greșesc, de fapt în majoritatea dăților, așa cum s-a grăbit să îmi arate și Jessie.

- Mamă, nu este vina ta. O iubesc pentru că îmi este soră, dar urăsc ceea ce a făcut familiei noastre. Nu-mi vine să cred că era

însărcinată și nu mi-a spus. De ce mă urăște atât de mult? Iris și-a șters o lacrimă, furioasă. Întotdeauna m-a respins.

- Iris, îmi pare foarte rău că te-am supărat. Chiar nu cred că este o idee bună să mergi la Chichester. A fost o prostie să îți cer ajutorul. Nu cred că se cuvine.

- Mamă, cui îi pasă ce se cuvine? Jessie a făcut un copil, tu ești bunică, eu sunt mătușă. Ele au dispărut, iar eu vreau să încerc să aflu ce s-a întâmplat. De ce nu-mi poți spune despre ce ați vorbit?

- Pentru că este un lucru supărător și pentru că nu are nici o legătură cu faptul că a fugit. Nu înțeleg de ce ține toată lumea să stăruie atât asupra trecutului.

Abia atunci i-a căzut fisa. Jessie se dusesse la mama ei ca să vorbească despre noaptea în care părinții ei muriseră. Umbra care plutea peste familia lor destrămată, subiectul care nu era niciodată adus la lumină, pe care nu avusese niciodată voie să-l abordeze.

- Dar, mamă...

- Draga mea, trebuie să închid. Polițistul este aici și vrea să mai vorbească cu mine. Îmi pare foarte rău că te-am supărat.

- Bine, a zis Iris. Vorbim mai târziu.

Simțea o dorință disperată de a vorbi cu tatăl ei. Zece ani trecuseră de la moartea lui, dar în clipe ca acestea, nimeni nu se pricepea mai bine decât el să aplaneze tensiunile. Despărțirea ei de James o lovise și mai tare pentru că tatăl ei nu fusese acolo, ca să o ia în brațe și să îi spună că va exista întotdeauna pe lume un bărbat care o va iubi necondiționat.

Când a oprit trenul în următoarea gară, un val de navetiști s-a revărsat înăuntru. Iris a găsit un loc liber și s-a uitat pe geam, iar mintea îi fugea la articolele peste care dăduse la paisprezece ani, când era cu un an mai mare decât vârsta pe care o avusese mama ei când întreaga viață i-a fost distrusă din temelii.

Fusese aproape o eliberare să le găsească, într-un album cu tăieturi din ziare, la fundul unei cutii din pod, după ani de întrebări și îngrijorări despre acest mare secret. Îi părea rău că mama ei fusese martoră la o asemenea oroare la o vârstă atât de mică. Dar, pe măsură ce trecea timpul și adolescența lui Iris lăsa loc tinereții, îi era tot mai greu să înțeleagă de ce mama ei, în ciuda apropierii dintre ele, refuza să vorbească despre acest lucru.

Cu un oftat, Iris s-a conectat la pagina de Facebook a lui Jessie. Se uita uneori la ea, în lipsa vreunui alt tip de contact cu sora ei, iar văzând-o acum, a regretat că nu a aruncat o privire mai demult. O fotografie cu Jessie și prietenul ei, Adam, pe plaja din Golful Wittering, în care burtica lui Jessie se ghicea sub rochia de vară. Era datată august 2014 și era o zi de vară senină, părul blond al Jessicăi

era aranjat frumos, într-o tunsoare franțuzească ce îi încadra chipul frumos, zâmbitor, iar ochelarii erau ridicați pe creștetul capului. Părea fericită, și-a zis Iris, dar atât de slabă, încât era greu de crezut că era însărcinată în cinci luni. Lui Iris îi amintea de o căprioară și era scăldată în soare și purta o rochie largă de vară, ceea ce nu îi permitea să îți dai seama, dacă nu ar fi fost prietenul ei, pe care Iris nu îl întâlnise niciodată și care arăta spre stomacul ei și își mușca degetele ca un personaj de desene animate. Textul care însoțea fotografia spunea așa: „Iar în altă ordine de idei, așteptăm copilul în decembrie!” Urma un șir de aprecieri și comentarii, toate de felicitare. Iris a derulat comentariile până la final. Unele o menționau pe mama vitregă a lui Liz, cât de mândră și de fericită ar fi fost la vestea că va avea primul ei nepot.

Iris a trecut peste celelalte imagini cu Jessie la diverse evenimente profesionale și prânzuri la restaurante mici, luate cu prietenii, și apoi și-a întors atenția spre o altă fotografie. Fusesse postată în decembrie 2011. Jessie și Liz purtau căciuli de Moș Crăciun și zâmbeau fericite la cameră. Căciulile erau înclinate și se vedea că Liz nu mai avea păr, probabil din pricina chimioterapiei. În ciuda zâmbetelor, intensitatea îmbrățișării lor lăsa impresia că se agățau una de alta de frica morții. Peste partea inferioară a fotografiei scria cu litere albastre: „Moartea nu înseamnă nimic. Am trecut doar în camera de alături. Cât vom râde de durerea despărțirii când ne vom revedea!”

Sigur că Liz însemna mult pentru Jessie, avusese grijă de ea de când era bebeluș, dar pe Iris o întrista până în măruntaiele stomacului că Liz o ținuse întotdeauna pe mama naturală a lui Jessie la distanță. Numai că Liz murise de doi ani, iar ele nu o văzuseră pe Jessie mai mult decât atunci când Liz era în viață. Aveau de luptat cu multă durere, cu suferință și lipsă de înțelegere. Iar mama ei nu era genul care să pună cărțile pe masă, dispusă să discute. Cu cât se spuneau mai puține, cu atât se reglau mai repede treburile. Cel puțin Jessie încercase să întindă o mână spre mama ei.

Când trenul a tras în penultima gară dinainte de a coborî la Chichester, Iris a privit fețele navetiștilor înfrigurați care umpleau vagonul cu aerul rece pe care îl aduceau cu ei de afară.

„Unde ești, Jessie“, și-a zis în gând Iris, „și de ce te-ai dus să o vizitezi pe mama noastră?“ Amintindu-și cât de defensivă fusese mama ei la telefon în legătură cu întâlnirea dintre ea și Jessie, Iris era din ce în ce mai sigură că Jessie o chestionase pe mama ei despre noaptea aceea din 1960, când au fost uciși bunicii ei.

Iar dacă avea dreptate, Iris trebuia să afle de ce.

Mă trezesc într-o cameră mică cu o fereastră mare, care dă spre Chichester. Nu știu cât este ceasul, dar mi se pare că este seară, iar un cărucior cu mâncare este împins de colo colo. Întorc capul încet, ca să văd agitația de dincolo de geamul ușii de la biroul asistentelor, dar lumina care vine dinspre coridor îmi intră în ochi și mă forțează să întorc din nou capul. Tușesc cu putere, iar pieptul îmi hodorogește. Ochii mei cercetează încăperea. În colț este un scaun, o chiuvetă pe peretele din față, o noptieră lângă mine cu o cană de apă pe ea și o ușă care dă spre baie.

Nu vreau să mă aflu aici. Dar știu că nu am puterea să plec.

M-am oprit din tremurat, dar îmi simt corpul frânt. Mă dor brațele, capul îmi bubuie, spatele îmi pulsează și, când privesc în jos, văd o perfuzie atașată de antebrațul meu, care duce până la o pungă transparentă de fluid ce atârnă într-un stativ de lângă pat.

Încerc să înghit, dar gura îmi este uscată și îmi este sete de nu mai pot. Privesc cu jind spre cana cu apă de pe dulăpiorul de lângă pat, dar nu am puterea să mă ridic în capul oaselor. Întinsă în pat, ascultând discuțiile asistentelor de pe coridor, aud glasul slab al unui copil mic care plânge și încerc să-mi dau seama de unde vine.

Am nevoie de apă. Văd un buton roșu și mă întind să îl apăs, dar brațul îmi este prea greu. Oboseala mă copleșește și închid ochii. Aud în urechi marea care mă calmează.

– Cum te simți?

Când deschid din nou ochii, o fată în uniformă de asistentă stă aplecată peste mine, zâmbind.

Nu poate avea mai mult de douăzeci de ani, iar o parte din părul ei șaten, lung și ondulat este legat la spate într-o coadă, în vreme ce restul îi atârnă pe spate. Are ochi de un albastru marin și un zâmbet mare care se întinde spre obraji și îi acoperă întreaga față blândă. Este zâmbetul unei fete pline de optimism.

– Unde sunt?

Mă doare gâtul.

– Ești în pavilionul Churchill. Eu sunt asistenta de gardă în această noapte. Te-au adus de la terapie intensivă în urmă cu câteva ore, după ce te-ai mai încălzit un pic. Pot să îți aduc ceva?

– Mi-e sete.

– Bine, hai să te ridicăm și să te așezăm confortabil.

Întinde mâna spre un buton și îl apasă și, încet-încet, patul începe să se ridice până ajung în poziție șezândă. Îmi întinde o cană cu apă, pe care o iau recunoscătoare.

- Trebuie să îți monitorizez semnele vitale, dacă ești de acord.

Nu răspund, doar încuviințez din cap, iar ea se întoarce spre monitorul din spatele ei, care are atașată o clemă pentru degetul meu. În timp ce așteptăm, iar mașinăria scoate bipuri sonore, îmi zâmbește din nou. Observ un diamant mic pe inelarul mâinii stângi.

- Nivelul de oxigen este bun, iar temperatura corpului a crescut la loc, dar trebuie să te ținem sub observație. Doctorul care te-a consultat crede că ai putea avea o infecție la plămâni, așa că ți-au administrat intravenos antibiotice și fluide, pentru că erai deshidratată. Cred că au fost foarte îngrijorați din pricina ta atunci când ai ajuns aici.

Se mișcă cu atenție; este sigură pe ea și calmă.

O privesc în timp ce îmi măsoară tensiunea. Manșonul mă ciupește de pielea care mă doare, iar când icnesc, îmi cere iertare cu același zâmbet pe chip.

- Mi s-a spus că ai stat în Golful Wittering o vreme îndelungată, și la cât de frig se face destul acolo, nu este de mirare că ai răcit. Și mie mi place să mă plimb pe-acolo iarna, dar după aceea petrec mai mult vreme lângă foc, la King's Head.

Nu spun nimic, o urmăresc doar cum împinge monitorul într-o parte și apoi se așază pe marginea patului și își apasă două degete pe încheietura mâinii mele. Are gene lungi, care, împreună cu membrele lungi și mișcărilor grațioase, mă fac să mă gândesc la o gazelă.

- Nu voiam să plec de pe plajă. Nu vreau să mă aflu aici.

- Știu, dar ești într-o stare destul de rea, așa că nu te putem externa încă. Îmi poți da informații despre familia ta? Trebuie să ne spui cum te cheamă și unde locuiești, ca să îi putem anunța că ești în siguranță pe cei care își fac griji pentru tine. Există vreo rudă cu care aș putea lua legătura, ca să vină să te vadă?

Mă uit la ușa din spatele ei și îmi imaginez vizitatori îmbulzindu-se să intre cu flori, felicitări făcute de mână, lacrimi, îmbrățișări. Dragoste. Nu știu ce să îi răspund. Încep să tușesc și nu mă pot opri. Într-un târziu, când îmi trece, îmi întinde apă și niște șervețele.

- Am încercat să o găesc pe fiica mea, șoptesc eu.

De douăzeci de ani nu am mai rostit cuvintele acelea cu glas tare, pentru că nimeni nu a crezut vreodată că este încă în viață.

- Ai încercat să o găsești? V-ați pierdut una de cealaltă când v-ați dus pe plajă?

Tare mult aș vrea să îi spun, dar nu știu cum. Corpul îmi tremură tot când frica din suflet îl ia în stăpânire, așa cum se întâmplă mereu.

Clatin din cap, dar nu spun nimic. Ea se uită la mine, apoi își întoarce din nou privirile și notează în fișă pulsul. Tușesc și înghit cu greutate încercând să mă adun.

– Îi știi numărul de telefon? O sun eu.

Închide pixul cu un clic și îl pune la loc, în buzunarul de la piept.

– Nu știi unde este. Nu vreau să-i fac rău. Nu vreau decât să-i spun că îmi pare rău. Înainte de a fi prea târziu.

Vocea mea este plâpândă și mă opresc, dar ea așteaptă să continui. Mă gândesc la dimineața de astăzi, care a început ca oricare alta – o luptă ca să mă trezesc, să mă îmbrac, să mănânc, să depășesc toate orele zilei fără să mă gândesc la ea și la ce ar fi putut fi. Renunțasem cu multă vreme în urmă, m-am resemnat că nu o voi mai vedea niciodată. Iar apoi am văzut chipul celui om. Al lui Harvey Roberts.

– Și când ai văzut-o ultima dată? Pe fiica ta?

Încep să tușesc din nou, dar reușesc să îmi recapăt suflarea, ca să nu mă copleșească. Mă arde în piept.

– Când avea cinci ani. Astăzi am mers înapoi în locul în care am ținut-o în brațe pentru ultima oară, ca să încerc să îmi amintesc.

Știi că trebuie să spun cuiva ce ni s-a întâmplat mie și copilului meu. Nu mai pot ține secretul în mine, mă consumă de așa multă vreme, încât nu a mai rămas nimic din mine, dar nu știu de unde să încep. Nu știu dacă fata aceasta este îngerul pentru care m-am rugat, sau doar așa o văd eu, pentru că știu că ea este ultima mea șansă. Pentru că știu că nu voi mai părăsi niciodată camera aceasta.

O altă asistentă apare la ușă și îi pune o întrebare. Mă sperii că va pleca și nu se va mai întoarce. Că această conversație, care abia a început, nu va exista niciodată. Trupul îmi este inundat de un val de ușurare când cealaltă asistentă pleacă, iar ea se uită din nou la mine.

– Și ai rămas în Golful Wittering până s-a întunecat? De una singură? zice ea, încruntându-se.

– Nu puteam pleca. Mi-am dat seama că mai bine mor decât să înfrunt o nouă zi fără ea.

Îi urmăresc reacțiile, regretând în tăcere că am vorbit. Îmi este teamă că îmi va lua cuvintele și va proceda în consecință. La fel de mult mă tem că nu o va face. Mă gândesc la după-amiaza aceasta, la felul cum am coborât din taxi la capătul promenadei Seaview și cum m-am îndreptat spre malul mării. Îmi amintesc de furnicăturile pe care le-am simțit pe ceafă când am ajuns la ferma Seaview.

M-am oprit la poartă ca să privesc spre mica fermă în stil georgian, separată de drumul principal de o curte, iar amintirile m-

au potopit.

Am coborât până la golfulețul unde am lăsat-o, la căsuța albă, din piatră, care se vedea la capătul promontoriului și am rămas acolo până ce mi-a înghețat sângele în vene din pricina vântului aprig.

Închid ochii și ațipesc, până ce mă trezește un plânset de copil. Dar de îndată ce deschid ochii, se oprește. Văd că acum este noapte, iar întunericul este greu în cameră. Mă doare pieptul mai tare decât mă durea mai devreme. Încep din nou să tușesc și în piept îmi zvâcnește o durere ca de înjunghiere.

O văd prin geam pe asistenta care îmi place. Vorbește cu una dintre celelalte infirmiere și îmi amintesc cu panică crescândă ce i-am spus despre fiica mea. Nu știu de ce am făcut-o. Cred că până și ultima bucățică din mine a acceptat că nu o voi mai vedea niciodată, dar, într-un fel sau altul, mă trezesc crezând încă într-un miracol.

Ridică privirile, mă vede și pornește spre camera mea.

– Cum te simți? întreabă când ajunge lângă mine.

Pare puțin obosită acum, ochii îi strălucesc mai puțin, coada de păr îngrijită s-a lărgit, iar șuvițe de păr i-au scăpat și îi încadrează chipul oval, drăgălaș.

– Mă doare în piept, răspund eu.

– Doctorul vine să te vadă mai târziu. Eu nu voi mai fi aici, pentru că tura mea se termină în scurtă vreme, dar voi aștepta până vine și îi voi spune cum te simți. Ar putea decide să mai facă o radiografie, ca să vadă cum reacționezi la antibiotice.

Îmi ia temperatura și tensiunea.

– Ai un vizitator.

– Cine? mă încrunt eu.

– Cineva pe nume Rosie, una dintre surorile medicale de la Maycroft. Ne-au sunat de la poliție, toți cei de la cămin și-au făcut griji din pricina ta.

– Poliția nu are lucruri mai bune de făcut? Nu vreau să dau de furcă nimănui, zic eu, deși inima îmi tresaltă de speranță.

Rosie. Îmi place Rosie. Este bună cu mine. Am vrut întotdeauna să îi vorbesc despre copilașul meu, dar mi-a lipsit curajul.

– Rosie ar vrea să între și să vorbească cu tine, dacă ești de acord.

Dau din cap. Ea zâmbeste și notează indicatorii.

Zâmbesc, nesigură cum să îmi exprim sentimentul de recunoștință față de această străină. Tușesc, iar de data aceasta durerea este intensă. Asistenta mă apleacă în față și eu încerc să îmi recapăt suflul. Simt că nu se va opri niciodată. Simt durerea ca pe mici cuțite care mă înjunghie în plămâni.

– Îți mulțumesc, reușesc eu să spun, respirând greu.

Asistenta îmi întinde apă.

- Cu plăcere. Cred că ar trebui să fii trecută pe oxigen - saturația a scăzut. Voi spune asta echipei din garda de zi.

De îndată ce pleacă, o chem pe Rosie cu puterea gândului la patul meu. Îmi este groază să rămân singură în locul acesta. În salonul acesta. Să aud pacienții care plâng, să nu pot ieși, totul îmi aduce trecutul în minte.

Ca atunci când m-au luat de pe plajă în ciuda voinței mele, apoi m-au scos din ambulanță și m-au dus în spital, m-am trezit deodată înapoi acolo, târâtă dincolo de intrarea clădirii victoriene gotice, urlând după copilul meu.

De-a lungul nesfârșitelor coridoare din piatră roșie, până într-un salon încuiat, unde niște femei ciudate, în diverse stadii de dezbrăcare, gâgâiau și trăgeau de hainele și de părul meu cu mâinile lor scheletice. Unde am fost lăsată timp de săptămâni, să mă uit la ferestrele cu zăbrele într-un ciclu nesfârșit de coșmaruri induse de sedative și vigilență amoroasă, singură-cuc, așa cum sunt și acum, fără să știu când voi putea pleca.

- De intrat, intri destul de ușor, îmi zicea una dintre femei, învârtindu-și părul negru ca pana corbului printre unghiile murdare, dar de ieșit nu se mai poate.

- Bună. Ți-am adus niște ceai, spune Rosie.

Poartă un palton bleu, cu o floare prinsă la rever. Pune două cești cu ceai lângă patul meu.

- Îți mulțumesc că ai venit, zic eu încet.

Are un păr lung și blond care îi scapă mereu din coadă și poartă un cardigan roz deschis, care pare atât de moale, încât îmi vine să îl ating.

- Am fost foarte îngrijorați pentru tine. Nu știam unde te-ai dus. Cum te simți?

Se apleacă peste mine și mă apucă de mână.

- Un pic mai bine, o mint eu.

- De ce ai plecat așa, pe nepusă masă? Dacă ai fi așteptat până la sfârșitul turei mele, te-aș fi putut însoți.

Rosie îmi face semn cu ochiul, așa cum face de fiecare dată când Bart spune glume fără perdea.

- Voiam să fiu singură, zic eu, fără fasoane.

Ea încuviințează din cap și zâmbeste ușor.

- Asistenta care a avut grijă de tine spune că ai vorbit despre fiica ta. Mie nu mi-ai spus niciodată despre ea.

- Am vrut, este greu să vorbesc despre ea, spun eu, iar Rosie se apropie mai mult.

- Când ai văzut-o ultima dată? întreabă Rosie.

- Când avea cinci ani.

Simt că îmi tremură vocea. Ea își trage scaunul, lipindu-l de patul meu, și îmi ia mâinile într-ale ei.

- Îmi pare rău.

Mi se pune o greutate în piept și simt din nou că nu pot respira.

- Îmi este tare greu să mi-o amintesc. Nu am avut-o pentru multă vreme, dar a fost în mine timp de nouă luni, așa că am ajuns să o cunosc, chiar și în acel răstimp scurt. Încerc din rășputeri să îmi amintesc trupul ei micuț, mirosul ei, ochii verzi ca marea. Dar tot ce îmi amintesc este frica.

- Frica? De ce îți era frică?

Rosie ridică ceașca cu ceai și suflă, înainte de a lua o înghițitură.

Mă uit la Rosie, la ochii ei inocenți care se încruntă, îngrijorați. Încă nu știu cum să am încredere în ea și să îi spun adevărul.

- Din clipa în care am descoperit că sunt însărcinată, nu am simțit decât o teamă intensă că ceva rău urma să se întâmple.

Inspir adânc și îmi feresc privirile. Cum să îi pot explica acestei fete că mi-am pierdut mințile? Mi-e rușine încă și mi-e frică. Dar ea este unica mea șansă de a-mi revedea fiica și, într-un fel sau altul, știu că nu am de ales, ci trebuie să îmi pun încrederea în ea.

- Teama de naștere, așa a început.

Rosie dă din cap încurajator, iar eu continui.

- De când mă știu, întotdeauna am avut o senzație de panică acută când citeam sau auzeam femeile vorbind despre naștere. Când eram tânără, îmi amintesc că îmi ziceam că dacă soțul meu va dori copii cu orice preț, nu vedeam decât două posibile efecte pentru mine: voi muri în timpul nașterii sau voi ajunge „nebună”. S-a dovedit că a fost a doua variantă.

Încerc să zâmbesc, deși știu că nu este momentul potrivit. Ea nu răspunde, ci doar încuviințează scurt din cap. Vorbesc prea mult și mă scutură un al doilea acces de tuse convulsivă. Rosie se ridică și mă apleacă în față, dându-mi un pahar de apă când reușesc să mă opresc.

Învârt pe deget un fir de ață din pătura care acoperă patul meu, până ce degetul mi se albește și încerc să mă concentrez asupra cuvintelor mai mult decât asupra amintirilor.

- Când au început contracțiile cu adevărat, nu am reușit să le fac față și am intrat în panică. Era pentru prima dată în viață când înfruntam teroarea de a ști sigur că nu pot merge mai departe și, totuși, drum de întoarcere nu era. Starea mea s-a înrăutățit de la o oră la alta, bebelușul nu venea, durerea mă sfâșia. Când ziua s-a făcut noapte, am știut că până la sosirea zorilor voi înnebuni.

Tușesc din nou. Durerea din piept este tot mai rea și, când se termină, mă cuprinde oboseala. Rosie trage pătura peste mine și, când adorm, visez că stau la marginea apei, ținându-mi în brațe copilașul, în timp ce un val mai înalt decât stâncile din spatele meu se îndreaptă spre noi și nu mai pot face nimic.

10. REBECCA. *Vineri, 14 noiembrie 2014*

Rebecca a auzit soneria de la intrare și s-a repezit la fereastră. Un Fiat roșu era parcat pe stradă, vizavi de casa ei. Inima îi bătea mai tare. Jessie sosise, în cele din urmă.

În timp ce traversa în grabă holul acoperit cu gresie în model de tablă de șah, ochii i-au căzut pe albumele foto de pe măsuta din hol, pe care le căutase în dimineța aceea. Răsfoind în grabă imaginile alb-negru cu ea și Harvey, în grădina Fermei Seaview, ținând-o în brațe pe Jessie, bebeluș pe atunci, a fost surprinsă de privirea ei de om hăituit. Nu se putuse uita la fotografiile acelea zeci de ani, atât de puternice erau emoțiile pe care i le reînviuau, dar acum nu mai era vorba despre ea. Fiica ei cea mare urma să aibă un copil și avea nevoie să înțeleagă prin ce trecuse mama ei când o născuse – indiferent cât de greu îi era Rebeccăi să se întoarcă în trecut.

– Bună, Jessie! a zis ea, deschizând ușa de la intrare.

O pală de vânt a pătruns în casă. Jessie stătea în prag, ținând în mână un buchet mic de lalele. Părul ei blond era coafat cu grijă, iar ochii verzi îi sclipeau când i-a întins florile. Purta o rochie bleumarin, petrecută peste burta care era mai mică decât s-ar fi așteptat Rebecca să vadă la o femeie însărcinată în opt luni și arăta îngrijorător de slabă și de palidă, dar Rebecca a reușit să îi zâmbească cu căldură când a luat florile pe care Jessie i le întindea.

– Intră, e frig afară. Mulțumesc pentru flori.

Rebecca s-a aplecat să o sărute pe fiica ei pe ambii obraji, simțindu-se de îndată jenată, așa cum se întâmpla mereu când se afla în apropierea lui Jessie. În minte i-a apărut imaginea lui Iris, în completă opoziție față de Jessie, care intra în casă ca purtată de un val de vorbe și de râsete, cu brațele pline de sacoșe pe care le arunca la podea, la picioarele mamei sale. Jessie și Rebecca pășiseră mereu cu mare grijă una în jurul alteia, conversațiile lor erau împiedicate, nu se simțeau pe aceeași lungime de undă. Își dorea ca relația dintre ea și Jessie să aibă măcar o fracțiune din ușurința pe care o simțea cu Iris, dar poate că de acum lucrurile vor începe să se schimbe. Poate că ziua de astăzi va fi un început. Spera din tot sufletul.

Rebecca i-a zâmbit fiicei sale.

– Arăți minunat, draga mea. Pot să-ți fac un ceai?

Jessie a zâmbit timid și a urmat-o pe mama ei spre bucătărie.

– Ai cumva cafea decofeinizată? Încerc să nu beau cofeină și asta nu mă ajută deloc cu starea mea de anxietate.

Rebecca a început imediat să se îngrijoreze că nu avea ce să îi ofere fiicei sale. Jessie nu mai fusese la ea de peste un an și începuse

să îi uite preferințele. S-a dojenit că nu se dusesese la cumpărături, ci petrecuse dimineța măsurând camerele cu pasul și făcându-și griji că Jessie nu mai vine.

– Nu am cafea decofeinizată, dar cred că pot să găsesc niște ceai de mușetel pe undeva.

– Lasă. Nu prea îmi place mușetelul. Vreau doar un pahar de apă.

– Îmi pare rău, Jessie. Ar fi trebuit să mă gândesc. Pot să dau o fugă până la Tesco⁴, e după colț, a zis Rebecca dând să se îndrepte spre ușă.

– Vorbesc serios, nu e nici o problemă. Nu prea beau ceai.

Rebecca a inspirat adânc și a încercat să se tempereze. Era vorba numai de o cană de ceai, dar părea să simbolizeze tot ce era defectuos în relația lor. Ea și Iris nu funcționau fără ceai; stăteau ore întregi pe canapea, cu picioarele strânse sub ele, punând lumea la cale. Adesea vorbeau despre Jessie, dacă una dintre ele primise vreo veste de la ea sau o văzuse și despre cât de mult își doreau să fie prezentă în viața lor.

– Apă, în acest caz. Plată sau acidulată? a zis Rebecca, zâmbind și încercând să topească răceala dintre ele, în timp ce Jessie o urma în bucătărie.

– Apă de la robinet, e de-ajuns.

Rebecca a remarcat că fiica ei cerceta camera, oprindu-se în fața fotografiilor de pe perete, imagini alb-negru cu Iris și tatăl ei, John, în diferite locuri de vacanță. Una, prinsă pe frigider, în care ea și Iris, îmbrăcată într-o rochie elegantă, se strâmbau la cameră, a părut să îi atragă atenția.

Singura fotografie cu Jessie stătea pe pervazul ferestrei, făcută în timpul excursiei lor la Brighton, ultima dată când Rebecca o văzuse pe Liz. O rugase pe Liz să facă fotografia, ca să aibă o amintire, o clipă de care să se agațe și care să nu fie dominată de mama vitregă a lui Jessie. Stătuseră cu spatele la marea cenușie și furioasă în acea zi rece de ianuarie, Rebecca cu un braț pus incomod în jurul fiicei sale, brațele lui Jessie atârând neînsuflețite pe lângă ea. Rebecca zâmbise larg la cameră, dar fiica ei nu reușise să scoată decât un zâmbet slab.

– Poftim, a zis Rebecca, întinzându-i lui Jessie un pahar. Să mergem în sufragerie?

Trecând pe lângă masa din hol, Rebecca a ridicat albumul foto și l-a sprijinit sub braț.

– Am săpat după niște fotografii de când erai nou-născută. M-am gândit că ți-ar plăcea să le vezi.

S-a dojenit pentru lipsa de tact a vorbelor ei. De ce trebuia să „sape după” niște fotografii cu Jessie, când peste tot erau poze cu

Iris?

Dar știa bine de ce. Imaginile cu Jessie de când era bebeluș o duceau în trecut, într-o perioadă de care ura să i se amintească. O perioadă în care îi era teamă că nu va putea ajunge la capătul zilei și în sufletul ei era atât de multă teroare, încât în orice moment i se părea că mai are puțin și se va prăbuși de pe o stâncă. Când abia mai putea deschide ochii de oboseala de viață, gândindu-se în fiecare clipă că va muri, dar fiind prea speriată să adoarmă din cauza coșmarurilor care o așteptau la pândă.

- Voi ai să stai pe canapea? Probabil ești obosită. Nu ți-am oferit nimic de mâncare - scuză-mă, ai vrea niște fursecuri?

- Nu, mi-e bine, mulțumesc. Casa ta este foarte primitoare, a zis Jessie. Nu am observat asta până acum. Probabil din cauză că este atât de al naibii de frig afară.

S-a uitat la camera în care Rebecca își petrecea mai tot timpul de acasă, unde se prăbușea cu un gin tonic după gărziile lungi și chinuitoare de la spital. Nu era o cameră elegantă - era plină cu perne, lampadare prea mari și covoare mițoase -, dar ea o iubea și o considera căminul ei. Dar comentariul fiicei sale nu l-a luat drept un compliment, ci nu a făcut decât să îi alimenteze tristețea, gândindu-se că nu petrecuse niciodată timp aici cu Jessie.

Jessie s-a așezat pe canapea și a scos un oftat. Rebecca a zăbovit o clipă, întrebându-se dacă ar trebui să se așeze lângă ea, apoi, nedorind să simtă că o presează, a ales fotoliul ei preferat așezat în fața canapelei. Jessie a zâmbit slab, iar Rebeccă i s-a părut că va începe să plângă. O dorea inima pentru ea. Cei câțiva pași dintre ele păreau o prăpastie de netrecut. Ar fi dorit din tot sufletul să se ducă lângă fetița ei, să o ia în brațe. Dar Jessie dorea altceva. Fiica ei avea nevoie de răspunsuri, de onestitate, nu de un contact fizic superficial. Rămânea de văzut dacă avea puterea să i le dea.

- Te superi dacă te întreb cine este norocosul? a întrebat Rebecca, prudentă. Nu vreau să fiu indiscretă.

- Adam, așa îl cheamă. Este fotograf de călătorii. Nu suntem împreună de foarte multă vreme, numai optsprezece luni. Bebelușul a fost o surpriză - o surpriză fericită.

- Este minunat și aș vrea să îl întâlnesc pe Adam într-o zi.

Rebecca ar fi vrut să spună mai multe, dar a așteptat ca Jessie să preia conducerea.

Jessie a luat o gură de apă și a zâmbit strâmb.

- Nu cred că tata îl place prea mult.

- Chiar așa? Ce te face să spui asta? a zis Rebecca, încercând să nu se năpustească la confidența pe care i-o făcuse Jessie.

Jessie a ridicat din umeri.

- Nu știu. E doar o senzație. Uneori îți dai seama, pur și simplu, nu-i așa? E o chestiune de simpatie.

- Sunt sigură că îl place, de fapt, a zis Rebecca, dezgustată de încercarea ei superficială de a-l apăra pe Harvey.

- Adam e plecat cu treburi. Cred că tata își face griji că nu va fi acasă în perioadele dificile – înțelegi tu, dacă nu o să mă simt bine.

Rebecca s-a încruntat.

- A zis el asta?

- Nu, doar îl știi pe tata, nu zice nimic deschis, dar tăcerea lui spune multe. Nu mi-a dat niciodată impresia că îl place prea mult pe Adam.

Rebecca înțelegea exact ce spunea fiica ei. Orice încercare de a vorbi deschis cu Harvey îl făcea să îi apară bube pe piele, motiv pentru care căsătoria lui cu Liz și obsesia ei de a „da cărțile pe față” o consternase la început. Dar în timp, și-a dat seama că Liz era una dintre persoanele acelea periculoase care nu ratează ocazia de a discuta despre greșelile altora în detaliu, dar ar pleca trântind ușa dacă ai îndrăzni să aduci în discuție vreuna din greșelile ei.

- Și urmează să naști peste patru săptămâni?

Jessie a dat din cap.

- Am optat pentru o naștere acasă, în apartamentul nostru din Chichester.

- Bravo, a reușit să spună Rebecca, în timp ce amintirile nașterii lui Jessie, pe care se străduise atât de mult să le suprimă, îi reveneau încet-încet în minte. Așadar, ați comandat un bazin pentru naștere?

- Vine mâine. Adam este plecat la o filmare în Nigeria pentru câteva zile. O instalează el când se întoarce.

Rebecca înțelegea de ce era îngrijorat Harvey de faptul că Adam plecase atât de departe când mai era atât de puțin timp până la momentul nașterii. Și-l imagina clătinând dezaprobator din cap la auzul veștii că partenerul lui Jessie și-a luat zborul către cealaltă parte a lumii, lăsând-o pe fiica lui singură cu copilul. După câte știa ea, Harvey nu părăsise niciodată Ferma Seaview, cel puțin în anii de când îl știa.

- Vacile nu se mulg singure, zicea el de fiecare dată când ea propunea chiar și o plecare de numai o noapte.

- Ce frumos că poate călători în interes de serviciu! Iar tu lucrezi încă la agenția de presă din Londra, sau ai găsit ceva mai aproape, în Chichester?

Jessie a zâmbit.

- Nu, încă fac naveta până la Londra. Nu mă pricep cum să-mi fac viața ușoară. Cred că se transmite pe cale genetică.

Rebecca a zâmbit precaută, neștiind dacă era o aluzie la ea.

Jessie a continuat.

– Lucrez la aceeași agenție de presă. Îmi place, sper să mă întorc la lucru după câteva luni și să duc copilul la creșă. Dar o să văd cum mă descurc.

– Sunt sigură că te vei descurca de minune.

Zâmbetul Rebeccăi a rămas fără răspuns, căci Jessie privea în jos, la mâinile ei. Părea epuizată și copleșită de temeri. Rebecca era îngrijorată de faptul că Jessie părea să fi decis că va avea mult de tras după nașterea copilului. Ca și cum era o consecință inevitabilă. A ezitat.

– Nu știi sigur ce ți-a spus tatăl tău, dar îmi pare rău dacă te-a făcut să te îngrijești. Numai pentru că eu nu m-am descurcat foarte bine nu înseamnă că tu nu te vei descurca. Cu Iris totul a mers strună.

– Da, știi. Totul a fost minunat cu Iris.

Rebecca a simțit cum o săgetează dorința de a se apăra și și-a mușcat buza. Dincolo de suprafață clocoteau atât de multe, dar trebuia să accepte firimiturile pe care i le arunca Jessie astăzi, dacă voia să facă un pas cât de mic înainte.

Și-a ales cuvintele cu grijă.

– Nu asta am vrut să spun. Voiam doar să zic că dacă eu am avut dificultăți, nu înseamnă neapărat că le vei întâmpina și tu.

Jessie a ridicat din umeri, iar Rebecca s-a simțit deodată rușinată; trebuia numai să asculte, nu să îi închidă gura. Era clar că se temea, iar limbajul ei corporal o alarma pe Rebecca. Mișcările îi erau încete; corpul ei, deși slab și firav, părea să îi fie o imensă povară. Dar ochii și cuvintele îi țâșneau în toate direcțiile, iar gândurile îi dădeau o stare de surescitare nervoasă. Acum, că Jessie se afla în fața ei, Rebeccăi îi era clar că o macină ceva. Era cuprinsă de o stare de agitație și de anxietate.

– Îmi pare rău, Jessie. Nu vreau să dau la o parte sentimentele tale. Dar nu vreau să crezi că depresia postnatală este o urmare inevitabilă pentru tine. Mama mea nu a avut-o.

– De unde știi?

Rebecca s-a oprit, surprinsă și a clătinat din cap.

– Aș fi știut dacă ar fi suferit de depresie când m-a născut, sau dacă ar fi fost ceva asemănător. Eram foarte apropiate.

– Asta nu înseamnă că nu ți-a ascuns unele lucruri – pentru a te proteja. Uită-te la tine și la Iris.

– Ce este cu mine și Iris? a zis Rebecca, precaută.

– Sunteți apropiate, dar nu îi povestești despre noaptea când au murit părinții tăi. Toată lumea are secrete, a zis Jessie simplu. Și, oricum, este vorba despre psihoză, nu despre depresie.

Jessie a ridicat ochii și a privit-o ținută pe Rebecca.

– De unde știi asta? Ce ți-a spus tatăl tău?

– Mult mai multe decât crezi tu, a răspuns Jessie, continuând să o privească într-un fel care o făcea pe Rebecca să se simtă incomod. Cine a zis că istoria este făcută dintr-un set de minciuni stabilite de comun acord? Napoleon?

Rebecca și-a frecat tâmpilele și a încercat să își alunge presentimentul rău pe care îl avea. Ar fi vrut să fi vorbit cu Iris despre convorbirea telefonică cu Jessie, dar ar fi simțit că o trădează. I se părea că a sărit în povestea asta cu capul înainte, fără să se consulte cu nimeni în legătură cu calea cea mai bună de a o gestiona. Era prea mult, prea deodată și simțea că duce în mâini un obiect extrem de fragil.

– Am venit aici pentru că vreau să avem în sfârșit o conversație onestă, mamă.

Jessie părea gata să izbucnească în lacrimi.

– Ei bine, nu am fost diagnosticată în mod oficial.

– De ce nu?

– Este complicat. Nu știu dacă are rost să intru în aceste amănunte.

– Știam că se va întâmpla așa. Nu ar fi trebuit să vin.

Jessie s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

– Jessie, te rog. Rebecca s-a apropiat de fiica ei și a luat-o de mână. Vreau să te ajut, chiar vreau asta. Sunt foarte fericită că te afli aici. Mai mult decât fericită. Sunt copleșită. Numai că totul este foarte neașteptat. Nu am avut timp să mă gândesc.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu este vorba despre tine. Nu vreau să te gândești, vreau să simți ceva – orice – pentru mine. Am nevoie să înțeleg ce s-a întâmplat, ca să încerc să înțeleg de ce m-ai părăsit. Ce s-a întâmplat nu te-a afectat numai pe tine, m-a afectat și pe mine.

Rebecca a rămas într-o tăcere uluită, nesigură ce să facă. Indiferent de câte ori încercase să îi spună sau să îi arate lui Jessie cât de mult o iubea, nimic nu păruse destul.

Rebecca s-a uitat către vrafal de fotografii alb-negru, a luat-o de mână pe Jessie și s-a așezat pe canapea. Jessie s-a lăsat încet lângă ea.

– Uită-te la fotografia asta, la cum zâmbesc, dar zâmbetul nu îmi ajunge până la ochi. Îmi amintesc limpede când a făcut tatăl tău poza, cum mi-a spus să te țin mai sus, ca să te vadă mai bine. Nu știam cum să îmi găsesc cuvintele pentru a-i spune cât îmi era de teamă și că nu voiam să te țină altcineva în brațe, pentru că îmi era frică să nu ți se întâmple ceva. Jessie, te iubeam atât de mult, încât

Îmi era frică să adorm. Iar adevărul este că la fel simt și în acest moment. Îmi este atât de teamă că voi spune ceva greșit și te voi supăra, iar tu vei pleca de aici și nu te voi mai vedea niciodată nici pe tine, nici pe copil.

Jessie s-a uitat la Rebecca, apoi a întins mâna după fotografie și, când a luat-o, a început să plângă.

11. HARVEY. Ora 12.00, miercuri, 19 noiembrie 2014

– Harvey este de acord. Venim acum.

Sergentul Galt stătea alături de Harvey pe bancheta din spate a mașinii de poliție, în timp ce Harvey trecea cu privirile peste discursul pe care îl ținea în poală.

Nu știuse de unde să înceapă, ce să spună ca să exprime în cuvinte cât de vinovat se simțea, cât ar da ca să se întoarcă în timp și să nu iasă din spital. Să nu le părăsească la greu. De fiecare dată când încerca să găsească cuvintele potrivite, sunau ca niște scuze pe care și le spunea pentru că abandonase fetele atunci când aveau mai mare nevoie de el.

După ce îi urmărise pe polițiști cum răscolesc ca niște hoți frumosul apartament al lui Jessie căutând indicii care să le spună unde ar fi putut să se ducă, sergentul Galt îi sugerase să se îndepărteze un minut și să se gândească la cuvintele pe care voia să i le transmită lui Jessie la conferința de presă.

Intrase în dormitorul lui Jessie și al lui Adam, care mirosea a parfumul ei și văzuse că plapuma era încă mototolită la capătul patului, unde stătuse Jessie, chinuită de contracții, în timp ce el se repezea de colo colo încercând – și nereușind – să adune lucrurile de care avea nevoie la spital.

Închisese ușa în spatele lui, se așezase pe podea și își pusese capul pe locul unde stătuse ea, de parcă s-ar fi odihnit în poala ei. Iar apoi îi vorbise ca și cum s-ar fi aflat încă acolo. Despre faptul că nu se putea gândi decât la toate acele dăți în care o certase pentru că nu făcuse curat în cameră sau își lăsase pantofii în hol, atunci când era mică. Pentru că nu dusese câinii la plimbare sau nu își făcuse temele, când era adolescentă. La toate acele după-amiezi pe care ea și Liz le petrecuseră împreună pe plaja de la Wittering, excursii în care el refuzase să meargă, pentru că nu îi plăcea deloc să piardă timpul în traficul estival, nu îi plăceau mulțimile de la plajă și ura să fie a cincea roată de la căruță pe lângă ele, care aveau glumele lor, pe care numai ele le înțelegeau.

Nu putea scăpa de convingerea că această conferință de presă nu avea nici un rost, cum nu aveau nici un rost nici căutarea, nici apelurile la public în căutare de informații. Cuvintele pe care le notase pentru a le citi în fața reporterilor păreau zadarnice: ea nu le va citi și nu le va auzi. Pentru că oriunde se afla, nimeni nu putea ajunge la ea.

La fel ca Rebecca.

În timp ce privea pe geam, i-a sunat telefonul, iar pe ecran a apărut „Adam Mob“. Harvey s-a uitat la el fără să clipească, iar în suflet îl pârlăia supărarea că Adam nu se aflase aici atunci când ea avusese nevoie de el. Lacrimile îi înțepau ochii când și-a dres glasul și a apăsat butonul verde.

– Alo?

– Harvey? Sunt eu, Adam. Sunt gata să mă îmbarc în avionul care vine la Heathrow. Are o mică întârziere, dar ar trebui să plecăm în scurtă vreme. Vreo veste?

Fără justificări, fără remușcări. Legătura era proastă, iar vocea lui Adam îi pârlăia în ureche. Harvey s-a luptat cu dorința de a-i închide telefonul.

– Nu, încă nu. Unde ai fost? a întrebat Harvey, încercând să nu lase furia pe care o simțea să i se citească în glas.

– Am fost plecat în zona rurală, nu am avut semnal, nici mesajul de la tine nu l-am primit până aseară.

– Nu ar fi trebuit să fii de negăsit când mai era atât de puțin până la naștere.

– Am ajuns la aeroport cât de repede am putut. Nu este nici o veste? După câte am înțeles, poliția spune că s-ar fi putut urca într-un tren.

Harvey s-a mușcat de interiorul fălcii.

– Da, ultima cameră de supraveghere o arată mergând spre gară. Mai avem puțin până la conferința de presă. Poliția speră că asta va ajuta la identificarea unor martori.

– Îmi pare rău, Harvey, te aud cu întreruperi. Se anunță avionul meu. Ai văzut când s-a născut fetița mea? Este frumoasă?

Harvey a încercat să răspundă.

– Foarte frumoasă, a șoptit el, în timp ce apelul lui Adam se întrerupea.

– Cum vă simțiți? a întrebat sergentul Galt cu blândețe. Nu va dura mult, nu răspundem la întrebări și vom putea pleca de îndată ce veți termina de citit declarația. Ne ajută mult să atragem atenția publicului. Încercăm să ajungem la acele persoane care au văzut ceva suspect, dar poate nu cred că merită să sune. Și la Jessie, desigur.

În ciuda zilei înghețate de noiembrie, în mașina de poliție era o căldură înăbușitoare. Harvey s-a uitat tot drumul pe geam, la ziua aspră de noiembrie. Oamenii își vedeau de treburile, făcând tot ceea ce făceau de obicei într-o zi normală de miercuri – mergând să ia prânzul, să facă cumpărături. Mașina a oprit la semafor și el a urmărit un cuplu cu un copil care traversau strada. Când fetița a

trecut prin dreptul lui, s-a uitat înapoi și l-a privit fix, cu ochii ei mari și negri, ca ai lui Jessie, iar lui i s-a scurs tot sângele în picioare.

Sergentul Galt a întors capul spre el când i-a sunat telefonul. A răspuns. Alte șapte.

– Bine, am înțeles, mă suni peste o oră, să zicem, ca să mă ții la curent? Femeia văzută în Chichester nu era Jessie, a zis ea, apoi, înainte de a mai apuca să spună altceva, a sunat din nou telefonul.

El a privit spre nesfârșitele trotuare gri, și-a imaginat-o pe Jessie mergând cu bebelușul în brațe, învelit numai într-o păturică roz. Fără un cărucior, fără un port-bebe. Cu siguranță ar fi ușor de remarcat, nu-i așa? Trebuie să le fi văzut cineva. Unde se ascundeau? Toată poliția din Sussex părea să o caute. Verificau camerele de supraveghere, cercetau centrul orașelor Chichester, Worthing și Brighton. Petrecuseră întreaga dimineață în apartamentul lui Jessie, căutându-i prin laptop, prin jurnal, scrisorile personale, extrasele de cont bancar și agenda de adrese. Discutaseră despre ținuta pe care ar fi putut să o poarte, ca să fie mai ușor de observat pe camerele de luat vederi. Îi sunaseră pe toți prietenii la care se putea gândi, toți colegii de serviciu pe care îi menționase ea vreodată în e-mailurile prin care scotociseră. Când au plecat, totul era un dezastru, frumosul apartament al lui Jessie, în care începea să creadă că nu se va mai întoarce niciodată. Nici un indiciu.

Harvey își frângea mâinile și simțea degețelele micuței Elizabeth prinse de ale lui, strângându-l cu putere în timp ce el o săruta pe frunte. Văzuse semnele. Era evident că ceea ce se întâmplase cu Rebecca se petrecea și cu Jessie. De ce își îngropa întotdeauna capul în nisip? De ce nu strigase și nu îi obligase să îl asculte?

Harvey s-a uitat din nou la cuvintele pe care urma să le citească la televiziunea națională și s-a rușinat de inutilitatea lor.

– Sunteți mulțumit de declarația pe care vreți să o faceți? a zis Galt, aruncând o privire la e-mailurile de pe telefonul ei.

Harvey a ridicat din umeri.

– Cred că Jessie s-ar fi descurcat mai bine. În familia noastră, ea este cea care se pricepe la cuvinte. Câte persoane vor fi în încăpere?

– În jur de șazeci, aș zice. Echipele de știri cu camere vor sta în spate, ei tind să se separe pe șiruri, ziariștii se așază de obicei pe vine, în față. Sala de conferință nu este mare, așa că toată lumea este înghesuită într-un spațiu limitat. Vă scoatem de acolo cât de repede se poate, vă promit.

– Vor pune întrebări despre Jessie? a întrebat Harvey.

Detectivul Galt a clătinat din cap și a lăsat telefonul din mână.

- Nu, le spunem că nu răspundem la întrebări dinainte de a începe și vom publica o declarație de presă cu toate informațiile pe care le avem în acel moment, cu ce este îmbrăcată Jessie, că ultima dată a fost văzută mergând spre gara Chichester, plus fotografia cu ea și micuța Elizabeth pe care ne-ați pus-o la dispoziție.

Harvey s-a întors la notițele sale, la vorbele sale patetice și disperate pentru fiica sa, care veneau prea târziu și pe care întreaga țară urma să le audă.

- Va fi o atmosferă sobră, presa este foarte respectuoasă. Abia așteaptă să audă ce se va spune - va fi liniște absolută, se va auzi numai tăcănitul camerelor. Este o situație insuportabilă și nedelicată, dar se va termina repede, iar după aceea, sperăm să începem să primim telefoane de la public. Sergentul Galt a întins mâna spre el și a pus-o peste a lui. Este o declarație bună, totul va fi bine.

Harvey simțea că i se face rău. Căldura din mașină era prea mare, iar gulerul cămășii sale, prea strâmt.

Trebuia să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla și a mai aruncat o privire peste declarația sa.

- Vreau doar să verific dacă am înțeles bine - ați spus că Jessie nu a făcut nimic ilegal. Așadar, nu va avea probleme pentru că a scos copilul din spital când are nevoie de tratament - adevărat?

Detectivul Galt a zâmbit cu blândețe.

- Principalul mesaj pe care trebuie să îl transmitem este că vrem să ne asigurăm că Jessie și copilul sunt bine.

- Înțeleg asta, dar eu vreau doar să mă asigur că nu încalcă legea prin ceea ce face, a zis Harvey, uitându-se la ea.

Galt a făcut o pauză înainte de a vorbi.

- Nu putem fi siguri de nimic la acest moment. Dacă vă îngrijorează acest lucru, poate ar trebui să vă rezumați la lucruri vagi. Spuneți-i că vă este dor de ea, că vreți să vă contacteze. Că sunteți mândru de ea și că este o mamă minunată. Poate adăugați că Elizabeth are nevoie de medicamente și că vrem să ne asigurăm că primește tot ce trebuie pentru a fi sănătoasă.

- Dar ea nu a vrut ca fiicei sale să i se administreze medicamente - de aceea a fugit. De aceea nu cred că ar trebui să menționăm acest lucru. Harvey a inspirat adânc. Dar, bine, cum ziceți. Mă rezum la lucruri vagi. Aș prefera să nu menționați nici medicamentele. Nu ne va ajuta.

Detectivul Galt a tras o linie printre notițele făcute.

- Dar, a reluat Harvey ezitând, vreau să fiți cinstită cu mine. Fiica mea va avea probleme pentru că a primejduit viața copilului ei? Nu vreau să simt că o trag într-o capcană.

- Nu știm încă cu ce aveam de-a face, domnule Roberts. Prioritatea noastră este să o aducem înapoi cât de curând posibil, astfel încât să poată primi tot ajutorul necesar atât ea, cât și copilul. Cât timp Elizabeth este bine, Jessica nu a comis nici o infracțiune. Probabil va fi internată împreună cu copilul într-o unitate de psihiatrie, până ce se va simți mai bine. Iar mama și copilul vor rămâne împreună.

- Încerc să vă cred, dar, după cât se pare, Jessie a intrat în sistem acum și va trebui să se dovedească aptă înainte de a i se permite să aibă grijă de Elizabeth.

- Nu aș spune că trebuie să se dovedească aptă și poate că ar fi un lucru bun să fie ținută sub observație o vreme. Scopul nostru este să ținem familiile unite. Așa este cel mai bine pentru toată lumea.

Detectivul Galt a întins o mână și a pus-o pe umărul lui Harvey.

- Îmi pare rău dacă atenția mi-a fost distrasă, dar avem un agent de legătură pe care îl veți cunoaște mai târziu și care va avea grijă de dumneavoastră de acum încolo. Nu o trădați pe Jessie dacă faceți tot ce puteți pentru a le aduce acasă în siguranță.

Harvey a încuviințat din cap.

Într-un răstimp care i s-a părut prea scurt au oprit în spatele Secției de Poliție din Chichester. Harvey a pășit în aerul înghețat de noiembrie, iar detectivul Galt l-a grăbit să intre pe ușa din spate.

- Inspectorul-șef care conduce investigația în cazul persoanelor dispărute va fi alături de dumneavoastră la conferința de presă, a zis sergentul Galt. Va face un apel la Jessica și la oricine știe unde este să ia legătura cu poliția. După ce vorbește domnul inspector-șef, care va da un număr de telefon la care poate suna publicul, sperăm că centrul operativ va începe să primească apeluri de la persoanele din public care vor suna și avem o echipă de oameni pregătiți să le conecteze la sistemul nostru.

- Câți oameni? a întrebat el.

- Am înființat un centru telefonic operativ alcătuit din treizeci de oameni, dintre care unii sunt detașați de la alte centre telefonice. Și avem un număr special.

- Și dacă sună cineva și spune că a văzut-o pe Jessie, cum acționați?

- Orice caz de acest fel este transmis direct ofițerilor implicați în investigație. Vom reacționa foarte repede dacă sună cineva și spune „Am văzut-o în centrul orașului Chichester, lângă Casa Fraser“. De obicei sună mulți gură-cască, oameni care pretind că sunt clarvăzători, dar acești oameni știu ce fac și separă grâul de neghină foarte repede.

Au răzbit cu greu pe coridor și au ajuns la o ușă în fața căreia stăteau patru sau cinci oameni care îl așteptau. Un bărbat înalt, cu părul alb, în uniformă completă de poliție, a făcut un pas înainte.

- Domnule Roberts, numele meu este Bell, detectiv-inspector șef. Conduc investigația în cazul dispariției fiicei dumneavoastră. Vom intra în scurtă vreme și vreau să nu uitați că ne adresăm Jessicăi, încercăm să îi spunem că trece timpul în care putem să ajutăm copilul. Ea este persoana pe care trebuie să o convingeți. Nimeni altcineva nu contează.

Harvey a ridicat privirile spre ușa deasupra căreia scria SALA DE CONFERINȚE PENTRU INCIDENTE MAJORE.

- Cred că v-a informat sergentul Galt, dar mai aveți ceva de întrebat înainte de a intra?

Harvey a clătinat din cap. Corpul îi tremura atât de puternic, încât își simțea dinții clănțănindu-i. A strâns în pumni foaia cu discursul, pentru a-și calma mâinile.

- Zgomotul camerelor te copleșește la început, dar li s-a spus că nu vom răspunde la întrebări și vor respecta decizia aceasta. Experiența m-a învățat că presa se poartă urât numai când nu i se dă nimic. Sunteți pregătit, pornim?

Harvey a dat din cap și un val de adrenalină i-a invadat corpul, iar stomacul i-a reacționat ca și cum urma să înfrunte un val de oameni în Coloseum, când inspectorul-șef Bell a făcut un pas înainte și a întins mâna spre clanța ușii.

Prin mintea lui Harvey a trecut o imagine a micuței Elizabeth, și-a ținut răsuflarea, iar când a pășit peste pragul ușii în camera plină-ochi, declanșatoarele aparatelor de fotografiat au început să țâcăne.

12. HARRIET. Mai 1946

Harriet Waterhouse stătea la masa micuță din dormitorul ei și al lui Jacob din aripa rezervată servitorilor la Northcote, privind răsăritul soarelui.

A privit spre scaunul gol din fața focului, unde dormea de obicei Jacob, cu o pătură din lână veche înfășurată în jurul trupului sfrijit, sforăind lângă tăciunii aprinși din șemineu, într-o altă noapte distrusă. Nu îi mai arăta nici un strop de afecțiune și nu mai venea în patul ei în căutare de mângâiere. Rareori voia sex, obținând ceea ce dorea fără să se gândească la ea. Ultima dată fusese în urmă cu o săptămână, când o trezise din somn și se urcase peste ea, trăgându-i chiloții în jos cât ea era încă adormită și împingându-se înăuntrul ei atât de tare, încât a durut-o și suflându-i în față duhoarea de whisky până ce s-a simțit satisfăcut. Nu mai era soția lui, ci un simplu obiect de care se folosea când era beat.

Dar nu și în seara trecută. Harriet și-a frecat ochii obosiți și a scos jurnalul legat în piele de sub saltea, cu privirile pierdute asupra patului în care el nu dormise niciodată alături de ea. Deschizându-l, ochii i s-au oprit la ceea ce notase în prima zi petrecută la Northcote, când își târăseră valizele pe aleea lungă și sunaseră la soneria de la intrarea servitorilor.

A doua zi de Crăciun, 1945

Dragă jurnalule,

În timp ce scriu aici, petrecem prima noapte în camerele destinate servitorilor de la Northcote. Am primit un post de cameristă în slujba stăpânei casei, doamna Charles Barton. Jacob va fi ajutorul îngrijitorului.

Interviul cu doamna Charles Barton a avut loc într-un birou mare, despre care am dedus că nu îi aparține, iar ea nu părea deloc interesată de abilitățile mele, ci mai degrabă preocupată de capacitatea mea de a păstra un secret. Deși pot fi uneori dificile și încăpățânate, prefer să lucrez pentru femei în vârstă. Au văzut totul și știu bine cine sunt. Pe când Cecilia Barton abia dacă a împlinit douăzeci de ani, este uluitor de frumoasă, în felul acela al unui mânz abia fătat, proaspăt căsătorită și destul de temătoare față de lumea în care s-a trezit intrată. Vorbește cam repede, sare de la un subiect la altul, iar ochii ei verzi se fixează asupra ta cu o asemenea intensitate, încât nu îndrăznești nici să clipești, căldura ei contagioasă iluminându-te într-un asemenea fel încât, atunci când atenția ei este distrasă de altceva, lucru care se petrece adesea, și nu te mai ascultă, simți că ai rămas în umbră.

Soțul ei, aparent mult mai în vârstă, a intrat la un moment dat să ia niște hârtii. Atunci, ea s-a repezit spre el, iar eu nu știam ce să mai fac în timp ce ei se sărutau în dreptul raftului cu enciclopedii. Este un bărbat foarte arătos, înalt și blond. A vorbit și s-a mișcat încetșor, cu priviri încărcate de intensitate și pauze lungi între propozițiile bine gândite. Ea a început să-l tachineze și să se precipite în jurul lui până ce l-a amețit, iar el a căzut de acord cu orice i-a cerut, până ce a plecat din nou din cameră.

Din felul în care se comportă pe lângă el, mi se pare că s-a măritat din dragoste, dar, din nefericire pentru el, rolul de doamnă Charles Barton vine la pachet cu mari așteptări. Va trebui să joace rolul de soție devotată și amfitrioană, să primească demnitari și politicieni – fără îndoială – în somptuoasa ei locuință. Nici nu petrecusem cinci minute cu ea, că îmi mărturisise deja că avea mare nevoie de ajutor în noua ei poziție și că familia soțului ei îi spusese foarte clar că nu o credeau potrivită pentru acest rol. Fără să fiu sigură dacă voiam slujba de cameristă a unei doamne, i-am vorbit destul de deschis și i-am spus că, în timp, încrederea ei se va consolida și să nu pună prea mult la suflet vorbele lor.

Mai erau două tinere care așteptau să fie primite de doamna Barton când am ieșit. Postul de cameristă este unul foarte căutat, dar necesită multă experiență de viață. Ai în grijă hainele unei doamne, îi alegi ținutele, tratezi cu croitorul, ai grijă de bijuterii și îi aranjezi părul. Toate femeile doresc un post de cameristă – cameristele primesc cele mai bune recompense și rochiile vechi ale stăpânei; sunt singurele persoane cu care vorbește stăpâna casei. Se întoarce târziu de la bal și îți spune toate secretele ei. Camerista este singura persoană care știe totul, dar există totuși un pericol de care mă tem.

Este ceva în felul de a fi al doamnei Barton care mă face să cred că este depășită de situație. Nu pare să o îngrijoreze prea tare, dar eu am mai lucrat într-o casă de asemenea importanță și mă tem că o pândesc scorpioni care abia așteaptă să îi frângă spiritul cald, dar cam naiv, și să o forțeze să se conformeze.

Harriet a scos un oftat adânc și a privit la paginile din fața ei, gândindu-se cu nostalgie la viața pe care o petrecuse alături de domnișoarele Ethel și Clara. Munca fusese grea, dar în casa lor simțise căldură și iubire adevărată. Pe când Northcote îi părea un cimitir.

O simțise din prima zi în care pășise pe holurile sale din piatră: în casă stăpâna o atmosferă încordată. Servitorii mergeau grăbiți, fără să te privească în ochi, iar casa era friguroasă din toate punctele de vedere. Totul avea un straniu miros de mucegai și, în

ciuda purtării drăgăstoase a stăpânilor casei în timpul interviului, se simțea un iz de nervozitate ce părea înrădăcinat într-o lipsă de respect față de Cecilia. Era un conac în stil georgian, cu șeminee și flori în toate camerele, dar îi lipsea căldura și confortul căminului, iar în aer plutea o senzație de nemulțumire contagioasă. Harriet a luat stiloul în mână și a început să scrie.

Dragă jurnalule,

Sunt cinci luni de când am devenit camerista doamnei Barton, la Conacul Northcote care, în ciuda dimensiunilor sale generoase și a personalului de douăzeci și patru de servitori, are aerul unei bărcuțe cu vâsle care se zbate pe mare, în mijlocul unei furtuni violente.

Doamna Barton este cea mai neobișnuită stăpână pentru care am lucrat până acum. Nu știe ce este snobismul și pare oarbă în fața diferențelor de clasă. Are sentimente puternice față de ceilalți, fie de dragoste, fie de ură, indiferent de originea lor, și îi pasă cu adevărat de mine și de toți ceilalți servitori. Nu dă doi bani pe discreție și de multe ori îmi spune diverse lucruri despre soțul ei care mă fac să roșesc și să îmi doresc să mă înghită pământul în acel moment.

Charles se întoarce de multe ori de la călărie în timp ce o ajut să probeze o rochie sau îi pregătesc baia și lasă să se înțeleagă fără nici o urmă de îndoială la ce s-a gândit toată după-amiaza. Abia reușesc să ies în mare grabă din cameră înainte ca ei să cadă deja peste pat pe jumătate dezbrăcați și de multe ori mă împiedic de cizmele de călărie ale domnului Barton în graba de a ajunge la ușă.

Cu toate acestea, pe stăpâna mea o îngrijorează faptul că, în ciuda timpului îndelungat pe care îl petrec giugiulindu-se, nu a rămas încă grea. Mă chestionează aproape în fiecare zi în legătură cu faptul că nu am copii și, cu toate că încerc să nu îi dezvălui prea multe, am ajuns să o îndrăgesc foarte mult și nu vreau să o mint. I-au dat lacrimile când i-am spus despre ultima sarcină pe care am pierdut-o și a insistat să mă strângă la pieptul ei un răstimp jenant de lung. Eu provin dintr-o familie în care afecțiunea se limita la o strângere de mână și de aceea pasiunea Ceciliei pentru îmbrățișări este un lucru cu care încă nu m-am obișnuit. I-am repetat că este perfect sănătoasă și că, la momentul potrivit, va rămâne însărcinată, iar atunci când se va întâmpla, o voi înconjura cu grijă și atenții, ceea ce o face să înceapă din nou să plângă.

Mă tot întreabă despre Jacob, iar eu știu că petrece mult timp vorbind cu el despre război. O doare inima pentru lucrurile pe care le-a trăit acolo și, cu toate că îi sunt recunoscătoare pentru grija pe care ne-o poartă, mă tem când ceilalți servitori îi văd vorbind. Știu că în inima ei nu are loc decât puritate, că Cecilia își iubește soțul din tot sufletul, dar

la Northcote acționează forțe malefice. Sunt persoane cărora nu le place felul în care stăpâna conduce casa și doresc să îi provoace probleme.

Aceste persoane sunt cele două surori ale lui Charles Barton, Jane și Margaret, și, cu toate că Cecilia mă face să râd din toată inima imitându-le cum mănâncă aidoma unor scroafe din troacă și mă roagă să le ajut să își îndese carcasele „imense” în rochii prea mici pentru ele, nu mă simt nici pe departe liniștită în preajma celor două femei.

Le-am auzit vorbind, iar Cecilia nici nu știe cât o detestă ele. Puterea pe care o au asupra lui Charles mă sperie foarte tare. În definitiv, sângele apă nu se face. Au mare putere și asupra servitorilor, dintre care unii au lucrat pentru familia aceasta toată viața, și, în ciuda iubirii pe care Cecilia o poartă angajaților, sentimentele ei sunt privite ca o slăbiciune.

Rolul unei stăpâne este să fie puternică și fermă cu angajații, nu să fie crudă, dar să insuflă un respect care creează un sentiment de stabilitate. Cecilia nu inspiră servitorilor această stabilitate, iar afecțiunea față de cei care lucrează pentru ea este adesea luată în derâdere în aripa servitorilor. Îi cert pe cei pe care îi aud, dar știu că surorile Barton îi încurajează și de aceea nesupunerea clocotește dincolo de suprafața lucrurilor. Ele o consideră o glumă, o jucărioară pentru fratele lor care este cam imatur, până ce își va găsi o nevastă mai potrivită.

Și, cât timp Cecilia nu rămâne însărcinată, nu îi poate dăruia moștenitorul care să-i dea și ei siguranță.

Îmi dau seama că domnul Barton simte aceste curente subterane. Într-adevăr, mi-a mărturisit că surorile lui sunt două creaturi formidabile, de care se teme toată lumea și că este obișnuit ca femeile din jur să preia controlul. Îmi este clar că domnul Barton s-a căsătorit din dragoste și ca să aducă un strop de tandrețe în viața lui, dar, din păcate, o fată tânără, cu puțină experiență de viață și o fire senină nu pare să fi fost cea mai bună alegere de femeie care să se ocupe de tot ceea ce ține de Northcote, în vreme ce el își petrece zilele la vânătoare sau gonind cu mașinile lui sport.

Între excesele sale de violență, Jacob stă retras complet de mine. Nu mai vorbește despre demonii războiului, deși înțeleg că îl bântuie încă, pentru că vorbește în somn. Stă lângă foc în fiecare seară și bea whisky până adoarme, fără să mai vină în pat. Domnul Barton pare foarte mulțumit de el, mai ales pentru că muncește neobosit. Jacob este convins că germanii încearcă să pătrundă pe moșie și este obsedat de dispozitive explozive care ar putea fi ascunse în grădină și de undele radio periculoase care recepționează toate discuțiile pe care le poartă soții Barton. Pentru el sunt invizibilă. Când încerc să îi vorbesc, nu face decât să privească prin mine.

Dar în Cecilia Barton pare să fi găsit un spirit înrudit. I-am văzut vorbind în grădină. Privesc de la fereastră, până ce sunt observată, iar Cecilia îmi face semn vesel cu mâna. Jacob o privește fix, așa cum se uita la mine înainte de război.

– Pot să te deranjez o clipă, ca să mă ajuți cu blestemata asta de clemă, Harriet?

Harriet, care cosea lângă ferestrele înalte, privindu-i pe Cecilia și Jacob prinși într-o discuție animată, s-a întors spre ușa deschisă a dormitorului Ceciliei, în pragul căreia stătea sora lui Charles, Jane.

– Desigur, doamnă.

– Ești minunată, Harriet. Toată lumea este extrem de mulțumită de munca dumitale aici, a zis Jane, zâmbind într-un fel care lui Harriet nu îi inspira nicidecum încredere.

– Vă mulțumesc, doamnă.

Harriet a simțit cum i se strânge stomacul în timp ce se lupta cu cleveta de la spatele rochiei lui Jane. Spre deosebire de Cecilia, care avea o piele ca de porțelan, a lui Jane era ca pielea de șopârlă, în ciuda unei pelicule de sudoare care o acoperea permanent. Mai avea și o umbră de păr deasupra buzei, care se mișca în timp ce vorbea. Harriet simțea că Jane îi urmărea din priviri pe Cecilia și Jacob.

– Cecilia era pierdută înainte de venirea ta la Northcote, iar tu ai făcut minuni pentru ea. Și tu, și soțul tău.

Jane a rămas în dreptul ferestrei, privind în jos la Cecilia și la Jacob și a văzut cum Cecilia a întins mâna pentru a-l atinge pe braț. În timp ce vorbeau, a început ploaia, iar una dintre servitoare a traversat în fugă grădina, dar ei au rămas locului, orbi la tot ce era în jur.

Jane s-a întors spre ea și a zâmbit, arătându-și dinții care începeau să se îngălbenească.

– Apreciez faptul că nu suferi de demonul geloziei. Ești o fată de ispravă.

Harriet a simțit un nod în piept, panicată de avertismentul pe care i-l dădea Jane, și anume că purtarea Ceciliei și a lui Jacob nu a trecut neobservată.

– Doamnă, a zis Harriet, făcând o reverență, disperată să scape din capcana în care încerca să o prindă Jane. Mai doriți și altceva?

– Nu, mulțumesc.

Jane a pus mâna pe brațul lui Harriet o clipă, apoi a părăsit camera cu pași măsuși.

Harriet a dat din cap, neputând să vorbească din cauza lacrimilor care o podideau. Și-a tras pe ea un palton și cizmele și a fugit afară, în ploaie. Cecilia și Jacob dispăruseră. Harriet a alergat spre

dependințe, strigând numele lui Jacob, până ce l-a găsit într-un sfârșit în podul cu paie din vechiul grajd.

- Ce faci aici? a întrebat, rămasă fără suflare, strângându-și paltonul mai bine în jurul ei, ca să se apere de frig.

- Aici voi dormi de acum înainte, a zis el, simplu. Nu mai pot locui în casă.

S-a uitat la el, la părul încâlcit, la hainele murdare și ude, la chipul lui tras.

- Jacob, ce vrei să spui?

- Casa este împânzită de microfoane. Nemții ne urmăresc. I-am văzut în oraș pe cei care voiau să ne ucidă în Normandia. M-au urmărit până aici. Trebuie să dorm aici, ca să fiu pregătit când vor veni.

Harriet și-a acoperit gura și și-a stăpânit lacrimile, apoi a inspirat de câteva ori, încercând să se calmeze.

- Jacob, nu poți rămâne aici. O să te îmbolnăvești din cauza umezelii. Când va veni iarna ce vei face? Vei muri de frig.

- Atunci o să te bucuri, a zis el în mod firesc, ridicând privirile spre ea.

- Jacob, ce spui? Eu te iubesc. Nu aș vrea să ți se întâmple niciodată ceva rău.

- Ești una dintre ei. Te-am văzut vorbind cu ei în oraș, cu cei care mă urmăresc. Tu ai vrut să mă duc la război. Dacă nu era așa, m-ai fi oprit.

- Jacob! Eu nu am dorit niciodată să pleci la război. Ești soțul meu, te iubesc. Dacă nu îți place aici, haide să plecăm. Cum să facem noi un copil dacă nu dormim în același pat?

Jacob a ținut-o cu privirea încruntat, apoi s-a ridicat și s-a apropiat de ea. Respirația îi mirosea a alcool.

- De ce nu îți pasă decât de un copil? Să avem un fiu care va fi trimis să fie făcut bucăți într-un nou război? Sau o fată care să ducă o viață de servitoare, ca tine?

Apoi a tăcut și s-a apropiat și mai mult de ea, cu ochii mijiți.

- Nu avem un copil pentru că între noi nu mai este nici un strop de iubire. Tu nu îți dorești decât să vină și să mă ia, ca să scapi de mine. Văd și eu cum te uiți la mine.

- Jacob, nu este adevărat. Harriet a făcut un pas în față și l-a apucat pe Jacob de mână, dar el și-a retras-o. Te iubesc. Aș da orice să fim cum eram odată, să fim din nou fericiți. Dacă ți-ai putea smulge privirile de la Cecilia pentru o clipă, ai vedea și tu asta.

Într-o pornire de furie, a lovit-o. Ea a încercat să se îndrepte, dar o lovise atât de tare, încât s-a rotit pe picioare și, neavând de ce să se țină, și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit peste ușa grajdului. A

simțit o durere ascuțită care i-a săgetat tâmpla acolo unde se lovise de balamaua din fier forjat și inima care îi bubuia cu putere în urechi și îi împingea sângele prin despicătura pielii. S-a ridicat confuză, a dus mâna la cap și a simțit sângele care i se prelingea încet pe palmă.

Când s-a uitat spre Jacob, l-a văzut fixând-o cu ochi reci, oțeliți; fără remușcări, fără tulburare, iar când a pășit spre ea, Harriet s-a dat înapoi, îngrozită că o va lovi din nou.

Dar el nu s-a oprit, a mers mai departe cu un mic zâmbet pe față, ca și cum era mulțumit că primise în sfârșit o lecție de care avea mare nevoie.

Și chiar primise o lecție.

În timp ce micile picături de sânge cădeau peste paiele de pe podeaua grajdului, a înțeles cu o siguranță absolută că iubirea lor dispăruse. Că vechiul Jacob murise pe plajele Normandiei și că nu se va mai întoarce niciodată la ea.

Iar dacă iubitul ei murise, aceeași soartă o avea și ultima ei șansă de a deveni mamă.

13. IRIS. Ora 12.30, miercuri, 19 noiembrie 2014

Când Harvey Roberts a ieșit din încăperea în care avusese loc conferința de presă, iar țăcănitul camerelor de filmare a amuțit într-un final, Iris Waterhouse a apăsat butonul de stop de pe reportofonul ei și a aruncat o privire peste notițele pe care le făcuse.

Trecuseră aproape zece ani de când îl văzuse ultima oară, dar Harvey era în mod evident un bărbat de-a dreptul răvășit. Deși fusese o declarație destul de scurtă, fusese nevoit să se oprească de două ori pentru a-și stăpâni emoțiile, prima oară în timp ce vorbea despre faptul că fiica sa era o mamă bună pentru Elizabeth, iar a doua, după ce îi spusese că nu trebuie să se teamă de nimic dacă spune cuiva – oricui – unde se află. Iris se asigurase că rămâne în capătul depărtat al încăperii, nevrând să fie remarcată, dar nu era cazul să-și facă astfel de griji. Harvey părea pe altă lume și, în ciuda felului în care se purtase cu mama ei de-a lungul timpului, simțea că o doare sufletul pentru el.

Era încă un bărbat bine, înalt și subțire, cu umeri lați, dar părul argintiu i se subția, chipul purta urmele vremii, iar ochii albaștri erau încadrați de riduri adânci.

Nu știa dacă aspectul lui răvășit fusese intenționat, dar dacă era ideea polițiștilor, avusese succes: cămașa necălcată, obrajii supti și barba țepoasă. Liz murise în urmă cu doi ani, iar Harvey Roberts arăta, într-adevăr, ca un bărbat căruia îi lipsește soția – iar acum dispăruseră și fiica și nepoata sa.

Un reporter tânăr, cu barbișon și un rânjel lăbărțat, a întrebat-o:

– Prin urmare, Adam este tatăl copilului? Pe unde umblă, în cazul acesta?

Iris a zâmbit strâmb.

– Este fotograf de călătorii, cred, și este plecat cu serviciul, a zis ea, adăugând că erau bârfe pe care le auzise la toaletă.

Tânărul a dat din cap, dar nu a spus nimic. Lui Iris nu-i făcea nici o plăcere să facă parte din turmă, în principal din cauza incapacității ei de a pălăvrăgi. De fiecare dată, stătea tăcută, cu mintea golită de gânduri, privindu-i pe noii recruți cu invidie în timp ce ei își aruncau glume, îi făceau pe ceilalți să râdă și între timp obțineau fărâme de informații utile.

Era aspectul pe care îl disprețuia la jurnalism, preferând în schimb să se ascundă în spatele biroului în calitate de corespondent pe probleme medicale, încăpățânându-se să facă cercetare, să participe la conferințe și să se întâlnească cu persoane de contact obscure. Toate acele lucruri care necesitau timp și abnegație, două lucruri

care îi lipsiseră în ultima vreme. De aceea, nu mai venise cu nici un articol important, de primă pagină, de aproape un an. Iar refuzul ei de a ceda și a reveni la noul mod de a face jurnalism – regurgitarea comunicatelor de presă etichetat drept jurnalism sau camparea în pragul ușii vreunui nefericit până ce acesta ceda nervos – a fost ceea ce îl făcuse pe Miles să își piardă răbdarea cu ea.

O sunase de vreo zece ori, cerându-i noutăți. Prin grupul îngrămădit în frig în fața spitalului circula zvonul că nici unul dintre angajații spitalului – cadre medicale sau nu – și nici una dintre pacientele externate care părăsiseră maternitatea Spitalului St Dunstan în ziua aceea nu dăduse vreun interviu. Pe lângă asta, toate informațiile că Jessie și bebelușul fuseseră văzuți se dovediseră piste false.

Între timp, interesul publicului față de știre creștea, după ce posturile de radio o difuzaseră toată dimineața, iar media socială fusese inundată cu imagini de pe camerele de supraveghere, publicate de poliție, în care se vedea Jessie ieșind din spital în frigul aspru de afară, cu mica Elizabeth învelită numai într-o păturică. La conferința de presă participaseră o mulțime de echipe de știri din tot sudul Angliei, iar până la începerea buletinului de știri de la prânz, numele lui Jessie va fi cunoscut, fără îndoială, de întreaga țară.

Deși nimeni nu îndrăznea să o spună cu voce tare, simțea că așteptarea tuturor era ca la un moment dat să se facă anunțul că trupurile lor fuseseră descoperite într-un loc îngrozitor.

În redacție, nu se concentra nimeni pe găsirea lui Jessie, ci pe găsirea vinovaților; găsirea țapului ispășitor, a celui responsabil pentru că îi permisesese lui Jessie să iasă din spital și primejduise viața amândurora.

Iar Miles se baza pe ea și pe persoana ei de contact: Mark Hathaway, medic la Urgențe și Accidente la Spitalul St Dunstan.

Problema era că nu mai vorbise cu Mark de câteva luni, de când plecaseră împreună pe furiș de la întâlnirea anuală a reprezentanților Asociației Medicale Britanice și luaseră o cină destul de îmbibată în alcool – după care Mark o sărutase. În ciuda faptului că soțul ei o părăsise pentru o femeie care avea jumătate din vârsta ei, iar Iris îl plăcea tare mult pe doctorul înalt, blond, cu ochi albaștri, pe care îl cunoștea de la universitate, o rupsesese la fugă și plânsese cu suspine tot drumul spre casă, în vagonul de tren plin de fani ai echipei Chelsea, care scandau.

Părea că Mark fusese nedumerit – ceea ce nu era dificil de înțeles – deoarece petrecuseră câteva luni flirtând cu nerușinare și făcând schimb de glume indiscrete prin e-mail – iar toate acestea

încetaseră după nefericita întâlnire, în ciuda eforturilor lui Iris de a le reînvia.

Îi era dor de el. Erau prieteni de când participaseră împreună la prima lor autopsie la facultatea de medicină din Bristol, când o urmăriseră cum se înverzește la față în timp ce erau extrinși rinichii cadavrului și îi strecuraseră sticlă pe care o purta în buzunarul de la sold și din care ea luase o înghițitură zdravănă la toaletă.

S-au împrietenit după ce s-au întâlnit de mai multe ori la barul studenților sau la bibliotecă, până într-o zi fatidică în care Mark i-l prezentase pe un student înscris mai târziu la curs, care fusese dat afară de la Universitatea din Londra și hotărâse în schimb să își încerce norocul la cursul ținut la Bristol – întorcându-i astfel lumea întreagă pe dos: James Hennesey.

Sala de presă din secția de poliție se golea cu repeziciune. Majoritatea echipelor de știri plecaseră deja și filmările lor își croiau drum spre redacțiile de știri, pentru a fi difuzate la buletinele de la prânz, în mai puțin de o oră. După aceea, la telefoanele din centrul operativ, aveau să sune oamenii care au de oferit ponturi sau cred că au recunoscut-o într-un loc sau altul.

Iris și-a scos telefonul și a văzut că are patru apeluri ratate pe mobilul ei: două de la Miles, aflat în redacție, unul de la avocatul ei și unul de la Mark. Grăbindu-se să se îndepărteze de zgomotul echipelor care își strângeau echipamentele, a ajuns în hol și a trecut prin fața centrului operativ, unde inspectorul-șef Bell îi instruia pe operatorii telefonici așezați în șir, înainte de valul de apeluri care urma să vină după intervenția lui Harvey, așteptată să fie difuzată la știrile de la prânz.

S-a așezat pe scări în fața secției și a dat în grabă scroll la toate mesajele, până ce a ajuns la ultimul, de la Mark. Inima i-a prins viață când i-a auzit vocea, deși părea destul de precaut.

– Bună, Iris. Mulțumesc pentru mesaj. Sper să ești bine. Îmi pare rău, abia mi-am terminat garda și ne-au chemat la o ședință despre fata aceasta care a dispărut cu copilul ei. Am primit ordine stricte să nu vorbim cu nimeni din presă.

Mark a făcut o pauză. Iris a simțit că îi pierde avântul.

– Dar, pentru că este vorba de tine, desigur că ne putem întâlni pentru câteva minute. Dar te rog să nu spui nimănui. Tot ce vorbim va fi strict neoficial.

Un zâmbet firav s-a ivit pe buzele lui Iris. În sfârșit, putea spera. A tastat pe telefon numele cafenelei unde i-a spus Mark că o va aștepta în mai puțin de o oră și abia scrisese ultima literă când telefonul a sunat din nou. Pe ecran a licărit „Mama Mob“.

– Bună, mamă. S-a întâmplat ceva? a zis ea.

Tăcere.

– Mamă? Ești acolo?

Iris a apăsat telefonul la ureche, căci traficul vuia în jurul ei.

– L-am văzut pe Harvey la știri adineauri, a zis Rebecca. Iris și-a dat seama că mama ei plânsese. Ar fi trebuit să fiu acolo, lângă el. Dacă Jessie își va închipui că nu îmi pasă de ea?

– Mamă, nu și-ar închipui niciodată așa ceva.

– Polițistul care este aici, cu mine, mă tot întreabă despre părinții mei și despre noaptea în care au murit. Nu suport să vorbesc despre asta, Iris.

Iris a auzit cum se frânge glasul mamei sale.

– De ce aduc în discuție chestiunea aceea? Ce legătură are moartea părinților tăi cu Jessie?

Iris și-a ținut răsuflarea, așteptând să vadă dacă suspiciunile ei erau corecte.

– Pentru că și ea m-a întrebat despre ei, când a venit să mă vadă. Am fost obligată să le spun, dar aș fi preferat să n-o fac. M-au presat, la fel cum a făcut și Jessie când am văzut-o săptămâna trecută. Polițistul știa că îi ascund ceva. De ce nu mă lasă în pace trecutul? Nu mai suport.

– Ah, mamă, îmi pare rău că nu sunt acolo, ca să te îmbrățișez.

Iris simțea o nevoie disperată să-și apere mama, să conducă până la ea acasă și să îi fie alături, dar nevoia de a o chestiona în legătură cu ceea ce îi spusese lui Jessie era mai puternică.

– Știu că nu vrei să vorbești despre asta, dar i-ai spus ceva lui Jessie despre noaptea aceea, ceva care poate a surprins-o sau a supărat-o?

– Nu! s-a războit Rebecca. Simplul fapt că nu îmi place să vorbesc despre acest lucru nu înseamnă că ascund ceva. Adevărul este limpede, pentru oricine dorește să îl vadă. Le-am zis polițiștilor că raportul anchetei se află în biroul legistului, împreună cu tăieturile din ziare, unde se pot vedea toate detaliile sângeroase. De ce se agață de ceva ce s-a întâmplat în urmă cu mai bine de cincizeci de ani, în loc să încerce să o găsească pe Jessie? Nu mi se spune nimic, Iris! Unde este? Unde s-a dus? Întotdeauna am știut că o să i se întâmple ceva rău și am avut dreptate. Am știut-o din ziua în care s-a născut.

Rebecca plângea încet, iar Iris și-o imagina ascunsă undeva în casă, unde nu o putea auzi polițistul însărcinat să țină legătura cu familia.

– Mamă, ascultă-mă. Nu ai greșit cu nimic. Harvey și Liz ți-au făcut viața imposibilă. Tu ești cea mai bună mamă din toată lumea și o vom găsi pe Jessie. Bine? O poți chema pe una dintre prietenele tale să stea cu tine? Nu-mi place să te știu singură acasă.

- Mai este ceva, a zis Rebecca, după care a făcut o pauză. Copilul are o infecție, Iris. Ei bănuiesc că este vorba de streptococul B. I se administrau antibiotice intravenos.

- De unde știi? a zis Iris.

- Mi-a spus agentul de legătură cu puțin timp în urmă. Nu este deloc bine, Iris. Fetița nu va supraviețui multă vreme fără antibiotic, dacă este infectată cu streptococul B. Mai are până mâine-dimineață, așa zice. Nu mi-o voi ierta niciodată dacă moare.

- Mamă, nu este vina ta. De câte ori mai trebuie să ți-o spun? Voi face tot ce pot, o să văd dacă pot afla ceva de la ceilalți jurnaliști. Îmi promiți că îți suni o prietenă să vină la tine?

Iris a încheiat convorbirea și a scos un oftat adânc.

Respectase întotdeauna dorința mamei sale de a nu discuta despre noaptea în care au fost uciși părinții ei, dar acum avea un motiv legitim - ba chiar o datorie - de a încerca să afle tot ce putea. Îi era clar că Jessie o supusese pe mama ei unui interogatoriu, iar Iris trebuia să afle de ce.

Iris a căutat pe Google „Biroul legistului, Chichester“, a format numărul și a explicat prompt situația unei femei foarte serviable.

- Dacă sunteți rudă, puteți să vedeți dosarul aflat aici, în arhivă. Avem nevoie de o copie după actul de identitate și o cerere scrisă și veți primi un răspuns în cinci zile lucrătoare.

- Este vreo șansă să îl văd mai repede? Îmi pare rău că trebuie să insist, dar este vorba de o chestiune urgentă de familie, a adăugat Iris, clocotind deja de curiozitate că va putea vedea un dosar pe care nu avusese curaj să îl caute până atunci.

- Pot încerca. Doamna doctor legist este la birou astăzi, dar este foarte ocupată. Nu pot promite nimic. Ciudat, este a doua cerere pe care am primit-o pentru acest dosar în ultima săptămână.

Iris a simțit că inima îi bate mai tare.

- Serios? Știți numele persoanei care a făcut solicitarea?

- Mă tem că nu vă pot dezvălui această informație, dar a fost vorba de o rudă, așa că doctorul legist a aprobat cererea. Să sperăm că lucrul acesta ne ajută, pentru că s-ar putea să nu fi fost retrimis la arhiva centrală și să îl avem încă în arhiva regională.

- Bine. Vă mulțumesc pentru ajutor, a zis Iris și a închis.

A încercat să cântărească cele aflate. Dacă era o rudă, nu putea fi decât Jessie, dar de ce? Iar apoi să fi găsit ceva în raportul anchetei care a făcut-o să se ducă la mama lor și să îi pună mai multe întrebări?

Telefonul lui Iris a bâzâit din nou. Miles, zorind-o. I-a scris grăbită un răspuns.

Omul meu de contact a luat legătura cu mine, sper să îl întâlnesc în scurtă vreme. Revin cu noutăți cât pot de repede.

Iris a ridicat privirile și a văzut un taxi care înainta pe șosea în direcția ei și, plină de frică și nerăbdare la gândul celor ce o așteptau în biroul legistului, a alergat spre el.

Când mă trezesc, Rosie nu mai este lângă mine. Simt că este noapte, iar durerea din piept s-a făcut și mai acută. Sunt epuizată și mă doare tot corpul de atâta tușit. Mă uit pe fereastră și văd un mic grup de oameni strânși laolaltă în fața spitalului.

Privesc în jur. Îmi este teamă să mă mișc pentru că știu că îndată ce o voi face voi reîncepe să tușesc. Vreau să mă ridic în șezut, dar nu ajung la butonul roșu și încep să îmi pierd din nou răsuflarea. Simt că mă panichez și încerc să mă calmez, dar tusea începe oricum. Încerc să mă întorc pe o parte și reușesc să apăs pe butonul de apelare. O asistentă pe care nu o recunosc vine la patul meu și, când mă ridică, vomit flegmă verde pe mine.

– Îmi pare rău, zic eu când reușesc să respir de câteva ori, superficial.

– Nu te scuza, totul este în regulă, zice ea și îmi întinde o cană cu apă.

Iau o înghițitură. Nu am mâncat nimic și îmi imaginez cum se învâрте apa prin stomacul gol. Asistenta aceasta este brunetă și când zâmbește pare că este pe pilot automat. Este mai energică decât cealaltă asistentă, lovește pernele și trage de pături atât de viguros, că mă face să tresar.

– Cine sunt oamenii aceia de acolo? Cei cu camerele de filmat?

– Jurnaliști. O femeie cu nou-născutul ei au dispărut din spital. A fost la știri. Mă duc să îți aduc o cămașă de noapte curată, apoi te spăl cu buretele.

Cuvintele ei mă șochează. Mă gândesc din nou la bărbatul pe care l-am văzut la știrile de la ora prânzului, Harvey Roberts. Mintea mi-o ia la goană. Poate a fost aici. Poate că și acum este aici.

Asistenta se întoarce și mă spală. După ce am tușit cât timp m-a curățat, îmi dau seama că de acum îmi este greu să respir tot timpul. Parcă aș încerca să supraviețuiesc pe o altă planetă; sunt la mare depărtare de casă, dar habar nu am unde este casa mea. Niciodată nu m-am simțit atât de obosită. Abia mai pot ține ochii deschiși. Încep să ațipesc, dar la capătul patului apare un bărbat înalt și zvelt, într-o cămașă în carouri și cu un stetoscop la gât.

– Bună seara. Sunt doctorul Evans, medicul de gardă. Cum vă simțiți?

– Obosită, zic eu precaută, de teamă că dacă vorbesc va începe un nou acces de tuse.

– A avut o seară dificilă, pentru că tușește mult, spune asistenta brunetă. Saturația este cam mică și de aceea i-am dat oxigen, dar

cred că va avea nevoie de o canulă nazală, pentru că și-a tot scos masca în somn.

– Pare o idee bună, zice doctorul Evans, studiind fișa mea. Cum mai simțiți pieptul?

– Mă doare, zic eu.

– Aveți o temperatură de 39,3 – prin urmare infecția din piept se înrăutățește. Să facem o nouă radiografie. În mod ideal este nevoie de patruzeci și opt de ore ca să vedem dacă acționează antibioticele, dar dacă lucrurile nu se îmbunătățesc peste noapte, voi înlocui unul dintre ele. Vă vom supraveghea îndeaproape și vom monitoriza nivelul de oxigen. Vă recomand să mâncați ceva, dacă puteți, apoi încercați să dormiți.

Încerc să dorm, dar, de fiecare dată când ațipesc, mă reîntorc pe plaja unde valul cel mare se înalță amenințător peste capetele noastre. Dar nu se sparge niciodată, iar eu stau cu copilul în brațe și mă uit la zgârie-norul din apă, știind că nu pot face nimic. Nu pot fugi. Nu mă pot ascunde de el. Nu există scăpare. Se va sparge peste noi și eu nu pot decât să aștept să se întâmple.

Afară, cerul se face portocaliu, mulțimea de jurnaliști se rărește, iar nesfârșitul du-te-vino din salonul meu începe să scadă. Aud cum se apropie de sfârșit ziua: vizitatorii nu mai trec prin fața salonului meu, murmurul venit dinspre cabinetul asistentelor se potolește, graurii își încep zborul de seară la fereastra mea. De fiecare dată când apare cineva la ușa mea, mă rog să fie Rosie. Nu știu dacă o voi mai vedea; poate că trebuie să lucreze până târziu sau nu se mai poate întoarce azi. Îmi este teamă să o întreb pe cealaltă asistentă când se întoarce, pentru că îmi este jenă de felul cum voi reacționa dacă nu va mai veni.

În fața mea este pusă o farfurie cu mâncare, dar îi spun asistentei că nu o vreau și întorc capul pentru a privi graurii care se învârtesc și se răsucesc în aer ca o masă lichidă, învolburată. Vederea lor îmi calmează mintea tulburată, iar ochii încep să mi se îngreuneze. În clipa când adorm, aud plânsetul unui copil și mă trezesc, tresărind. Încep să tușesc din nou și nu mă pot opri. Nu îmi pot recăpăta suflarea și, pentru prima dată, îmi este cu adevărat teamă. Încerc să ajung la butonul de alarmă, dar nu reușesc. Am amețit și mă chinui să respir.

Încep să îmi pierd vederea când se deschide ușa din nou. Aud pași apropiindu-se în fugă de mine și cineva mă apleacă în față și îmi pune masca de oxigen. Mă freacă pe spate în timp ce oxigenul îmi pătrunde în organism și îmi capăt treptat răsuflarea. Pot să respir din nou.

– Totul este bine acum.

Cunosc vocea aceea, dar îmi este teamă să deschid ochii și să constat că nu este ea. Pun prea multă presiune asupra lui Rosie. Nu știu ce aștept de la ea. Ce poate schimba ea? Mă lasă ușor pe pernă și, când văd chipul acela frumos care mi-a arătat întotdeauna atâta bunătate, înțeleg că eu și copilul meu încă avem o șansă.

– Aud că nu ai mâncat. N-o să te faci bine dacă nu mănânci.

Rosie îmi zâmbeste cu zâmbetul ei simpatic, ochii albaștri îi licăresc cu sclipiri de acvamarin. Sunt mai convinsă ca oricând că ea este îngerul meu. Ușurarea care mă cuprinde la venirea ei mă face să mă simt ca un copil pierdut care a fost găsit.

Zâmbesc și o iau de mână. Ea se așază lângă mine.

– Voi întreba dacă pot rămâne cu tine în noaptea asta, zice ea. Nu cred că ar trebui să fii singură. Fie așa, fie te conectează la ventilator, în unitatea de terapie intensivă, iar ei nu vor să te trimită acolo cât timp nu este absolut necesar.

Mă trece un fior de panică auzind asta. O strâng de mână cu putere. Încerc să vorbesc prin mască, ceea ce îmi stârnește din nou tusea. Ea o scoate cu blândețe.

– Nu vreau. Nu vreau să mă pună la ventilator. Promite-mi că nu îi lași, zic eu.

– Aceasta este o discuție pe care aș prefera să o port cu fiica ta. De asta vreau să petrec ceva mai mult timp cu tine, să văd dacă te pot ajuta să o găsești.

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar nu pot răspunde, așa că mă mulțumesc să dau din cap. Mă hrănește și reușesc să iau câteva înghițituri, după care mă simt un pic mai bine.

– I-ai văzut pe jurnaliștii de afară? o întreb.

– Da, a fost un chin să trec de ei la intrare. Se pare că fata care a dispărut împreună cu bebelușul ei a fost chiar în acest spital.

Rosie își pune paltonul pe spătarul scaunului și aruncă numărul de astăzi al ziarului *Chichester Evening Herald* pe noptiera mea.

– Jessica Roberts, zic eu, speriată să rostesc aceste cuvinte, dar simțind imboldul de a vorbi.

– Da, zice Rosie, încruntându-se nedumerită. Cum de îi știi numele?

– Am văzut știrile. L-am recunoscut pe tatăl ei, Harvey Roberts.

Cu încetineală, arăt spre fotografia lui pe prima pagină a ziarului.

– Ce? zice Rosie, aplecându-se spre mine. Ești sigură?

Încuviințez din cap.

– A fost cu mult timp în urmă, dar îi cunosc numele, iar chipul nu i s-a schimbat prea mult. Tata închiria Seaview de la Ted Roberts. Ne petreceam verile acolo.

– Seaview? zice Rosie. Ce este Seaview?

Ridică ziarul și se uită atentă la imaginea Jessicăi Roberts. Eu o privesc.

– Este legătura dintre mine și copilul meu.

Apoi îi povestesc totul.

15. REBECCA. *Vineri, 14 noiembrie 2014*

Rebecca stătea în camera de zi și o privea pe fiica ei cea mare care izbucnise în lacrimi și se simțea cu totul neajutorată.

– Jessie, știu că nu am avut cel mai bun început. Ceea ce s-a întâmplat mă bântuie în fiecare zi și vreau să încerc să fiu cinstită cu tine. Dar nu e simplu, dimpotrivă, e foarte complicat. Trebuie să încerci să ai răbdare cu mine. Te rog, poți?

– N-ar fi trebuit să vin aici, a zis Jessica atunci când Rebecca i-a întins un șervețel.

– Ba da, ai făcut bine, mă bucur foarte mult că ai venit, a spus Rebecca, așezându-se lângă ea și luând-o de mână. Dar avem atât de mult de recuperat. Am vrut de multă vreme să îți explic, dar nu am reușit să ajung la tine.

– Ce vrei să spui, cum nu ai putut să ajungi la mine? a replicat Jessie defensivă, trăgându-și mâna.

Rebecca a privit-o neliniștită.

– Cred că ceea ce încerc să spun este că simt că de-a lungul anilor am încercat din răputeri să construiesc o relație cu tine, dar cred că Liz era... – Rebecca s-a cenzurat, știind că orice critică la adresa mamei vitrege a lui Jessie ar fi îndepărtat-o pe fiica ei – pe bună dreptate, foarte protectivă în privința ta.

– Păi, cineva trebuia să o facă, a zis Jessie încet.

Rebecca s-a așezat mai bine pe scaun. Umerii îi erau atât de încordați, încât începeau să o doară.

– Sigur că da. Mă bucur că ai avut-o pe ea, care te-a crescut atât de bine.

– Nu vorbești serios. Nu ai plăcut-o niciodată. Era cât se poate de evident.

Rebecca a privit la Jessie, la chipul ei care arăta la fel ca atunci când era adolescentă și Rebecca se ducea în weekenduri la Wittering să își viziteze fiica, sau în rarele ocazii în care Jessie venise ea însăși să stea cu John, cu Iris și cu ea, când petrecea mai tot timpul în camera ei, îmbufnată.

– Uite, Jessie, dacă te ajută să arunci cu noroi în mine, nu am nimic împotriva, dar nu cred că ne ajută dacă vrem să ajungem la adevăr.

– Adevăr? a pufnit Jessie. Ești alergică la adevăr. Tu nu vrei decât să îți îngropi capul în nisip și să te prefaci că eu și tata nu existăm.

– Nu este adevărat. Eu te iubesc, Jessie. Eu și Iris vorbim despre tine tot timpul și ne pare rău că nu faci parte din viața noastră cu adevărat, dar nu știm cum să dăm de tine.

Rebecca s-a împiedicat în cuvinte și a privit-o pe Jessie, temându-se că va pleca din clipă în clipă.

- Ați putea încerca, a zis Jessie încet.

- Am încercat, Jessie. Crede-mă.

- Cum? Cu câteva telefoane și felicitări de ziua mea de naștere? a replicat Jessie, sarcastică.

Rebecca a scos un oftat de exasperare.

- Jessie, m-am luptat în fiecare zi ca să te păstrez. Ani la rând am adormit plângând după tine. Ce voiai să fac?

- Nu știu. Să dormi în mașină, în fața casei. Să îmi scrii în fiecare zi, spunându-mi cât de mult mă iubești. Să găsești o cale de a-mi arăta că îți pasă măcar un pic, a zis Jessie, ridicând brațele în aer, în semn de exasperare.

- Uite ce e, nu cred că toate astea sunt de folos, a spus Rebecca hotărâtă.

- Îmi sunt mie de folos. Ne-am petrecut toată viața prefăcându-ne una cu alta. Este plăcut să fii cinstită măcar o dată.

Jessie o privea cu dușmănie pe mama ei.

- A fost foarte dificil să petrecem timp numai noi două, sau măcar să avem un dialog cum se cuvine, câtă vreme Liz era mereu prezentă.

- Ei bine, acum nu mai este prezentă, a spus Jessie, mușcându-și falca.

- Știu și nici nu pot să îmi imaginez cât de greu a fost pentru tine. Ți-a fost ca o mamă de când erai un bebeluș. Am încercat din toate puterile să am o relație cu ea, crede-mă că am încercat. Dar ea avea un caracter puternic, iar tatăl tău a angajat-o pe postul de bonă fără măcar să mă întrebe. A fost o situație dificilă, a zis Rebecca cu blândețe.

- Ce? a zis Jessie. Tata a angajat-o? Nu tu?

Rebecca a clătinat din cap.

- A văzut un anunț în geamul oficiului poștal. Liz își căuta de lucru. Știu că nu a vrut să îmi facă rău, dar mă simțeam mai bine. Eram încă epuizată și luam antidepresive, dar mergeam spre mai bine. Noi două începeam să construim o legătură, eu mă simțeam mai puternică, intram deja într-o rutină.

Rebecca s-a apropiat de Jessie, încurajată de faptul că fiica ei părea să asculte versiunea ei pentru prima dată.

- Te trezeam la șase, te hrăneam, apoi mergeam cu mașina la spital. Împreună - tu ai stat la creșă toată ziua, de la vreo patru luni. Dar erau zile foarte lungi, iar tatăl tău își făcea griji pentru noi amândouă. Îmi amintesc că am avut o săptămână proastă. Unul dintre doctorii de la muncă s-a plâns de mine, căci trebuia să plec la

oră fixă în fiecare zi, ca să te iau de la creșă, așa că nu puteam face ore suplimentare. Începeam să simt din nou starea de anxietate. Tatăl tău a intervievat-o pe Liz într-o zi, în timp ce eu mă aflam la muncă. Am ajuns acasă, iar el mi-a zis că are un plan. Liz se va muta la noi și va avea grijă de tine, ca să nu trebuiască să sacrific activitatea mea la serviciu. Iar weekendurile ni le vom petrece în familie, împreună.

Jessie încerca să priceapă ce spunea mama ei.

– Prin urmare, nu erai niciodată prezentă. Iar tata și Liz s-au îndrăgostit?

Rebecca a clătinat din cap.

– Eu și tatăl tău nu ar fi trebuit să fim niciodată împreună. A fost o noapte, o explozie de emoție, de tot ceea ce trăiserăm împreună.

– Vrei să spui că eu nu ar fi trebuit să exist!

– Nu, nu asta am spus. Relația noastră este foarte greu de explicat. Am crescut împreună – eram ca și uniți. Alergam la tatăl tău în serile când tata o bătea pe mama, iar tatăl lui m-a primit la ei în casă când au fost uciși părinții mei. Întotdeauna am avut o relație foarte puternică, dar eram mai mult ca un frate și o soră. El voia pe cineva ca Liz. Avea nevoie de o femeie ca Liz. Cineva care să vrea să trăiască la Seaview, acasă, o femeie de casă. Care să îl ajute să conducă ferma. Seaview era un loc atât de apăsător de amintiri îngrozitoare, încât simpla prezență acolo mă împiedica să funcționez normal. Dar Liz a complicat lucrurile între noi, între tine și mine, pentru că, evident, petreceai mult timp cu ea. Și, nu după multă vreme – amintirile dureroase au făcut-o pe Rebecca să se oprească o clipă – nu mă mai voiai.

Rebecca a privit spre fiica ei. Jessie era pierdută în gânduri și încerca să asimileze totul.

– Uite, ce încerc eu să îți spun și nu îmi iese este că dacă vrei să afli ce s-a întâmplat când te-ai născut, trebuie să fii cinstită, iar asta nu pot face decât dacă voi contrazice, poate, ceea ce ți s-a spus. Lucru care te-ar putea supăra.

– Nu mi s-a spus nimic. Asta este problema. Nu pot să cred ce mi-ai spus despre Liz. Am crezut că a fost ideea ta să angajați o bonă, ca să poți fi liberă, a zis Jessie, clătinând din cap.

– Deloc, și mă tem că tu crezi că te-am părăsit, a zis Rebecca cu blândețe.

– Asta ai făcut-o, asta este adevărat! Oricum ai da-o, ai pus serviciul tău înaintea mea.

Rebecca a scuturat din cap.

– Nu este adevărat, Jessie. Dar ca să îți spun adevărul, va trebui să îți dezvălui despre Liz și tatăl tău unele lucruri pe care s-ar putea să

nu îți fie ușor să le auzi. Nu spun că eu sunt lipsită de vinovăție, dar au fost vremuri foarte grele pentru mine și, la final, nu am mai avut de ales.

– Întotdeauna ai de ales. Fetița mea nici nu s-a născut încă și știu deja că nu aș putea să o abandonez niciodată, a spus Jessie încet, cu capul plecat, jucându-se cu șervețelul din mână.

– E fată? a întrebat Rebecca încet și o sclipire de fericire a pătruns în mâhnirea discuției lor.

Jessie a dat din cap.

– E minunat. Rebecca s-a dat mai aproape de fiica ei și i-a pus un braț după umeri. Abia aștept să o cunosc.

– Îmi este atât de teamă tot timpul. De parcă urmează să fac ceva care îi va face rău, sau...

– Să îi faci rău? a zis Rebecca, încruntându-se.

– Nu știu. Tu nu erai îngrijorată tot timpul? Când erai însărcinată cu mine? Nu așa a început totul?

– Ca să fiu sinceră, nu îmi amintesc cum a început totul.

– Poți măcar să încerci?

Rebecca a privit-o pe fiica sa în ochi. O străpungeau acum, fixând-o cu speranță, de parcă Rebecca avea toate răspunsurile la întrebările ei arzătoare. La fel ca în ziua în care se născuse.

Auza și acum sunetul asurzitor al plânsetelor bebelușilor din salon, luminile orbitoare care o ardeau în timp ce doctorii o coseau, cărucioarele de spital care se loveau unul de altul, o voce din capul ei, pe care începuse să o audă în timp ce o năștea pe Jessie.

În vreme ce Harvey se tot agita în jurul ei, fotografiind-o pe Jessie, vocea de bărbat se auzea mai tare, o îngrozea, până ce a avut strania senzație că îi plesnește ceva în cap.

Iar apoi, deodată, el se afla acolo.

Detectivul-inspector Gibbs, omul care o interogase ore întregi, până în zori, în noaptea în care muriseră părinții ei, care refuza să o creadă și care, de atunci, o tortura în vis, își făcuse apariția într-un colț al camerei de spital, cu brațele încrucișate, privind-o în tăcere, în timp ce ea își ținea copilul nou-născut în brațe.

Și, cu toată spaima și lacrimile ei, cu toate că ei îi părea la fel de real ca Harvey, nimeni în afară de ea nu îl vedea.

16. IRIS. Ora 2.30 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014

Iris era așezată la o masă dintr-un colț al micii cafenele de pe strada principală din Chichester, privind neliniștită spre ușă. S-a uitat la ceas, apoi la ecranul telefonului, apoi din nou spre ușă. Mark Hathaway întârziase o jumătate de oră și nu îi răspundea la mesajul trimis.

Prima ediție a ziarului pleca la tipar la ora 4 după-amiaza, iar Miles era în pragul unui atac de apoplexie pentru că nu îi trimisese încă nimic. Riscase enorm nespunându-i lui Miles că singurul motiv pentru care aflase despre întâmplarea aceasta era faptul că fata dispărută îi era soră după mamă. Habar nu avea atunci când sunase prima dată la redacție că va deveni o știre de maximă importanță.

Tot ce știa era că timpul se scurgea în defavoarea micuței Elizabeth și că îi păsa mai mult de soarta lui Jessie decât de găsirea unei povești interesante. Adevărul era că singura ei șansă de a nu pierde totul și de a-și păstra locul de muncă era ca Mark să îi dea ceva ce l-ar mulțumi pe Miles.

Dar, deocamdată, tot ce avea de făcut era să aștepte. Ochii i-au căzut pe o femeie așezată în colțul cafenelei, unde își hrănea bebelușul și nu și-a mai putut lua privirile de la ea. Începuse să plouă și și-o imagina pe Jessie undeva, afară, împreună cu copilul ei și dintr-odată a simțit un val de furie. Știa că ceea ce se întâmpla cu Jessie nu era din vina ei, că avea nevoie de ajutor, dar privind-o pe mama iubitoare care mângâia obrajii rumeni ai bebelușului nu putea să nu gândească cu ironie crudă că Jessie avea singurul lucru pe care ea și-l dorea mai mult decât orice altceva pe lume și totuși primejduia acest prețios dar. S-a uitat din nou la ceas.

Iris a simțit un val de aer când s-a deschis ușa și a ridicat ochii, pentru a-l vedea intrând pe vechiul ei prieten, cu picături de ploaie pe chipul îmbujorat și o haină lungă, neagră, peste trupul înalt și zvelt. Ochii lui albaștri au cercetat încăperea și s-au oprit asupra lui Iris. Ea i-a zâmbit blând, încercând să nu îl lase să vadă ușurarea imensă pe care a simțit-o la apariția lui.

– Bună, Iris, a zis Mark, sărutând-o oarecum neîndemânatic pe un obraz, înainte de a-și scoate haina și de a o așeza pe spatele unui scaun.

Picăturile de apă se scurgeau pe podea, sub el.

– Bună, Mark. Îți mulțumesc că ai venit, a zis ea, zâmbind în ciuda fluturașilor pe care îi simțea în stomac.

- Nu ai pentru ce, a zis el. Mă tem că nu am decât douăzeci de minute, suferim de lipsă de personal astăzi.

- Sigur, înțeleg. Pot să comand un ceai sau altceva pentru tine? l-a întrebat, surprinsă de plăcerea pe care i-o provoca revederea lui.

- Comand eu, vrei și tu unul? a zis el.

Ea a scuturat din cap, iar el s-a dus la bar și a comandat. Iris a simțit că îi ard obrajii când Mark a întors capul spre ea și i-a zâmbit.

- Este atât de frig, a spus el prăbușindu-se în scaunul lui. Nu mă pot gândi decât la fata aceea pe drumuri cu copilașul. Cei din conducerea spitalului se dau de ceasul morții în legătură cu ea. Eu nu am mai văzut jurnaliști în fața spitalului până acum. Faptul că a reușit să plece aruncă o lumină urâtă asupra Spitalului St Dunstan. Au chemat în ședință toți directorii pentru a hotărî al cui cap trebuie sacrificat.

Iris simțea încă frigul radiind dinspre Mark. Nasul lui avea o tentă rozalie, iar mâinile și le încleștase pe cana de ceai, ca să și le încălzească.

- Ce nu înțeleg eu este cum a reușit să plece din spital fără să fie observată. Nu sunt paznici? a zis Iris.

- Ba da, măsuri de securitate există, dar nimeni nu își închipuie ce înseamnă să fii moașă într-un salon post-natal aglomerat, a zis Mark, clătinând din cap. Uneori este înfiorător, epuizant și, sincer să fiu, extrem de periculos când nu sunt destui angajați pe tură - ceea ce se întâmplă mai tot timpul, din cauza reducerilor de personal care s-au tot făcut. La televizor rulează tot timpul imaginea sărmanei femei ieșind din spital cu copilul. Este clar că se așteaptă vestea că a sărit de pe un pod sau sub roțile unui tren.

- Ascultă, Mark, ar trebui să îți spun ceva, a zis Iris, iar vocea i-a tremurat un pic. N-am vrut să îți spun la telefon, dar Jessie îmi este soră după mamă.

Mark s-a holbat la ea cu ochii mari.

- Vezi, acum mă simt ca un rahat. Îmi pare rău, Iris.

Mark a pus o mână peste mâna ei.

Iris a simțit că i se umplu ochii de lacrimi.

- Îmi pare rău, Mark, nu ai nevoie de problemele mele. Doar că îmi fac griji pentru Jessie și m-am băgat singură în corzi nespunându-i șefului meu că sunt rudă cu Jessie. Nu știam că știrea va lua atâta amploare. Încercam doar să aflu detaliile, pentru mama mea.

Femeia cu copilul a trecut pe lângă ei împingând căruciorul și întrerupându-i. Iris s-a ridicat să îi facă loc și deodată a simțit că i se face rău, căldura din cafeneaua aburită provocându-i un subit atac de claustrofobie. Era atât de bine să vadă un chip prietenos după

ziua pe care o avusese, dar în același timp o lua prin surprindere. Îi fusese dor de Mark, mai mult decât era gata să recunoască față de ea însăși, dar, cunoscându-l atât de bine, vedea că nu se poartă ca de obicei.

– Presupun că poliția vă spune mai multe decât ni se spune nouă? a zis Mark, încruntându-se.

– Nu chiar, pare să fi intrat în pământ pur și simplu. Au primit sute de telefoane la numărul de urgență alocat, dar presupun că durează să investigheze toate firele, a adăugat Iris. În plus, mai au și de căutat prin sute de ore de înregistrări de pe camere de supraveghere. Au zis la conferința de presă că în ultimele imagini pe care le au se vede că se îndreaptă spre gara Chichester. Dar nu a fost văzută pe nici unul dintre peroane. De atunci nu a mai văzut-o nimeni. Nu au fost utilizate cardurile ei bancare, prin urmare, dacă ea și copilul mai sunt în viață, au fost primiți de cineva în casă. Nu este altă explicație, nu pot supraviețui afară pe vremea asta.

– Iar tu ești nevoită să relatezi povestea asta la ziar? Nu este un pic prea mult? a remarcat Mark, înghițind lacom din ceai.

– Nu le-am spus că este sora mea. A fost ideea mea să vin aici și să încerc să o găsesc. Dar nu sunt sigură că a fost o idee bună.

Iris a mai luat o înghițitură din ceaiul fierbinte și a adăugat un cub de zahăr. Nu mâncase toată ziua, dar, văzându-i pe oamenii care luau masa în cafenea, simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

– Mama m-a sunat de dimineață să îmi spună că Jessie a dispărut și să întrebe dacă aş putea afla ceva. Este o poveste lungă, dar lucrurile nu stau bine între ea și Harvey, tatăl lui Jessie.

– Bărbatul care a vorbit la conferința de presă? Chiar mă întrebam unde este mama. Așadar, marele medic Rebecca Waterhouse este și mama lui Jessie?

– Da, iar Harvey i-a cerut să nu participe la conferința de presă, așa că este acasă, cu un agent de legătură și își smulge părul din cap de disperare. Între ea și Jessie lucrurile nu au stat niciodată bine. Familia noastră este un pic dusă cu pluta.

– Toate familiile sunt un pic duse cu pluta.

Iris a înțeles că Mark se referea la propriul divorț cu tămbălău și la faptul că soția lui făcea tot ce putea să îl împiedice să își vadă fiul de doisprezece ani.

– A născut-o pe Jessie când abia își obținuse diploma de doctor și cred că i-a fost foarte greu, a zis Iris.

– Da, așa este, mama ta a fost una dintre primele femei medic primar de pediatrie din țară, nu-i așa? Nu ajungi un deschizător de drumuri, cum a fost ea, fără să faci niște sacrificii pe plan personal.

- Da, tata a susținut-o sută la sută, au făcut echipă bună împreună.

- Și care este relația ta cu Jessie?

Iris a ridicat din umeri.

- Nu știu. Este complicat.

- Sora ta are un istoric de depresie? a întrebat el.

- Nu știu, dar nu m-ar surprinde. Iris a trasat cu un deget marginea căinii de ceai, pierdută în gânduri. Nu cunosc multe amănunte, dar mama a suferit de o gravă psihoză postnatală după ce a născut-o pe ea.

Mark a dat din cap în semn că a înțeles.

- Mda, psihoza postnatală se moștenește. Iar faptul că Jessie a ales să plece mă face să cred că este mai degrabă vorba de psihoză, decât de depresie. Sigur, nu este specialitatea mea, dar probabil era convinsă că viața bebelușului ar fi fost în pericol dacă rămânea. Și a trebuit să aștepte momentul potrivit, când ușile au fost deschise timp de o secundă, iar moașele erau ocupate cu altceva. Nu cred că i-a fost ușor.

- Doctorii cred că bebelușul are streptococul B, trebuie să i se administreze antibiotice, nu este bine, a zis Iris cu glas slab. Aș fi vrut să vină la mine. M-am gândit toată ziua cât de mult regret că nu i-am fost o soră mai bună. Mama o copleșea cu atenții de câte ori venea la noi, iar asta îmi stârnea gelozia, dar acum știu că lui Jessie trebuie să îi fi fost foarte greu - să aibă o soră mai mică de care să aibă grijă.

Mark a zâmbit ștregărește.

- O urmai peste tot când venea să stea la voi?

Iris a răspuns printr-o mișcare din cap.

- Mda, peste tot. Odată i-am făcut și un colaj cu toate melodiile în care am găsit cuvântul soră.

- O, Doamne, i-a plăcut?

Iris a clătinat din cap.

- Nu, mi-a dat-o înapoi și mi-a zis că nu este genul ei.

- Dur, a zis Mark, luând o înghițitură de ceai. Ei, haide, este sora ta, trebuie să ai o amintire fericită cu ea.

- Îmi amintesc de o zi când ne-am rătăcit în pădure. Era unul din rarele sfârșituri de săptămână pe care le petreceam împreună și am decis să scoatem câinele la plimbare. Presupun că eu aveam doisprezece ani, iar ea șaptesprezece. A început să se întunece și să se lase frigul și îmi amintesc că eram speriată. Orice potecă pe care apucam ne afunda mai mult, apoi a început ploaia, iar eu m-am pus pe plâns. Iris a făcut o pauză, încruntată la amintirea acelei zile. Până în acel moment se tot rățoise la mine să țin pasul cu ea și

deodată s-a schimbat complet. M-a luat de mână și ne-am așezat sub un copac, și-a pus haina peste capetele noastre ca să facă un adăpost și apoi mi-a spus o poveste. Era despre o fetiță pe nume Iris, care era lumina ochilor părinților ei, care cânta la pian și făcea cea mai bună plăcintă cu mere, care iubea poveștile cu stafii și ar fi renunțat și la ultima bucățică de ciocolată pentru altul. Mi-am zis că nu mă cunoaște deloc și că nu îi pasă de mine, iar apoi brusc mi-am dat seama că este tristă pentru că, după părerea ei, mama mă iubea pe mine mai mult decât pe ea. Iar lucrul cu adevărat trist este că mama nu mă iubește mai mult. Asta e adevărul.

– Trebuie să o găsești, Iris, a zis el, simplu, ca și cum era prima persoană din ziua aceea căruia îi venise ideea.

– Știu, dar cum? a întrebat Iris, ștergându-și o lacrimă cu un șervețel aspru.

– Aș vrea să te ajut mai mult, Iris, dar tot ce pot face este să îți dau numele moașei care i-a fost repartizată surorii tale, a zis el, mâzgălind pe un șervețel. Nu îți pot da o adresă, dar bănuiesc că o poți găsi. Nu va vorbi cu tine dacă vii de la presă, dar s-ar putea să vorbească cu sora lui Jessie.

Iris s-a uitat peste masă, la Mark. Tipic pentru el să își pună pielea la bătaie pentru ea. A simțit brusc impulsul de a-l îmbrățișa, dar cafeneaua sufocantă și zgomotoasă nu părea locul potrivit și, în plus, simțea că el nu ar primi bine gestul.

– Îți mulțumesc, a zis cu voce tremurată. Și, Mark, îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat ultima oară când ne-am întâlnit.

– Nu are de ce să îți pară rău. Mult noroc îți doresc, Iris. Acum trebuie să o iau din loc, înainte să mă caute cineva, a zis el, luându-și paltonul de pe spătarul scaunului.

Mark a părăsit cafeneaua, lăsând-o pe Iris singură cu un șervețel pe care era mâzgălit numele ultimei persoane care vorbise cu sora ei înainte de a dispărea: Jane Trellis.

17. HARVEY. Ora 3.30 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014

Harvey Roberts stătea în mașina de poliție, așteptând ca doi polițiști să împingă într-o parte zecile de oameni adunați la poarta casei sale, ca să poată trece mașina.

Sergentul Galt a întors capul spre el.

– Agentul de legătură este aici deja, ne așteaptă. Este unul dintre cei mai buni. Cred că o să vă placă.

Harvey nu a zis nimic, iritat de tonul ei voios.

– Sperăm că va putea construi o punte între dumneavoastră și investigatori și va putea răspunde la întrebările pe care le aveți. Așa cum am menționat la secție, echipa de investigatori se află încă în casă acum, dar să sperăm că vor termina în scurt timp.

Harvey a privit pe geam la sătenii care așteptau să li se spună cum pot ajuta. Îi cunoștea pe oamenii aceștia de o viață întreagă – fusese la școală cu ei, băuse la cârciumă cu ei, lucrase alături de ei la fermă –, iar acum îl priveau cu milă, de parcă urma să fie ars pe rug.

Apropiindu-se de casă, a auzit o frântură de conversație. Un vechi prieten, Fred Samuels, patronul băcăniei din satul vecin, îl certa pe unul dintre polițiștii care încerca să țină mulțimea de oameni la distanță.

– Stăm aici de trei ore, așteptăm să ni se spună ce să facem. Vrem să ajutăm!

– Nu mai avem nevoie de alți voluntari care să ajute căutarea în acest moment, a răspuns polițistul. Mai bine mergeți acasă acum, căci nu putem căuta pe întuneric. Vă anunțăm noi dacă mai avem nevoie de ajutor mâine.

Când a intrat în casă, a fost întâmpinat de un bărbat înalt, blond, îmbrăcat în blugi și încălțat cu bocanci, cu o burtă mică, gata să iasă din cămașa azurie. În spatele său, în camera de zi, în hol și pe palierul de la etaj, se vedeau vreo zece-doisprezece polițiști, toți îmbrăcați în negru, care îi scotoceau casa. Unul a trecut pe lângă Harvey, cu laptopul lui, fără măcar să îl observe.

Ochii lui Harvey s-au oprit pe o fotografie de pe masa din hol, în care erau Liz și Jessie, cu chipurile lor zâmbitoare în prim-plan. Și le-a imaginat la plimbare, ținându-se de braț, adâncite în conversație.

– Harvey, acesta este sergentul Rayner, agentul de legătură însărcinat cu cazul familiei voastre, a zis Galt, zâmbind blând. Sergentul Rayner are multă experiență în lucrul cu familiile în situații de acest gen.

- Eu tot nu înțeleg ce rost are să îmi scotocească mie casa. Sunt suspectat de ceva?

- După cum știi, am căutat în apartamentul lui Jessie și, cum fika ta petrecea mult timp aici, vrem să ne asigurăm că am făcut tot ce putem pentru a înțelege starea ei mintală și pentru a descoperi unde s-ar fi putut duce.

- Dar timpul acesta nu ar fi petrecut într-un mod mai eficient căutând-o? Sunt mulți localnici care vor să ajute, vechi prieteni care par să fi stat multă vreme acolo, afară, așteptându-vă să organizați o căutare, a zis Harvey, uitându-se spre sergentul Galt. Nu înțeleg, de ce le spuneți zecilor de oameni care vor să ajute că nu aveți nevoie de ei?

- Sunt sigură că toate ofertele de ajutor sunt gestionate corespunzător, a răspuns sergentul Galt.

- Mie nu mi se pare că sunt. Tocmai ce l-am auzit pe unul dintre oamenii voștri spunându-le să plece acasă.

Sergentul Rayner a făcut un pas în față. Harvey bănuia că împlinise de curând cincizeci de ani și se mișca mai încet decât Galt. I-a zâmbit binevoitor lui Harvey și a întins o mână spre el. Harvey i-a dat mâna.

- Domnule Roberts, vreți să luăm loc? A fost o zi lungă, și aș vrea să vă pun la curent cu ceea ce se face pentru găsirea Jessie și a copilului. Voi încerca să răspund la toate întrebările pe care le aveți.

- Am o întrebare pentru dumneata. Cum de a fost lăsată Jessie să plece din spital cu un nou-născut fragil și nu a fost oprită de nimeni? Iar apoi s-a făcut pur și simplu nevăzută?

- Din păcate, nu cunoaștem încă răspunsul la această întrebare, dar spitalul va face o evaluare pentru a identifica lucrurile care n-au mers cum trebuie. Cât despre găsirea lor, avem douăzeci de polițiști implicați în anchetă, așa că facem tot ce ne stă în putință să descoperim unde s-au dus Jessica și Elizabeth.

- Și conferința de presă? A sunat cineva? Are cu ea un nou-născut, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să fi fost văzută de cineva.

Sergentul Rayner a pus o mână ușoară pe cotul lui Harvey, conducându-l spre masa din bucătărie.

- V-ați descurcat grozav la conferința de presă; ca urmare a apelului difuzat, am primit peste o mie de telefoane la centrul operativ, iar printre ele sunt două posibile piste pe care le investigăm în acest moment. Pe una nu avem permisiunea să v-o dezvăluim deocamdată. Cât despre cealaltă, vă pot spune că a sunat o doamnă care ne-a zis că a găsit o șosetă de bebeluș într-un autobuz care merge din stația Chichester la Cheiul Dell, Birdham și West

Wittering. Din păcate, a ridicat-o de jos și a dat-o șoferului, ceea ce înseamnă că șoseta a fost contaminată, dar acum se află la laboratorul de medicină judiciară și, din analizele de sânge care i s-au făcut lui Elizabeth în spital, avem ADN-ul ei. Se fac analize pe șosetă pentru a vedea dacă se potrivește. Vrem să aruncați și dumneavoastră o privire, poate reușiți să o identificați.

- Desigur. Dar șoferul? Nu și-a amintit să o fi văzut pe Jessie? a întrebat Harvey, aplecându-se spre sergentul Rayner.

- Din păcate, șoferul a fost de serviciu peste noapte, iar autobuzul în care s-a găsit șoseta în dimineața aceasta a fost ultima rută de pe traseul lui. Nu l-am putut contacta încă, dar avem o mașină de poliție care se îndreaptă spre casa lui acum, pentru a încerca să dea de el.

- Nu înțeleg, cum a reușit Jessie să se urce în autobuz? Nu există nici o înregistrare care s-o arate îndreptându-se spre stația de autobuz, nu-i așa? Doar cea în care se duce spre gară.

- Este posibil să fi traversat gara pentru a lua un autobuz de acolo, unde nu avem camere de luat vederi. Este o explicație plauzibilă, căci nu a mai fost zărită de atunci și de aceea am presupus cu toții că s-a urcat într-un tren, dar nu a apărut nici pe camerele de pe peroanele gării.

- Așadar, s-ar putea să se fi îndreptat spre Wittering?

- Există și această posibilitate. Are vreo legătură cu Wittering?

- Eu am deținut Ferma Seaview din golful Wittering. Am moștenit-o de la tatăl meu. Dar am vândut-o în urmă cu aproape patruzeci de ani, când Jessie era un prunc.

- Ferma Seaview, a repetat sergentul Galt din cealaltă parte a camerei, notându-și numele în carnețelul ei.

- V-ați întors vreodată acolo?

- Nu prea des - până la Wittering este un drum lung, îngust și de multe ori sufocat de trafic. Este unul dintre motivele pentru care am vândut ferma. Jessie mergea acolo cu Liz în vacanțele de vară, așa că ar fi de înțeles dacă s-a dus acolo. Dar nu ați spus că s-a găsit azi-dimineață? Sigur nu ar fi putut sta acolo tot timpul acesta. Este un frig amarnic acolo iarna, este un loc sălbatic și expus. Am fost acolo de dimineață, cu câinii, înainte de a afla că Jessie a dispărut. Am dat înapoi ca să las să treacă autobuzul! Iar voi îmi spuneți că s-ar putea ca Jessie să fi fost în el?

Harvey se uita la sergentul Galt cu ochii mari și gândurile îi goneau prin cap.

- Dar este întuneric acum și nu le vom putea vedea. Dacă sunt printre dune, bebelușul va îngheța de frig. Trebuie să trimiteți echipe

de căutare la fiecare stație de pe ruta aceea, ar fi putut coborî oriunde.

Harvey pășea în susul și în josul camerei.

- Ei, bine, trebuie să stabilim mai întâi dacă s-a urcat în autobuz, iar ruta sa acoperă o zonă imensă. Așa cum ai spus, este întuneric de-acum, așa că vom porni când se face lumină, de îndată ce vom afla vești de la legiști și va fi organizată căutarea.

- Dar doctorii au spus că bebelușul nu are mult timp la dispoziție. Că starea se va agrava serios dacă nu este găsit în douăsprezece ore.

- Durează ceva timp până este organizată o echipă de căutare, domnule Roberts. Avem nevoie de echipament, de o arie de căutare și trebuie să coordonăm toate persoanele, ca să nu pierdem timp căutând în aceleași locuri.

Sergentul Rayner a aruncat o privire spre Galt.

- Am putea aranja să se ducă o mașină până la ferma Seaview chiar acum, să arunce o privire și să vorbească cu proprietarii?

- Sigur, a zis sergentul Galt, după care a ieșit.

Harvey a clătinat din cap.

- Nu putem sta aici, să așteptăm să se facă lumină, în timp ce ele mor acolo. Este ca și cum am aștepta să ni se spună că le-au fost descoperite cadavrele. O condamnați la moarte pe Elizabeth nefăcând nimic.

- Nu ne poate acuza nimeni că nu facem nimic. Vom trimite câțiva polițiști acolo, cu lanterne, pentru a cerceta dunele, dacă credeți că există posibilitatea de a se afla acolo.

Harvey a oftat puternic.

- Ei bine, eu îmi pun niște haine mai groase pe mine și o iau într-acolo, a zis el. Și, dacă nu vă deranjează, o să invit niște prieteni să mi se alăture.

- Cred că ar fi mai bine să stați aici, domnule Roberts, în caz că se mai întâmplă ceva.

- Mă găsiți pe telefonul mobil dacă aveți treabă cu mine.

A ieșit din cameră, iar sergentul Rayner l-a urmărit cu privirea și a ascultat tropăitul pantofilor săi urcând scările și apoi traversând palierul de la etaj.

- A fost cineva la Spitalul St Dunstan să vorbească cu bătrâna în legătură cu care ne-a contactat asistenta medicală? a întrebat sergentul Galt, întorcându-se în încăpere.

- Nu este asistentă medicală, ci una dintre angajatele centrului de bătrâni în care trăiește. Rosie Jones cred că o cheamă. Nu era sigură că putem vorbi cu bătrâna, pentru că urmează să o trimită jos, la terapie intensivă. A se citi printre linii: nu cred că mai are mult timp de trăit, a adăugat sergentul Rayner.

- Amintește-mi ce a spus de ne-a stârnit interesul, a zis sergentul Galt.

- L-a văzut pe Harvey Roberts la știri la prânz și a zis că el știe unde se află bebelușul ei.

- Al ei, nu al Jessicăi? a întrebat Galt.

- Nu, al ei. Dar bătrâna o cunoaște pe Jessie. Sau mai degrabă Jessie o cunoaște pe ea. După spusele lui Rosie Jones, Jessie a încercat să dea de ea în urmă cu câteva săptămâni. A venit la azil, dar bătrâna dormea și Jessie nu a vrut să o trezească. Rosie a recunoscut-o după imaginile date la știri.

- Cine este această femeie? De unde o cunoaște Jessie? a zis sergentul Galt, căutând prin carnetul ei vreun indiciu, apoi a dat din cap. Bine, trimite o mașină la spital acum. Poți să mă anunți după ce reușește cineva să vorbească cu ea? Se îndreaptă cineva spre Seaview în momentul acesta?

- Da, a zis sergentul Rayner când pantofii lui Harvey s-au auzit coborând scările cu bufnituri.

Harvey l-a văzut pe unul dintre polițiștii care ieșea pe ușa principală cu o cutie plină cu obiecte de-ale lui apucând fotografia cu Jessie și Liz aflată pe masa din hol.

În timp ce îl urma afară din casă, a privit în jos, la fotografia din care cele două femei zâmbeau spre aparatul de fotografiat, iar în fundal, pe stâncile care se ridicau în spatele lor, se afla Casa Seaview.

Sigur că s-a dus în Golful Wittering. Cum de a fost atât de orb?

Harvey s-a oprit în fața polițistului, blocându-i calea, a întins mâna și a luat din cutie fotografia înrămată cu soția și fiica sa, după care și-a continuat drumul în înserarea care cobora peste lume.

18. HARRIET. *Ianuarie 1947*

Harriet Waterhouse rămăsese în mijlocul aleii de acces de la Northcote privind ambulanța care îl ducea pe soțul ei la Azilul de nebuni Greenways, sedat și legat. Simțindu-se privită, a ridicat capul și a văzut-o pe Cecilia Barton care o privea ținută de la fereastra dormitorului ei. Era palidă ca o stafie și tremura, palmele i se întipăriseră pe geamul balconului, iar Harriet a văzut-o cum scoate un țipăt mut.

– Te simți bine, draga mea?

Harriet a întors capul și a văzut-o pe guvernanta, care îi zorea înapoi în casă pe servitorii ieșiți să vadă pricina zarvei.

– Da. Am nevoie de câteva clipe, dacă se poate, a reușit să zică Harriet.

Apoi a traversat în fugă coridorul rece, din piatră, până în dormitorul ei, unde s-a ghemuit în pat ca o minge. Ținându-și capul între mâini, a închis ochii și a încercat să priceapă întâmplările din dimineața aceea, pe care știa că nu va fi niciodată în stare să o uite.

Pregătea hainele Ceciliei pentru ziua aceea când a auzit pași alergând pe coridorul acoperit cu piatră. Știind că la Northcote alergatul pe holuri este strict interzis, a avut o subită senzație de groază la gândul că se întâmpla ceva rău. Când a auzit bătăi frenetice în ușa ei, a deschis-o, extrem de tulburată, și a dat de una dintre servitoare care stătea în prag, foarte palidă.

– Îmi pare rău să vă deranjez, doamnă Waterhouse, a zis ea, abia mai suflând după cât alergase. Dar domnul Jameson a zis să vin și să vă chem. A avut loc un incident în bucătărie cu soțul dumitale.

În ciuda faptului că s-a grăbit cât a putut să ajungă în cealaltă parte a casei, când au ajuns în dreptul ușii de la bucătărie, Jacob reușise să împingă butucul de tocat în dreptul ușii, ca să nu mai intre și să nu mai iasă nimeni. Nu se auzeau decât țipetele bucătăresei dinăuntru.

– Ce se petrece? îl întrebase pe domnul Jameson, majordomul-șef, care bătea în ușă și striga să fie lăsat să intre.

– Soțul dumitale s-a încuiat în bucătărie cu Betty. Se pare că este convins că germanii au ocupat casa și Betty este vinovată că a fraternizat cu ei. A smuls telefonul din perete, ca să nu putem chema poliția și, când a închis ușa, ținea un cuțit la gâtul lui Betty.

Harriet rămăsese cu ochii holbați la majordom, apoi pusese o mână pe zidul rece, încercând să își recapete echilibrul, în timp ce țipetele pătrunzătoare ale bucătăresei răsunau de-a lungul coridorului unde se aflau adunați.

Apoi se întorsese către tânăra servitoare care o chemase din dormitorul Ceciliei.

– Mary, dă fuga la grajduri și spune-i lui Sam să se ducă cu bicicleta până în oraș, ca să cheme poliția. Să le spună că este o urgență la Northcote și că trebuie să vină numaidecât. Du-te acum și grăbește-te. Nu te întoarce să ne spui că nu l-ai găsit. Dacă nu dai de el niciunde, du-te tu la poliție.

– Da, doamnă Waterhouse.

Se apropiase de ușa bucătăriei, îl rugase pe domnul Jameson să se dea la o parte și bătuse ușor la ușă.

– Jacob? Sunt eu, Harriet. Te rog, deschide ușa. O sperii pe Betty. Las-o să iasă, Jacob. Știu că nu vrei să-i faci nici un rău.

Îl tot rugase, îl implorase să iasă din bucătărie – în zadar însă. Și cum stătea în fața ușii, încercând să se împace cu oroarea gândului că Jacob va fi cel mai probabil închis într-un azil de nebuni, a început să despice în minte întâmplările ultimelor luni, încercând să înțeleagă ce ar fi putut face pentru a le împiedica.

În ciuda separării totale a lui Jacob față de ea, încercase să îl viziteze în grajdul în care locuia de șase luni. Dar se ajunsese la un punct în care simțea că fiecare nouă vizită îl întârâta mai mult decât cea dinainte, în timp ce culcușul pe care și-l construise sub acoperișul tavanului în grajdul pentru animale, cu vedere peste câmpuri, cu o lampă cu parafină, cu cărțile și păturile sale, părea să îi fi creat o oarecare stare de liniște. De aceea, în ultima vreme începuse să renunțe, să îl abandoneze existenței animalice care părea să îl calmeze – atâta vreme cât ea se ținea departe.

Țipetele lui Betty încetaseră acum, iar domnul Jameson reîncepuse să bată cu pumnii în ușă. Harriet și-a imaginat scena din bucătărie, ochii căprui ai soțului ei negri de furie, bucătăria întoarsă pe dos din cauza zarvei, bucătăreasa ținută sub brațul de fier al lui Jacob, îngrozită pentru viața ei. Iar totul era din vina ei. Știind că erau nevoiți să își păstreze locul de muncă, încercase să ascundă comportamentul lui Jacob, rugându-se ca în timp să înceapă să-și revină.

În mare măsură, lucrurile ajunseseră atât de departe pentru că domnul Barton nu avusese nici o nemulțumire. Dimpotrivă, Jacob, chinuit de insomnii, lucra până la douăzeci de ore pe zi, ba chiar fusese promovat în postul de îngrijitor-șef. Potrivit bârfelor din camerele servitorilor, era cel mai harnic îngrijitor dintre toți cei care lucraseră vreodată la Northcote. Pe lângă asta, absența lui Jacob din viața lui Harriet însemna că Harriet era ziua și noaptea la dispoziția „exasperantei” sale neveste, cum era numită acum, ceea ce îl mulțumea pe domnul Barton enorm.

După un răstimp care i s-a părut că a durat ore întregi, după ce Harriet răgușise de cât îl strigase pe Jacob prin ușă, au auzit în sfârșit sirenele, iar Harriet s-a îndreptat ca prin vis spre intrarea principală și a urmărit cele trei vehicule care goneau pe alee spre casă: două mașini de poliție și o ambulanță.

Pasagerii vehiculelor au ieșit și s-au repezit pe lângă ea. În câteva secunde, polițiștii forțaseră ușa bucătăriei, îl puseseră la podea pe Jacob și îi înfipseaseră un ac enorm în fesă. Aproape inconștient, îl conduseseră pe lângă ea, cu o pătură maro peste umeri. Așa, drogat cum era, când ea a întins o mână să îl atingă, pentru prima dată după mult timp, el nu se retrăsese scârbit, ci, cu ochii în lacrimi, îi spusese că îi părea rău pentru ceea ce făcuse.

Știuse că Jacob nu își va reveni niciodată complet, dar se convinsese că în ultima vreme găsisese o cale de a face față muncii sale, datorită traiului la țară, datorită faptului că de mai bine de un an era departe de câmpul de luptă. În afară de ea, nu dezvăluise nimănui altcuiva această parte violentă a personalității sale înainte de ziua aceea, iar lui Harriet acest episod îi părea ca picat din senin.

Un bărbat înalt, cu gropițe în obraji și îmbrăcat într-o jachetă din tweed, care coborâse din ambulanță, i-a întins o mână.

– Numele meu este Phillip Poole. Sunt unul dintre asistenții sociali de la Azilul Greenways și rolul meu este să mă asigur că soțul dumitale este bine îngrijit. La Greenways avem o secție pentru suferinzii de nevroză de război. Iar soțul dumitale are în mod evident astfel de dificultăți, de aceea am vrea să îl internăm și să îl evaluăm în următoarele câteva zile.

Ridicase neajutorată privirile spre omul acela, care era mult mai înalt decât ea și arunca o umbră imensă peste ea.

– Ce-o să-i faceți? Să știți că nu ar fi rănit-o pe Betty. Războiul este de vină, nu el.

– Nu vom face nimic la început. Bănuiesc că nu a dormit bine de multă vreme, așa că o să-i dăm ceva care să-l ajute să doarmă. Apoi vom putea lua în considerare ale opțiuni.

– Vă rog să nu-i faceți terapie cu șocuri electrice, l-a implorat ea, apropiindu-se de el ca să nu fie auzită de alții. Nu are nevoie decât de odihnă. Nu vreau să treacă prin așa ceva.

Deși încerca să se controleze, lacrimi de panică i-au scăpat la gândul a ceea ce i-ar putea face acești oameni soțului ei.

– Cel mai probabil i se va administra terapia de șoc cu insulină. Dar vă vom chema pentru o întâlnire atunci când vom ști mai bine cu ce ne confruntăm și nu vom face nimic fără acordul dumneavoastră. Încercați să nu vă faceți griji. Este cel mai bun loc pentru el în acest moment.

Întinsă în pat acum, peste cuverturile udate de lacrimile ei, a văzut jurnalul ieșind de sub saltea. I-a trecut prin minte imaginea Ceciliei la fereastra balconului, privind cum era dus Jacob. Privirea de pe chipul Ceciliei nu îi părea lui Harriet a oglindi îngrijorare pentru Jacob, ci mai degrabă o spaimă abjectă. Încercând să deducă ceea ce declanșase criza lui Jacob, Harriet s-a trezit cugetând la ultima oară când îi văzuse pe Jacob și Cecilia vorbind afară. Prietenia lor părea să se fi evaporat la fel de repede cum începuse, chiar în perioada când Cecilia se lăsase copleșită de angoasă. Cuprinsă de un sentiment de neliniște, Harriet a dat paginile, scormonind prin minte după o imagine a ultimelor luni, încercând să găsească o explicație pentru ceea ce făcuse ca starea lui Jacob să se înrăutățească atât de brusc. A început să citească.

Mai 1946

Dragă jurnalule,

Mi-am dat toată silința să ascund acest lucru, dar, din păcate, nu mai este un secret pentru nimeni că doamna Barton se simte destul de rău. Angoasele ei referitoare la chestiunile legate de gospodărie au ajuns atât de puternice, încât este incapabilă să ia vreo decizie. Se torturează pentru cel mai nesemnificativ detaliu, până acolo încât uneori pierde două nopți din pricina vreunei discuții pe care a avut-o cu un servitor. Deși încearcă să fie răbdător, domnul Barton petrece din ce în ce mai mult timp la Londra, întreținându-și partenerii de afaceri și oaspeții pe care în mod obișnuit i-ar primi la Northcote, dar acum nu poate din cauza stării de răvășire în care se află soția sa, iar povestea lor de iubire pare să se răcească în ultimele săptămâni.

Ea vorbește cu jind despre cum ar vrea să scape de oprimentul Northcote și să se întoarcă la verile copilăriei sale petrecute la Seaview, zile lungi și fierbinți, când înota și mergea la picnic în micul golf, împreună cu mama ei.

Într-adevăr, vorbește atât de mult despre Seaview, încât simt că îl cunosc, cunosc căsuța din piatră care se află la nici cincizeci de metri de plaja din Golful Wittering și se învecinează cu o fermă, așa că este înconjurată numai de câmpuri de ovăz și de ocean. O cărare pietruită urcă dinspre plajă, ferestre din lemn alb la care perdele de dantelă flutură în briza mării, un frumos șemineu în camera de zi și un balcon de la care se vede până departe, în zare.

Când domnul Barton este plecat de acasă mai mult timp, stăpâna mea alternează perioadele de mare apatie, când refuză să se dea jos din pat, nu se spală și nu face nici un efort să arate respectabil cu zilele de amăgire, când se cufundă în obsesia că va organiza un bal mascat pentru toți partenerii de afaceri ai soțului ei, ca să îi recâștige

favorurile. În timpul acestor perioade, abia dacă mai doarme, pregătește invitații, liste, meniuri și costumații pentru baluri care nu vor avea loc niciodată – epuizându-mă pe mine, pe ea însăși și pe servitori în totalitate. Săptămâna trecută a fost cuprinsă de o asemenea tulburare emoțională, încât a fost chemat doctorul, care i-a prescris stăpânei mele niște sedative foarte puternice. Acestea o ajută să doarmă o oră-două, dar apoi se trezește țipând că mama ei se îneacă și că trebuie să se ducă la ea. Cum nu îl pot convinge pe Jacob să se întoarcă în dormitorul nostru, mi-am luat obiceiul să dorm pe șezlongul din camera stăpânei mele, ca să o pot calma când se trezește, deoarece domnul Barton este plecat atât de mult timp și prezența mea nu este un motiv de iritare pentru el.

În loc să o ajute, surorile domnului Barton se bucură de suferința ei. Le aud adesea vorbind, cam prea tare și cu multă voioșie, despre faptul că Charles nu mai este îndrăgostit de ea și că dacă își continuă afundarea în nebunie – așa cum o descriu ele – și va sfârși într-un azil, va fi un adevărat noroc, care o va scoate din viața lui Charles și el va putea să se căsătorească cu o femeie mai potrivită.

O bătaie în ușă a readus-o pe Harriet în prezent, dar se simțea prea slăbită ca să răspundă.

– Da, a reușit să strige.

– Îmi pare rău, dar doamna vă cheamă la ea.

Era Violet, una dintre tinerele servitoare. Chiar dacă submajordomul și guvernanta erau destul de înțelegători pentru a-i permite lui Harriet să petreacă puțin timp singură, Cecilia își făcea griji pentru Jacob, fără îndoială.

– Spune-i, te rog, că vin imediat. Apoi du-te la bucătărie, pregătește laptele pentru copil și adu-mi-l înapoi aici, a spus ea, ridicându-se cu greu în capul oaselor.

– Dar doamnei nu îi place să pregătească altcineva mâncarea bebelușului, doamnă Waterhouse.

Harriet simțea nervozitatea din glasul lui Violet.

– Te rog, fă ce ți-am cerut, Violet.

Lui Harriet i se făcea rău la gândul că Jacob se afla singur în ambulanța aceea, sedat, înspăimântat. Se va trezi mâine încarcerat într-un azil. Iubitul ei, cu care își împărțise viața, acum distrus și inaccesibil. Auzea cum plânge copilul Ceciliei și voia să se ducă la fetiță, să simtă liniștea trupului ei micuț lipit de trupul ei. Se atașase mult de Cecilia și de bebeluș. Îi plăcea să își petreacă tot timpul cu copilul și, cum anxietățile Ceciliei sporeau, avusese nevoie disperată de ajutor, iar Harriet, cu inima frântă din cauza lui Jacob și a faptului că nu aveau un copil, fusese fericită să o ajute. Dar dragostea pentru Cecilia și bebeluș o făcuse să își neglijeze soțul într-

un mod îngrozitor, iar vinovăția o apăsa în timp ce se cufunda în paginile jurnalului ei, încercând disperată să găsească dovezi ale faptului că încercase să îl ajute pe Jacob. Sentimentul de vinovăție o îmbolnăvea. Jacob avea dreptate să creadă că nu îl mai iubește. Nu luptase destul de aprig pentru el.

12 ianuarie 1947

Dragă jurnalule,

În vreme ce zorile se revarsă peste peisajele rurale din Sussex, iar eu stau aici, urmărind răsuflarea mulțumită a frumoasei fete care mi-a adus o fericire nespus de mare, îmi este greu să mă gândesc la durerea pe care a provocat-o când a venit pe lume, în urmă cu patru zile. Micul miracol care este moștenitoarea de drept a domnului Charles Barton s-a născut aici, la Northcote - cu trei săptămâni mai devreme de data prevăzută - în dimineața zilei de 8 ianuarie 1947.

Din secunda în care am văzut-o, țipând ca din gură de șarpe în timp ce pielea ei frumoasă era curățată de sângele mamei sale, am iubit-o ca și cum ar fi fost fetița mea. Și, contrar temerilor Ceciliei, este un copil sănătos. De două zile, Cecilia este încredințată că doctorii încearcă să o omoare pe ea și pe copilul ei - aducându-mi ca argument faptul că Charles nu o mai iubește și dorește să se recăsătorească. De fiecare dată când se apropie doctorii, ea refuză să dea drumul copilului. Și nu mă lasă decât pe mine să o hrănesc și să o țin în brațe, așa că trebuie să stau pe un scaun cu copilul cât timp doarme Cecilia, ca să nu li se întâmple ceva rău. Trebuie să le veghez toată noaptea și sunt epuizată.

Când suntem singure, îmi șoptește că doctorii au vrut ca ea să moară în timpul nașterii, dar, cum a supraviețuit, este convinsă că acum pun la cale un alt mod de a scăpa de ea. Într-un fel, nu o învinovățesc pentru convingerea ei că doctorii nu au făcut nimic pentru a-i reduce chinul. Nici nu știam că este posibil să înduri atâta durere fără să mori. La două ore după ce au început durerile, Cecilia nu mai putea îndura. Fiecare nouă contracție o întorcea pe dos și duceam o bătălie continuă să nu o lăsăm să leșine de durere. După ce i s-a telefonat de două ori, moașa a sosit într-un final pe bicicletă, a ras-o pe stăpâna mea în zona pubiană, a spălat-o și i-a făcut o clismă, apoi i-a oferit un sedativ ușor, un clorhidrat. Dar sedativul nu a redus cu nimic durerile, ci doar a făcut-o pe doamna Barton să se simtă și mai amețită, și mai rău.

Am simțit de la început că ceva era în neregulă și m-am gândit să îi telefonez doctorului, dar domnul Barton era la Londra, căci travaliul se declanșase prematur, și de aceea surorile lui nepăsătoare erau stăpânele casei. Au intervenit, spunându-mi că fac mare caz din nimic și că Cecilia trebuie să învețe să fie mai rezistentă. Era un ritual de trecere,

ziceau ele, care o va ajuta pe Cecilia să devină femeie. După aceea nu mi-au mai permis să intru în camera ei. Stând în fața ușii dormitorului ei, am auzit-o pe Cecilia strigându-mă din nou și din nou, în timp ce ziua se transforma în noapte. Abia într-un final, când s-au săturat de strigătele ei și au obosit, m-au lăsat să intru. În timp ce ieșeau mi-au spus – cu toată înțelepciunea lor de femei care nu născuseră niciodată – că stăpâna mea nu are un caracter rezistent și că nu ar trebui să îi încurajez slăbiciunile.

Camera era cufundată în întuneric când am intrat în goană, iar stăpâna mea era prăbușită într-un colț, zvârcolindu-se pe podea și implorând ajutor. Vederea ei mi-a adus lacrimi în ochi și, când s-a uitat la mine, privirea ei hăituită m-a făcut să mă gândesc la un animal prins în capcană. Nu aveam ce face pentru a o ajuta, iar disperarea situației a crescut pe măsură ce treceau orele.

Adevărul este că m-am simțit rușinată pentru că nu am trecut peste cuvântul surorilor mai devreme și nu l-am chemat pe doctor. În cele din urmă, toate pregătirile mele neobosite nu au reușit să îi reducă suferința cu nimic. Citisem toate cărțile și ghidurile care îmi căzuseră în mână, iar în săptămânile dinaintea nașterii încercasem să uit de temerile mele adânc înrădăcinate pentru stăpâna mea cosând cămăși de noapte, bluzițe pentru copil, scutece, tampoane igienice și cămăși de noapte pentru viitoarea mamă. M-am aventurat în oraș și am cumpărat Lyson⁵, glicerină și vaselină. Am umplut sticlele de limonadă cu apă fiartă și răcită și am găsit un cearșaf vechi pentru naștere, pe care l-am căptușit cu un strat gros de ziere și l-am copt într-un cuptor pentru a ucide microbii. Îmi petreceam serile tricotând, făcând hăinuțele pe care dorisem toată viața să le fac: botine, rochii și puloverașe – căci eram convinsă că este fată.

Dar cu toată munca mea, când a venit momentul, am lăsat-o să sufere îngrozitor timp de aproape două zile înainte de a acționa. În cele din urmă, nu am mai putut să suport să o văd pe stăpâna mea suferind și l-am rugat pe majordomul șef să mă ducă la spital cu Daimlerul domnului Barton, ca să îl aduc pe doctor. Când ne-am întors, surorile nu se mai vedeau niciunde, iar doamna o implora pe moașă să îi dea una dintre puștile soțului său, ca să se poată împușca. Doctorul a concluzionat fără întârziere că avea un travaliu obstrucțional. Doamna Barton are șolduri foarte înguste, iar pelvisul era prea mic ca să poată trece bebelușul și de aceea nașterea era împiedicată. Ajunsese să delireze de durere, căci contracțiile o epuizau în efortul de a împinge copilul afară. În câteva minute, doctorul o anesteziase pe stăpâna mea cu cloroform și, cu ajutorul forcepsului, prinsese pruncul, iar apoi, punând un picior pe pat ca să se sprijine, trăsesese copilul din pântecul ei. Cred că va trece o lună până ce doamna

Barton va putea merge din nou, iar acum are o pernă de cauciuc pe care să şadă, pentru că a avut nevoie de multe cusături. Copila are un cap foarte ascuţit, din cauza forcepsului folosit de doctor pentru a o trage afară. Cecilia s-a trezit câteva ore mai târziu şi a aflat că are o fetiţă, pe care de atunci nu a mai scăpat-o din priviri. Domnul Barton nu s-a întors încă pentru a-şi vedea fetiţa.

Doamna Barton a întâmpinat multe greutăţi şi la alăptare. Infirmiera care a avut grijă de stăpâna mea imediat după naştere era foarte strictă. Un bebeluş născut de dimineaţă, i-a zis ea Ceciliei, care zăcea aproape inconştientă în pat, are dreptul la două mese în prima sa zi pe lume. Însă frumosul ei copil venise pe lume după-amiaza şi trebuia, aşadar, hrănită o singură dată până dimineaţă. Bebeluşii, după câte înţeleg, sunt limitaţi la cinci mese pe zi, separate de pauze de patru ore şi nu trebuie să primească nimic peste noapte. Ultima alăptare trebuie să aibă loc la ora 9 seara, astfel încât mama să se poată culca la ora 10.

Dar am început să îmi fac griji aproape imediat că bebeluşul nu se hrănea bine. Este un copil liniştit, care doarme mult şi totuşi, când i se oferă sânul, ţipă fără încetare. Dacă prinde, totuşi, sânul, nu o face decât pentru un foarte scurt timp şi adoarme la loc imediat, cu stomacul tot gol.

Când a cântărit-o infirmiera ieri, a spus că nu câştigă în greutate, iar eu am întrebat dacă este posibil să îi dăm lapte pentru bebeluş. Ştiind că Cecilia are o sănătate şubredă, de luni întregi cumpăr şi fac stocuri de lapte praf pentru nou-născuţi. Infirmiera nu s-a arătat foarte mulţumită, dar ştiu că Cecilia este extrem de slăbită şi nevoile fetei îi slăbesc şi mai mult puterile. Aşa că am început să îi dau copilei un biberon dimineaţa şi unul seara pentru a-i astâmpăra foamea. Îl înfulecă cu lăcomie. Mânuţa ei se odihneşte peste a mea în timp ce o legăn înainte şi înapoi în faţa ferestrei şi se enervează cel mai tare dacă vorbesc. Îi place liniştea, îi place să nu fim decât noi două.

O altă bătaie frenetică la uşă a readus-o pe Harriet în prezent.

– Îmi pare rău să vă deranjez din nou, doamnă Waterhouse. Am adus laptele. Louise a venit în bucătărie şi m-a găsit acolo. Doamna este foarte tulburată, iar copilul plânge, nimic nu o poate potoli. Vă roagă dacă puteţi veni.

– Vin acum, Violet, a zis Harriet, închizând jurnalul cu un trosnet şi împingându-l sub saltea.

Şi-a privit ochii umflaţi în oglinda cea mică de pe măsuta de toaletă, s-a stropit repede cu apă rece peste faţă, apoi a descuiat uşa dormitorului şi a deschis-o, găsind-o pe Violet aşteptând acolo, palidă ca o stafie.

– Mulţumesc, Violet. Mă duc acum la ele.

Coridorul cel lung îi părea apăsător, iar servitorii treceau pe lângă ea, știind toți ce se întâmplase cu Jacob și încercând să nu se holbeze la chipul ei umflat de plâns. Auzea plânsetele copilului tot mai puternice și mai fioroase pe măsură ce se apropia de ușa de la dormitorul Ceciliei. A inspirat adânc, a bătut și a deschis ușa.

Cecilia stătea lângă fereastra deschisă, ținând bebelușul în brațe. Una dintre servitoarele mai tinere stătea în cealaltă parte a camerei, cu o expresie de-a dreptul îngrozită pe chip. Cecilia era îmbrăcată într-o cămașă de noapte lungă, albă, părul ei blond, ondulat, îi cădea peste ochii verzi, iar pomeții și clavicula i se prefigurau prin piele.

- Harriet! Unde ai fost?! Am fost tare îngrijorată pentru tine și Jacob. Ce s-a întâmplat? De ce l-au luat?

Ochii Ceciliei erau roșii de plâns și se uita țintă la Harriet ca o căprioară în mijlocul drumului, înainte de a fi secerată de o mașină și omorâtă.

- Îmi pare rău că am întârziat, Cecilia. Vrei să iau fetița și să o hrănesc?

Harriet s-a îndreptat spre Cecilia, care își strângea fiica la piept.

Cecilia a făcut un pas în spate, lipind și mai tare copilul de trupul ei și apropiindu-se de fereastra balconului, care lăsa să intre aerul rece de ianuarie.

- Dar am văzut ambulanța - ce s-a întâmplat? a zis Cecilia. Ce ți-a spus Jacob când a trecut pe lângă tine? L-am văzut că a spus ceva. Ce a spus?

Harriet a aruncat o privire spre tânăra servitoare care se făcuse mică într-un colț.

- Poți pleca acum, Louise. Te rog să nu vorbești cu nimeni despre ce ai auzit aici, altfel va trebui să îmi dai mie socoteală, a zis ea cu glas încet.

- Da, doamnă Waterhouse, a spus fata, zbughind-o din cameră ca o vulpe urmărită de vânător.

Harriet s-a întors spre Cecilia, care se tot apropia de fereastră.

- Jacob a fost luat cu ambulanța în dimineața asta. A suferit enorm de când s-a întors din război, din Normandia, dar în acest moment este în cel mai bun loc unde s-ar putea afla. Îți cer iertare pentru tot deranjul.

Harriet a privit-o pe Cecilia, care stătea în dreptul balconului, scuturând din cap și strângând la piept copilul care plângea.

- Ți-a spus? De asta nu te poți uita la mine, Harriet?

- Nu știu ce vrei să spui, a zis Harriet, dar înainte de a termina de vorbit, a început să priceapă.

Cum stătea lângă foc, i s-a furnicat pielea de pe brațe, iar în încăperea rece s-a făcut deodată insuportabil de cald. Toate indiciile adunate de câteva săptămâni i s-au înfățișat în minte într-un șir ordonat în timp ce privea chipul Ceciliei și încerca să își recapete stăpânirea de sine. Toate erau acolo, vizibile pentru oricine: apropierea dintre Jacob și Cecilia, faptul că lui nu îi făceau nici o plăcere vizitele lui Harriet, neputința Ceciliei de a avea un copil, iar apoi sarcina ei neașteptată, sfârșitul brusc al prieteniei dintre Jacob și Cecilia. Căderea suferită de Jacob la patru zile după nașterea copilului Ceciliei. „Harriet, îmi pare rău pentru ce am făcut.” Primele cuvinte binevoitoare pe care i le adresase de peste un an.

Harriet a încercat să și-o scoată din minte pe Cecilia, care, tot dându-se în spate, ajunsese pe balcon de-acum, și să se concentreze asupra bebelușului care plângea de foame.

– Am laptele aici, Cecilia. Eu mă așez pe scaun, iar tu mi-o pui în brațe, așa cum faci de fiecare dată.

Harriet s-a îndepărtat încet de locul unde se afla Cecilia și s-a așezat în scaunul-balansoar de lângă foc. Întregul corp îi tremura. Te rog, să nu fie adevărat. Te rog, Doamne!

– Nu am încredere în nimeni altcineva în afară de tine, Harriet, a continuat Cecilia. Tu ai fost singura care m-a ajutat când am născut-o. Toți voiau să mor. Dar tu m-ai salvat și eu știu bine de ce.

– Te rog, nu mai spune nimic, Cecilia. Copilului îi este foame, hai să ne ocupăm de hrănirea copilului.

Harriet a încercat să îi zâmbească Ceciliei, disperată să domolească dispoziția sumbră care pusese stăpânire peste cameră, căci Cecilia strângea atât de tare copilul, încât i se părea că nu mai poate respira.

– Nu a fost vina lui, a zis Cecilia.

– Doamnă Barton, te rog să îmi dai copilul ca să îi dau mâncare. Îmi este teamă că o doare brațul, o strângi prea tare.

Harriet și-a auzit tremurul din voce.

Cecilia stătea pe balcon, ochii îi erau fixați în ochii lui Harriet. Lui Harriet i se părea inaccesibilă, cu aceeași privire bântuită pe care o avea și Jacob în dimineața aceea, în clipa când fusese luat de acolo. Harriet a încercat să își stăpânească lacrimile la gândul că bebelușul semăna foarte mult cu Jacob când se născuse. Remarcase ceva familiar la ea, dar alungase gândul într-un cotlon al minții. „Îmi pare rău pentru ce am făcut.” Îi răsunau în minte cuvintele lui repetate.

Deși Harriet încerca să o oprească să mai spună ceva, era imposibil. Simțea ușurarea Ceciliei că putea în sfârșit să

împărtășească cu cineva imensa povară pe care o dusesese singură timp de nouă luni.

- Nu știam că se poate așa ceva, că îmi poate face asta.

Cecilia s-a oprit o clipă, străduindu-se din răspuțeri să continue. Copilul nu mai plângea atât de tare, ci doar scâncea în brațele Ceciliei.

- Te-a apucat vreodată cineva de încheietura mâinii, Harriet, și te-a ținut un pic prea tare? Și, timp de o clipă, înțelegi că nu ai puterea necesară ca să te tragi din strânsoarea lui? Imaginează-ți această senzație în tot trupul. Odată ce am înțeles că nu pot face nimic, am rămas întinsă și am așteptat. Și, când s-a terminat totul, iar el m-a eliberat, corpul meu nu îmi mai aparținea, era contaminat, distrus.

Harriet privea brațul alb al bebelușului, care atârna scăpat din strânsoarea Ceciliei, nemișcat acum, căci fetița nu se mai zbătea pentru a se elibera. Harriet a rămas așezată, speriată la gândul că, dacă se va mișca, Cecilia ar putea face ceva să o rănească pe copilă.

- Voiam puțină atenție, pentru că Charles nu îmi mai acordase nici un strop de atenție de săptămâni întregi. Cecilia a început să plângă. Știu că nu merit nici un pic de milă, dar durerea cea mai mare nu are nimic de-a face cu vânătăile, și tăieturile, și sângele, sau cu amenințările lui Jacob din momentul acela, că mă va omorî. Durerea cea mare este aceea că nu mai am încredere în lume. Nu mai am încredere în propria-mi judecată. Nu mai știu cine este bun și cine este rău. În afară de tine. Tu ești singura persoană în care mă pot încrede, Harriet.

Harriet a lăsat capul în jos, iar Cecilia a început să traverseze camera spre ea. Încet-încet, Harriet a întins brațele și, după o vreme îndelungată, Cecilia a lăsat copilul în brațele ei.

De cum i-a dat Harriet biberonul cu lapte, fetița l-a luat. Singurul sunet din cameră era suptul domol și mulțumit al bebelușului din sticla mult dorită. Peste Harriet s-a lăsat o senzație de liniște când a simțit ghemotocul cald în brațele ei, pielea copilului atingând-o pe a ei, ochii fixați în ochii ei, recunoscători. A simțit că trupul i se relaxează pe scaun în timp ce își trecea degetele peste brațele moi ale copilului.

- Harriet, crezi că Charles știe? a întrebat Cecilia în șoaptă.

Harriet a simțit un ghem în stomac și a tras copilul mai aproape, ca să îi dea putere, atentă la respirația ei mulțumită. Inspirație, expirație; inspirație, expirație.

- Jacob a spus tuturor ce a făcut, nu-i așa? De asta l-au luat? a zis Cecilia.

- Nu, Cecilia, nimeni nu știe. Trebuie să păstrăm secretul. Pentru binele tău și al copilului. Te rog.

- Nu. Este prea târziu, Harriet. Charles știe, a zis Cecilia, cu ochii ei verzi ținându-i în ochii lui Harriet. Toată lumea știe că Rebecca este copilul lui Jacob.

19. REBECCA. *Vineri, 14 noiembrie 2014*

Rebecca a privit în jos, la pântecul proeminent al fiicei sale și și-a suprimat dorința de a se întinde și de a-și lăsa mâna peste el. În schimb, și-a luat fiica de mână.

– O să încerc să-mi amintesc și să-ți spun tot ce pot despre ceea ce s-a întâmplat când te-ai născut, draga mea, dar poți să-mi promiți ceva?

Jessie a ridicat din umeri, dar nu și-a tras mâna.

– Te rog, ascultă-mă. Poate greșesc, dar simt că de fiecare dată când lucrurile devin dificile între noi, tu mă excluzi din viața ta. Poți să-mi promiți că de data asta nu fugi? Va fi dureros, dar tu îmi ceri să o fac, și eu vreau, dar în schimb te rog să nu fugi.

Jessie nu a spus nimic, dar Rebecca a luat tăcerea ei drept un da. Deodată, i s-a făcut cald și s-a ridicat să deschidă un geam. A inspirat de câteva ori și apoi s-a întors lângă fiica ei, ai cărei ochi verzi erau fixați asupra ei.

– Până în noaptea în care au murit părinții mei am iubit ferma Seaview, dar mama era hotărâtă să fac ceva cu viața mea. Nu să fiu prizonieră, ca ea, într-o viață de servitute, fără puterea de a face alegeri, măritată cu un bărbat pe care îl ura. Am muncit din greu la școală, mi-am concentrat toată energia ca să fac totul cât mai bine și să ajung la universitate. Dar niciodată nu a fost greu, mi s-a părut un lucru firesc, școala a fost întotdeauna o evadare pentru mine. În amintesc că în prima zi stăteam în fața micii clădiri din lemn cu ghiozdanul în spinare și o dorință disperată să intru în clasă, unde erau cărți, puzzle-uri matematice și un scaun portocaliu pe care urma să se așeze învățătoarea și să ne citească povești. În curtea școlii era un băiețel cu părul roșu care plângea cu suspine agățat de un pilon, în timp ce mama lui încerca să îl dezlipească de el, iar eu îmi amintesc că m-am întrebat de ce i-ar fi cuiva teamă de școală. Ce ar putea să fie mai înfricoșător decât traiul de acasă?

– Și de ce ai vrut să studiezi medicina? De ce a fost atât de important pentru tine?

– Ceea ce am spus tuturor celor care m-au intervievat în vederea admiterii la facultate sau a angajării a fost că dețin capacitățile necesare. Și, desigur, că vreau să ajut oamenii.

– Iar răspunsul adevărat?

Rebecca a închis ochii înainte de a vorbi.

– Pentru că, atunci când stau trează în întuneric, aud încă țipetele mamei mele și îi văd ochii așa cum erau atunci când am coborât la ea. Era încă în viață, dar sângera puternic și nu am putut face nimic

ca să o salvez. A bătut-o până ce i-a spart maxilarul și i-a călcat chipul frumos în picioare până ce i-a rupt dinții. Când am ajuns lângă ea, abia mai respira. Am văzut cum i se scurgea sângele din urechi, din ochi, din gură, pe covorul din sufragerie. Sângele care ieșea din ea pulsa, ca și cum inima i se scurgea din ea. În ochi avea o privire resemnată, ca de animal distrus. Nu striga de durere. Cred că încerca să fie curajoasă pentru mine. Dar amândouă știam că viața ei nefericită se sfârșise. Probabil era prea târziu, dar în clipa aceea mi-am format convingerea că dacă aș fi știut ce să fac, aș fi putut să o salvez.

Jessie a vorbit, într-un târziu.

– De ce i-a făcut așa ceva?

– L-a traumatizat timpul petrecut pe front, în al Doilea Război Mondial. Și cred că era gelos pe legătura care se formase între mama și tatăl lui Harvey cât timp el fusese închis la spitalul de psihiatrie. Rebecca a ezitat înainte de a continua. Nu am mai spus acest lucru nimănui, dar mama ținea în mână un lăntișor cu medalion când a murit.

Rebecca a privit-o lung pe Jessie, apoi s-a ridicat și a traversat camera. A deschis un sertar și a scos din fundul lui o cutiuță, apoi s-a întors cu micul medalion din aur.

Jessie s-a uitat la el.

– Este frumos. Cine crezi că i l-a dat?

Rebecca i l-a pus în palmă.

– Cred că Ted Roberts i l-a dat și cred că tata l-a găsit în noaptea aceea și de aceea a avut acel acces de furie. Sper că ceea ce a făcut l-a bântuit în clipa morții. Uneori mă gândesc la jurnalul mamei. Aș da orice să îl citesc, a adăugat Rebecca.

– De unde știi că nu se poate?

Rebecca a privit încruntată spre Jessie.

– Pentru că habar nu am unde este. De multe ori cobora în adăpostul antiaerian când el era beat și bănuiesc că jurnalul era pe undeva pe acolo, dar eu nu am mai pus piciorul la Seaview din noaptea aceea. Nu este nici o șansă să se afle tot acolo.

– N-ai de unde să știi.

Rebecca a ridicat privirile spre Jessie.

– Am putea merge împreună să aruncăm o privire?

– Acum este proprietatea altcuiva, Jessie, a fost vândută cu mulți ani în urmă.

– Și? Liz mi-a zis odată că se poate coborî încă acolo.

Rebecca a încercat să nu înhațe momeala care o făcea întotdeauna să se înfurie. Liz pretindea că știa mai multe decât ea despre Seaview, despre Jessie, despre orice. Liz nu mai era, așa că ce

rost mai avea să fie geloasă pe puterea pe care o avea asupra lui Jessie? Ea era cea norocoasă, acum Jessie era alături de *ea*, mai aveau încă timp.

- De ce nu l-a părăsit mama ta?

- Pe atunci femeile nu își părăseau bărbații. Este destul de greu chiar și acum, dar pe atunci era aproape imposibil. Nu avea bani și nici unde să se ducă. Multe femei au trecut prin aceleași experiențe când li s-au întors bărbații de pe front. Totul se schimbase. Fuseseră nevoite să facă față multor lucruri cât timp soții lor fuseseră plecați - să conducă țara, în esență -, iar apoi li s-a spus să se întoarcă la rolul lor de neveste ascultătoare.

Gândurile Rebeccai s-au întors la plimbările pe plajă în picioarele goale, împreună cu mama ei, când Rebecca o scotea la aer curat, ca să scape de toanele sumbre ale tatălui ei. În vreme ce valurile dansau peste picioarele lor, Harriet îi împărțea toate ambițiile mărețe pe care le avea pentru fiica ei, până ce venea timpul să își facă curaj și să se întoarcă în tensiunea dintre cei patru pereți de la Casa Seaview.

- Cred că cele mai multe femei rămâneau alături de soții lor, oricât de nefericiți erau amândoi, dar își revărsau toată iubirea și toate ambițiile spre ficele lor. La fel ca mama mea. Mi-o amintesc mereu cum stătea într-o seară la chiuvetă când a spus: „Să nu te măriți, Harriet, orice căsătorie este sortită eșecului“.

- Este nespus de trist, a spus Jessie. Și-a irosit toată viața dintr-un sentiment de datorie față de un bărbat care nu o iubea. Cum putea să o iubească, dacă i-a făcut așa ceva?

Rebecca a dat din cap în semn de încuviințare.

- Îmi amintesc că s-a dus la poliție odată, după o bătaie cruntă încasată de la tatăl meu. I-a trebuit mult curaj - încă tremura când mi-a povestit, în seara aceea, când a venit acasă. I-a rugat să o ajute. Tot ce au făcut a fost să îi tragă un perdaf, să îi spună că trebuie să îndure, că era datoria ei, după toate relele prin care trecuse el. La fel a zis și preotul, când a vorbit cu el la confesiune. Iadul ei nu a fost numai tatăl meu, ci și faptul că nu a avea la cine să apeleze.

- A fost închis într-un spital de psihiatrie, nu-i așa?

Jessie stătea nemișcată, cu mâinile în poală și o privea pe mama ei în ochi.

- Da, imediat după nașterea mea. A rămas acolo până când am împlinit cinci ani. Până la întoarcerea lui am fost numai eu și mama. Temperamentul lui violent a avut un efect profund asupra mea în copilărie. O vedeam captivă în fiecare zi a vieții ei trăite alături de el, iar lucrul acesta m-a marcat. A suferit de nevroză

cronică în urma războiului, iar eu am suferit de aceeași boală din cauza traiului alături de el. Eram sperioasă, anxioasă. Am udat patul până la unsprezece ani. Mi-am promis că îmi voi trăi viața și nu mă voi mărita decât după ce îmi voi împlini visurile. Că voi câștiga destui bani ca să pot avea mereu opțiuni.

– Mă întristează când mă gândesc la tine la treisprezece ani, să o vezi pe mama ta suferind în halul acela. De ce nu vorbești cu nimeni despre noaptea aceea, mamă? a întrebat Jessie, ținând o mână peste pântec.

– Tu ai vorbi? a zis Rebecca, încruntându-se la ea.

– Aș vorbi, dacă m-ar întreba fiica mea. Secretele nu aduc nimic bun.

– Nu este un secret! a zis Rebecca. Este vorba de durerea mea, de suferința mea personală, pe care a trebuit să o încui undeva ca să pot rezista. Îmi este greu că nu poți respecta acest lucru, dar încerc să înțeleg. Cum crezi că te va ajuta să știi ce s-a petrecut atunci?

Rebecca simțea că ridică ziduri de apărare.

– Pentru că simt că nu te cunosc. Un asemenea eveniment modelează ființa umană și de aceea m-ar putea ajuta să te înțeleg mai bine, a zis Jessie.

– Dar nu este vorba numai de tine, Jessie. Nu am vorbit despre ce s-a întâmplat atunci cu nimeni – nici cu John, nici cu Iris. Cu nimeni. Aș vrea să nu o iei ca pe un afront personal.

– Dar dacă ții în tine un secret atât de mare, cum poți fi onestă în legătură cu altele?

Rebecca a oftat adânc.

– Ți-am zis, Jessie, nu este un secret.

– Dacă zici tu, a dat din umeri Jessie, apoi a continuat cu glas domol. Tata a zis că nașterea mea a fost traumatizantă. Crezi că traumele acelei nopți au rămas închise în mintea ta până când m-ai născut?

– Asta a spus tatăl tău?

Rebecca a privit spre albumul cu tăieturi din ziare pe care îl găsisese în pod.

– Mi-a spus unele lucruri, dar am nevoie să le aud de la tine.

– Ce ți-a zis? a întrebat Rebecca ridicându-se și luând albumul.

– Mi-a zis că atunci când m-ai născut, ai devenit foarte angoasată. A zis că ți se părea că îl vedeai pe polițistul care te-a interogat în noaptea în care au murit părinții tăi. Că te urmărea.

Rebecca a dat din cap și s-a așezat pe locul de lângă Jessie.

– Când nașterea a luat sfârșit și mă coseau, stăteam în pat în capul oaselor, cu tine în brațe și... Rebecca și-a dres glasul și s-a forțat să continue. Îmi amintesc că am simțit că îmi pocnește ceva

în cap. Este greu de descris. Doar că am simțit că mă cuprinde o senzație foarte stranie. Am început să aud o voce de bărbat, care vorbea despre mine. L-am întrebat pe Harvey ce se auzea, dar el, desigur, nu o auzea. M-am înspăimântat. Nu știam ce este sau cine este.

- Ce spunea vocea?

- Părea să vorbească despre mine cu personalul medical din jurul meu, spunând că știa ce făcusem și că veneau să mă ia de lângă tine și să mă ducă la închisoare.

Jessie se holba la mama ei, încremenită.

- După aceea lucrurile au luat foarte repede o întorsătură urâtă. Eram convinsă că omul acesta ne urmărea peste tot. Nu dormeam, de teamă că voia să mi te ia, pentru că mă considera nedemnă de a fi mamă. Era prezent oriunde mă duceam. În toate camerele, pe drumul dinaintea fermei lui Harvey, unde locuiam. Mă privea, zi și noapte, fumând țigările Woodbine pe care le fumase în camera de interogatoriu, în noaptea în care muriseră părinții mei. Când mă siliseră să stau pe un scaun într-o încăpere de interogatoriu timp de patru ore, în cămașa de noapte pe care o purtam, încă mânjită de sângele mamei mele. Simțeam fumul de la țigara lui. Atât de real îmi părea.

- Este îngrozitor, a zis Jessie întorcând capul spre Rebecca.

- Și acum am vise. Vise în care tata urcă scările din casa noastră de la Seaview, în căutarea mea.

Rebecca a scos încet fotografiile din album și le-a întins fiicei sale.

- Ține în mână arma, scările din lemn scârțâie când le urcă una câte una, tot mai aproape de mine. Eu sunt sub pătură. Îl aud cum intră în cameră și, când ajunge lângă mine, mă întorc și îl privesc în ochi, iar el apasă pe trăgaci.

20. IRIS. Ora 4.00 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014

Iris a privit de jur împrejurul ei, la cafeneaua din care Mark abia ieșise în mare grabă și și-a scos carnetul de notițe din geantă. A notat numele Jane Trellis, adăugând *moașă, Secția Maternitate, Spitalul St Dunstan*. Nu i-a fost greu să o găsească pe site-ul spitalului, cu tot cu fotografie. Părea să aibă douăzeci și ceva de ani, și-a zis Iris, cu un zâmbet larg, cu vârfurile părului vopsite roz.

Telefonul lui Iris a început să sune și pe ecran a apărut numărul lui Miles. Iris l-a privit cu groază. Trebuia să îi mărturisească lui Miles că Jessie este sora ei, dar, pe măsură ce trecea timpul, i se părea și mai greu să dea cărțile pe față. Mai avea o șansă să țină frâiele acestei situații urâte pe care o crease, iar datorită lui Mark avea acum numele lui Jane Trellis și nu mai trebuia decât să o găsească.

– Speranța piere în această după-amiază pentru o tânără mamă care a fugit împreună cu copilul ei nou-născut. Jessica Roberts și fetița ei, Elizabeth, nu au mai fost văzute din clipa în care Jessica a părăsit Maternitatea Spitalului St Dunstan din Chichester la ora 8 în această dimineață.

Iris a ridicat privirile spre micul televizor din colțul cafenelei și nu și-a mai putut lua ochii de la imaginile în care Jessie ducea în brațe copilul nou-născut în timp ce pătrundea în dimineața rece de noiembrie.

Telefonul a început să îi sune din nou și, la apariția unui număr local pe care nu l-a recunoscut, a răspuns.

– Bună ziua, sunteți Iris Waterhouse?

– Da, cu cine vorbesc? a întrebat Iris.

– Numele meu este Helen Tate. Vă sun de la Arhiva Regională.

– Ah, da, a făcut Iris, oarecum confuză.

– Am fost sunați de biroul doctorului legist în legătură cu cererea dumneavoastră de a citi dosarul investigației în cazul de crimă-sinucidere a lui Jacob și Harriet Waterhouse, în noiembrie 1960. Pentru că sunteți rude cu cei decedați, v-a fost aprobat accesul la dosar, așa că dacă vreți să îl vedeți, se află în acest moment la Arhiva Regională din Chichester. Trebuie să veniți doar cu un act de identitate.

– Ah, bun, grozav. La ce oră se închide astăzi?

– Este deschis până la ora 5, deci mai puțin de o oră. Trebuie să aduceți un act de identitate.

– Bine, mulțumesc.

Dacă voia să reușească, trebuia să-și rupă o oră ca să ajungă la arhivă și să fotocopieze dosarele.

Iris a încercat să-și adune gândurile. Nu știa dacă acea noapte fatidică din 1960 avea vreo legătură cu dispariția lui Jessie. Dar instinctul îi spunea că trecutul își ȋȋea capul. După ce abia schimbase cȃteva vorbe cu mama lor ȋn ultimul an, era convinsă cȃ Jessie se dusesese sȃ o vadȃ pe Rebecca pentru a o ȋntreba ceva anume. Rebecca nu era dispusȃ sȃ vorbeascȃ despre noaptea aceea; se ȋnchidea ȋn sine complet dacȃ Iris ȋncerca sȃ deschidȃ subiectul. Așȃ cȃ depindea de ea sȃ gȃseascȃ o legȃturȃ.

Iris i-a scris un mesaj telefonic lui Miles: *Reușit sȃ obȋtin numele moașei Jessicȃi: Jane Trellis, Spitalul St Dunstan, Chichester. Nu am nici numȃr de telefon, nici adresȃ. Mȃ poȋi ajuta? Trimit foto de pe site-ul spitalului. Acum verific ceva din trecutul Jessicȃi, sun cȃt pot de repede.*

ȋn cȃteva secunde Miles rȃspunsese deja: *Mȃ ocup, te anunȋ cum gȃsesc ceva. Bravo.*

Drumul pȃnȃ la arhivȃ a luat mult timp, ploaia torenȋialȃ ȋncetinind traficul ȋn apropierea orei de vȃrf. Cȃnd taxiul a oprit ȋn faȃa intrȃrii, aproape trecuse de ora 4.30.

– Bunȃ ziua, mȃ numesc Iris Waterhouse, a spus ea femeii aflatȃ de cealaltȃ parte a biroului.

Femeia a remarcat ȋnfȃȋșarea deplorabilȃ a lui Iris, udȃ pȃnȃ la piele și apoi a privit la ceas.

– Mȃ tem cȃ va trebui sȃ vȃ ȋnregistraȋi și aducerea dosarului va dura, așȃ cȃ nu veȋi avea mult timp pentru studierea dosarului. ȋnchidem ȋn jumȃtate de orȃ, deci mai bine aȋ reveni mȃine.

– Din pȃcate, nu pot, lucrez la Londra și am o zi plȋnȃ mȃine. Investigaȋia care mȃ intereseazȃ a fost un caz de crimȃ-sinucidere, a zis Iris. Jacob și Harriet Waterhouse, 1960.

– ȋnȋeleg.

Femeia avea privirea dezaprobatoare a unei persoane cu mult timp la dispoziȋie.

– Bine, atunci, ȋncepeȋi sȃ completaȋi cererea aceasta, iar eu voi suna sȃ vȃd dacȃ dosarul poate fi adus jos.

– Mulȋumesc foarte mult, a zis Iris, forȋȃndu-se sȃ zȃmbeascȃ.

A scos un stilou din geantȃ, iar picȃturile de apȃ din pȃr ȋi picurau peste formular ȋn timp ce ea se prefȃcea cȃ nu trage cu urechea.

– Din fericire, dosarul vȃ așteaptȃ deja, a informat-o femeia. Au trimis un e-mail mai devreme de la biroul legistului ca sȃ ne anunȋe cȃ sunteȋi pe drum.

– Minunat. Pe aici? a ȋntrebat Iris, semnȃnd formularul și ȋndreptȃndu-se spre ușȃ.

- Trebuie să vă dau o cartelă, a zis femeia scurt, iar dumneavoastră trebuie să semnați de intrare. De asemenea, dacă vreți să faceți fotografii la dosar, aveți nevoie de un permis de fotografiere, care costă douăsprezece lire pe zi.

Până când s-a așezat în fața dosarului care conținea ancheta asupra morții bunicilor ei, Iris își dăduse aproape toți banii pe care îi mai avea pentru a cumpăra cartela laminată și mai erau numai douăzeci de minute până la închiderea biroului.

A inspirat adânc, a privit în jos la dosarul bleu legat ca un cadou, cu o panglică albă, de proastă calitate, și și-a dat seama că îi tremură mâinile. În ciuda goanei disperate de a ajunge să îl citească, raportul care detalia întâmplările din noaptea de 18 noiembrie 1960 i se părea acum o cutie a Pandorei. Nu era gros, dar în paginile sale simțea greutatea trecutului mamei sale. Un trecut pe care mama ei nu i-l împărtășise niciodată.

Așezată în încăperea necompartimentată și cufundată în tăcere, mâna i-a întârziat pe coperta dosarului, simțindu-se ca atunci când avea paisprezece ani și într-o zi ploioasă urcase în podul casei în care își petrecuse copilăria pentru a căuta prin cutiile vechi cu cărți și un val de sânge îi invadase obrajii când observase micul album. Nu ezitase atunci, bănuindu-i importanța și simțind că fusese o neglijență din partea părinților ei să îl lase într-un loc unde îl putea descoperi. Știuse că bunicii ei muriseră când mama ei era mică. Și că bunicul Jacob Waterhouse era un om violent care își omorâse nevasta și apoi se împușcase. Dar ce nu știuse și descoperise stând singură în podul plin de praf al copilăriei sale, era că mama ei, în vârstă de treisprezece ani atunci, fusese în casă în acel moment.

După ani întregi în care nu i se permisesese să pună întrebări despre părinții mamei sale, în care tatăl ei îi aruncase priviri grele peste masă dacă subiectul era adus vreodată în discuție, aproape că se simțise ușurată să citească acel prim articol, scris cu litere decolorate și datat noiembrie 1960, în ciuda cumplitei orori a tragediei suferite de mama ei.

Iris știuse dintotdeauna că familia lor era diferită. Că mama ei nu va fi prezentă la gardul școlii și nici la serbările sau întrunirile școlare și, pentru că așa fusese dintotdeauna, nu o deranja. Pentru că bunul, răbdătorul și amuzantul ei tată umpluse golul cu mult entuziasm și o făcea să simtă că este specială pentru că avea puterea de a înțelege.

- Ea salvează vieți, Iris, iar noi ajutăm acele familii, la rândul nostru, susținând-o pe ea.

Tatăl ei îi era suficient. Mai mult decât suficient, iar odată cu trecerea timpului începuse să îi pară rău pentru alte fete, ale căror

mame se agitau tot timpul în jurul lor, sufocându-le în anii adolescenței, până ce ajungeau la certuri explozive. Ea avea parte de oarecare independență și libertate pe care a învățat să le aprecieze. Ea și tatăl ei au continuat să însemne întreaga lume unul pentru celălalt, până când neașteptatul său deces provocat de cancer, când ea avea douăzeci și trei de ani, le lăsase pe ea și pe mama ei în situația de a se descurca fără el. Dar reușiseră, împărțind durerea, plânsetele și împărțându-și una alteia secretele. Cu excepția unuia singur: noaptea aceea din noiembrie 1960 despre care mama nu discuta niciodată și ale cărei detalii se aflau acum în mâna ei.

Iris simțea un ghiont de vinovăție pentru că scotocea prin trecutul mamei sale, când știa bine că ea se opunea. Dar gândul la Jessie și la copilașul ei o mâna de la spate. Mâna i-a ezitat o clipă înainte de a deschide dosarul cu coperte din carton și a citi prima pagină. În partea de sus a paginii scria cu litere îngroșate: **Comitatul West Sussex: RAPORTUL POLIȚIEI PENTRU BIROUL LEGISTULUI PRIVITOR LA CAZUL DE OMOR.**

Apoi, dedesubt, câteva chenare completate cu întrebări și, ca răspuns la ele, caracterele distinctive ale unei mașini de scris vechi. Și-l imagina pe polițistul care împunsese tastele cu cele două degete arătătoare. A trecut cu ochii peste prima pagină, încet, cu atenție, încercând să simtă ultimele momente din viața bunicului ei.

Numele complet, vârsta, ocupația și adresa decedatului: Jacob Robert Waterhouse, 53 de ani, veteran, Casa Seaview, Golful Wittering, West Sussex.

Unde și când (ziua și ora) a murit decedatul, sau a fost găsit mort sau pe moarte: Casa Seaview, Wittering, 1.10 a.m. sâmbătă, 19 noiembrie 1960, găsit mort.

Opinia medicului în legătură cu natura bolii și cauza morții: Plagă împușcată în tâmplă.

Dacă au existat boli sau afecțiuni anterioare morții, explicați, dacă este posibil, natura și durata lor: Nevroză cronică de război, internat la Spitalul de Psihiatrie Greenways în ianuarie 1948. Externat în vederea continuării tratamentului la domiciliu în aprilie 1953.

Explicați cauza presupusă a morții, dacă este cunoscută sau bănuită, și circumstanțele care au dus la moarte: A fost primit un apel la 999 de la domnișoara Rebecca Waterhouse, în vârstă de 13 ani, fiica lui Harriet și a lui Jacob Waterhouse, la ora 1.30 a.m. sâmbătă, 19 noiembrie 1960, solicitând o ambulanță pentru mama ei, Harriet Waterhouse, și tatăl ei, Jacob Waterhouse. A fost anunțată poliția. Am ajuns la adresă, unde

am găsit-o pe domnișoara Rebecca Waterhouse în camera din față de la Seaview într-o stare de extremă suferință, lângă mama sa. În cealaltă parte a camerei se afla trupul celui pe care l-am identificat ulterior ca fiind Jacob Waterhouse, cu o plagă împușcată în cap. Am constatat încă de la început că era mort. Am acordat îngrijiri doamnei Waterhouse, care respira cu greutate. Avea vânătăi pe față și pe gât, iar ochiul stâng îi sângera abundant. Mi-a spus că soțul ei se împușcase. Apoi doamna Waterhouse și-a pierdut cunoștința și respirația i-a încetat. Am încercat să o resuscitez, dar la scurtă vreme a sosit echipajul ambulanței și i-a declarat morți pe Harriet și pe Jacob Waterhouse. Un mic pistol Luger zăcea pe podea, lângă mâna sa dreaptă. Am luat în posesie acest pistol.

Iris s-a lăsat pe spate în scaun și a închis ochii. Își imagina țacăniturile tastelor mașinii de scris în timp ce polițistul completa formularul odată întors la secție, formular pe care Iris îl ținea acum în mână: „Am găsit-o pe domnișoara Rebecca Waterhouse într-o stare de extremă suferință, lângă mama sa“.

Iris a început să recompună în minte scena de după moartea lui Harriet și Jacob. Ce se întâmplase cu mama ei? Oare polițistul încercase să îi aline suferința, o scosese din camera în care părinții ei suferiseră o moarte violentă și brutală? O urcase în mașina poliției și o condusese la secție? Știa că mama ei locuise cu Harvey și Ted Roberts înainte de a pleca la facultate să studieze medicina, dar cel mai probabil nu fusese plasată în grija lor chiar în noaptea în care muriseră părinții ei, nu? Ochii lui Iris se umpluseră de lacrimi gândindu-se la copilul care fusese Rebecca, stând neajutorată lângă mama ei care murea.

S-a uitat la ceas: douăsprezece minute până la ora închiderii. A trecut la pagina următoare.

Poliția Regională East Essex

Declarație luată la: Secția de poliție Chichester

Ora: 6 a.m.

Data: sâmbătă, 19 noiembrie 1960

Nume: Dra Rebecca Waterhouse

Adresa: Casa Seaview, Golful Wittering, Wittering, orașul Chichester, comitatul West Sussex

Ocupația: nu este cazul

Vârsta: 13 ani

Tatăl meu, Jacob Waterhouse, a venit să locuiască cu mine și mama mea, Harriet Waterhouse, pe când aveam cinci ani. Înainte de acel moment, am locuit singure la Seaview. Nu îl cunoscusem până atunci, deoarece fusese internat la Spitalul de Psihiatrie Greenways, suferind de nevroză de război, de la nașterea mea, pe 8 ianuarie 1947. Întotdeauna a avut un temperament violent, amintiri traumatizante și coșmaruri – uneori era foarte deprimat, posesiv cu mama și o lovea de multe ori. Ea s-a dus la poliție, pentru că îi era teamă că va fi omorâtă, dar nu au putut să o ajute. A fost o ceartă între părinții mei în seara aceea, deoarece trebuia să ne mutăm de la Seaview în ziua următoare, iar mama și cu mine nu voiam să plecăm. Era supărat pentru că chiulisem de la școală și mă dusesem cu autobuzul să îl văd pe Harvey Roberts la ferma Spitalului Greenways din Chichester, unde lucra. În noaptea aceea a fost furtună și cum stăteam întinsă pe pat, mi s-a părut că aud o bătaie la ușa casei și glasul cuiva care a intrat. Strigătele tatei au devenit mai puternice și am auzit-o pe mama țipând. În mod normal, îmi era prea teamă să cobor când tata era furios, dar am auzit o împușcătură și am coborât în goană. Am găsit-o pe mama zăcând pe podea în prima cameră. Fața îi era umflată și îi curgea sânge din ureche și din ochi. Am sunat la 999 și am rămas lângă ea. A murit după câteva minute. Nu m-am apropiat de tata... Mi-am dat seama că este mort. Nu era nimeni altcineva în casă. Poate mi-am imaginat, din pricina zgomotelor și șuierăturilor pe care le făcea furtuna la uși și ferestre.

Declarația de mai sus a fost făcută în prezența sergentului-inspector Gibbs.

– Vom închide în zece minute, doar să știți.

Iris a tresărit când a apărut femeia de la recepție.

A fotografiat declarația mamei sale, apoi a dat pagina, chiar în clipa în care a bâzâit din nou telefonul. Mama Mob. *Cum merge?*

Iris a scris: *Bine, am reușit să dau de numele moașei care a îngrijit-o pe Jessie. Șeful meu face rost de adresa ei, ca să pot vorbi cu ea cât de repede. Te țin la curent.*

Iris a urmărit punctele care îi arătau că mama ei compunea răspunsul, după care: *Bine, mulțumesc, Iris.*

Iris a ridicat din nou privirile spre ceas. Opt minute rămase până la închidere.

SPITALUL COMITATULUI WEST SUSSEX

Spitalul de Psihiatrie Greenways
Chichester
West Sussex
22 noiembrie 1960

Subiect: Jacob Robert Waterhouse (decedat). Vârsta 53 de ani.

Domnul Jacob Robert Waterhouse a fost internat la Greenways, suferind de nevroză de război, în ianuarie 1947, când era angajat la Conacul Northcote ca îngrijitor-șef. A rămas sub îngrijirea noastră o perioadă de cinci ani, timp în care i s-au administrat terapia cu insulină, terapia electro-convulsivă și o serie de terapii ocupaționale, printre care și terapia prin artă, pe care a considerat-o a fi benefică.

Jacob Waterhouse a fost internat suferind de o stare acută de tulburare nevrotică denumită și oboseală cronică de război sau epuizare și a trebuit să îi fie indusă o stare profundă de sedare cu carbonat de litiu. Terapia electro-convulsivă s-a dovedit utilă în abolirea mecanică a stării de depresie a domnului Waterhouse, iar după un an a putut părăsi salonul închis și și-a petrecut restul șederii sale aici în salonul deschis. În această perioadă, a avut permisiunea de a ieși pentru o excursie de câte o jumătate de zi sau o zi înainte de a reveni în spațiul protejat al salonului de spital. În ultimul an, a mers acasă la final de săptămână, apoi pentru perioade de o săptămână-două înainte de externarea oficială. Soția sa, Harriet Waterhouse, avea o fetiță acasă, și de aceea am dorit să ne asigurăm că are susținerea comunității înainte ca soțul ei să fie externat în mod oficial.

La întoarcerea acasă, domnul Waterhouse a părut să facă față cu bine la început, dar în timp simptomele au reapărut. Doamna Waterhouse mi-a destăinuit în timpul unei consultații pe care i-am acordat-o la Greenways că îi era tot mai greu să suporte stările lui schimbătoare și exploziile de violență. În urma consultației din iunie anul aceasta, am concluzionat că domnul Waterhouse suferă de o depresie profundă, care la un moment dat l-a făcut să aibă gânduri sinucigașe. În decursul șederii sale la Greenways a încercat să își ia viața și a lăsat să se înțeleagă în crizele de depresie că viața nu merită trăită.

Am citit opiniile exprimate de medicii care au examinat trupul decedatului la Spitalul St Dunstan și confirm verdictul acestora, că moartea lui Jacob Waterhouse a fost cauzată de o singură împușcătură în tâmpla dreaptă, provocată de el însuși.

Semnat

Dr. Philip Hunter

Iris a fotografiat scrisoarea doctorului Hunter și, cum nu mai avea timp de gândire, a trecut la următoarea pagină.

21. HARVEY. Ora 4.30 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014

Harvey a oprit lângă mașina poliției, în parcare de lângă golful Wittering și a privit în jos, la fotografia înrămată aflată pe scaunul de lângă el, în care se vedeau Liz și Jessie.

Cu părul lor blond, zâmbetele radioase și obrajii aprinși de soare, ar fi putut fi mamă și fiică. Trecuseră doi ani lungi și grei de când o pierduse pe Liz și își dădea seama abia acum, privind la chipul frumos al ficei sale din fotografie, că în tot acest timp zâmbetul mulțumit și radios al lui Jessie dispăruse.

Știuse că suferă, că nu mai este ea însăși, dar fusese atât de adâncit în propria suferință, încât nu putuse să își asume și durerea ei. Se convinsese că îi este alături, că acum, când îl avea pe Adam și copilul care urma să se nască, putea depăși suferința – că găsise o cale de a merge mai departe.

Dar nu era adevărat, iar el știa în adâncul sufletului că face prea multe. Slujba o supunea la un stres mare și nici de când rămăsese însărcinată nu încetinisese ritmul. Încă se trezea înainte de șase în fiecare zi, făcea naveta până la Londra, ceea ce îi lua o oră și jumătate și participa la evenimente seara. Își exprimase îngrijorarea de vreo două ori, știind că Liz ar fi fost îngrozită, dar de fiecare dată când o vizitase, ea îl asigurase că se simțea foarte bine.

– Dacă aveți nevoie să vă ajut cu ceva, se oferise el. Orice treabă care trebuie făcută, poate să zăgrăvesc camera copilului. Mi-ar plăcea tare mult să vă ajut. Știu că talentele mele de decorator s-ar putea să nu se ridice la standardele voastre, dar ca doică aș fi imbatabil – o să îi citesc toate numerele din *Revista fermierului*.

Stătea pe canapeaua de un crem imaculat din apartamentul lor frumos decorat, sub privirile încremenite ale războinicilor Masai și ale fermierilor peruvieni cultivatori de cafea care îl țintuiau din fotografii înalte de doi metri. Întotdeauna se simțea nelalocul lui aici, ghetele murdare îi erau exilate în hol, iar jeanșii lui murdari lăsau solzi de noroi uscat pe covorul gri deschis de sub picioarele sale.

– Știu că vrei să ne ajuți, tată. Este foarte generos din partea ta, dar ne descurcăm. Vrei să vezi camera copilului? Încă nu este gata, dar n-o să-ți vină să crezi câte lucruri a trebuit să cumpărăm pentru o persoană atât de mică!

O urmase în micul dormitor de oaspeți, zăgrăvit acum într-un verde marin și decorată cu abțibilduri cu Peter Iepurașul⁶. Rezemat de perete era un pătuț alb care nu fusese încă asamblat, iar un

balansoar se afla într-un colț, ambalat încă în folie cu bule de aer. Peste tot erau obiecte pentru îngrijirea bebelușilor: o cădiță, perne de alăptat, cutii pline cu scutece și teancuri de hăinuțe pentru bebeluși, atent împăturite.

– Ce-ar fi să mă lași să asamblez pătuțul? Promit să nu-l stric.

Ea râse.

– Nu-ți face griji, tată. Se ocupă Adam, mai este destul timp. Dar prinde formă, nu crezi?

A tras de un sertar și a început să bage hăinuțele în el.

Va fi frumos, și-a zis Harvey, ca orice lucru pe care pune mâna Jessie.

– Bine, tată. Îmi pare rău, dar trebuie să lucrez la un interviu pe care îl iau mâine.

– Dar este trecut de ora 10. Trebuie să te duci la culcare, nu crezi? a zis el, uitându-se la ceas.

– Nu durează decât o oră, o oră și ceva. Trebuie să fac ceva investigații, altfel va fi o zăpăceală de nedescris.

Ezitase, știind că ceea ce avea să zică va ajunge la urechi surde.

– Îți dai seama că mie nu mi-ar plăcea deloc, dar nu crezi că ți-ar fi mai ușor dacă ai locui la Londra, scumpo?

– Lui Adam îi place să fie aproape de mare. Urăște Londra, s-ar sufoca acolo, zisese Jessie, iar Harvey zâmbise politicos, abținându-se să mai zică ceva, așa cum făcea mereu când venea vorba despre Adam.

Rămânea un mister pentru el de ce era nevoie să locuiască unde era mai convenabil pentru Adam, când el colinda mereu către cele mai îndepărtate locuri de pe pământ, lăsând-o să facă față singură unei navete epuizante.

– Știu, dar vei avea în curând un copil și dacă te întorci la muncă, îți va fi foarte greu. Vei fi foarte obosită.

– Tată, nu-ți face griji. Am discutat despre asta. Voi lăsa copilul la creșă în drum spre gară și el o va lua de acolo, a zis Jessie zâmbind la tatăl ei și clătinând din cap.

– Ce vei face când va fi plecat?

Harvey încerca să nu lase neliniștea care îl încerca să îi răzbească prin voce.

– Am putea angaja pe cineva care să aibă grijă de copil. Te rog, tată, nu-ți face griji. Adam se pricepe la bebeluși. Să-l vezi cu copilul surorii lui – cu siguranță se va descurca mai bine decât mine.

Harvey s-a abținut să mai spună ceva în clipa în care l-a străfulgerat imaginea lui Adam aranjându-și părul în oglindă, în timp ce copilul țipa la picioarele lui.

Adam. Până și simpla menționare a numelui îl făcea să se zbârlească tot. Relația lor progresase foarte rapid. El și Jessie se cunoscuseră la numai un an după moartea lui Liz, iar șase luni mai târziu, Jessie era însărcinată și se mutase în apartamentul lui. Harvey era foarte îngrijorat de faptul că nu construiseră fundația necesară pentru a înfrunta furtunile care veneau odată cu apariția unui copil, dar Jessie părea să poarte tot timpul ochelari cu lentile roz în jurul lui, pe când detectorul de fățarnicie al lui Harvey intra în stare de alarmă de fiecare dată când intra în cameră Adam. Și-l imagina împachetându-și aparatura, citindu-și revistele de artă fotografică în avion, în liniște și tihnă și lăsând-o pe Jessie, obosită de nesomn, să aibă grijă de un copil care plânge și de o slujbă cu program prelungit.

Încercase din răsuferință să-l placă, de dragul lui Jessie, dar i-a fost clar de la bun început că subiectul preferat al lui Adam era Adam însuși și că nu o privea pe Jessie așa cum o priviseră ceilalți iubiți ai ei. Jessie avusese mereu relații cu băieți drăguți, flăcăi simpatici care erau îndrăgostiți de ea, dar pe cei mai mulți îi părăsise, frângându-le inima. Adam era diferit, un fost prezentator de modă devenit fotograf, care părea mult mai îndrăgostit de sine decât de Jessie. Iar lui Harvey i se părea că modelase încet și sigur existențele lor astfel încât totul să se aranjeze în favoarea lui, în vreme ce pe umerii lui Jessie căzuseră toate sacrificiile și toată munca grea.

În timp, a început să fie foarte stânjenit în prezența lor, observând dezechilibrul relației dintre ei, apoi i-a devenit de-a dreptul insuportabil și, la scurt timp, în ciuda neliniștii sale disperate față de durerea din sufletul ficei sale, începuse să inventeze scuze pentru a nu-i mai vizita.

Iar acum, pentru că pusese suferința sa și sentimentele față de Adam mai presus de nevoia de a fi alături de Jessie, ea alesese să nu-i ceară ajutorul.

În schimb, părea posibil să fi mers pe urmele trecutului și să fi venit în golful Wittering, unde ea și Liz își petrecuseră toate verile încă de când era mică. Oare se afla aici cu bebelușul, între dunele din jur, peste care se lăsa întunericul? Pe plajă? I se făcea rău când se gândea la Jessie urcând în autobuz, cu copilul în brațe, și mergând spre plaja aceasta glacială, la numai câteva ore după ce trăise trauma nașterii. Abia putea să meargă. În minte le-a revăzut pe Liz și pe Jessie în verile din trecut, alergând spre mare ținându-se de mâini și râzând. Apoi o altă imagine, Jessie stând pe malul mării, cu copilul în brațe, disperată și din cale-afară de singură.

În înserarea care se lăsa, Harvey a privit spre polițistul în haine civile care stătea în pragul Fermei Seaview și a oftat din rărunchi.

Căsuța în stil georgian în care trăiseră cinci generații din familia sa arăta la fel ca în copilărie: tulpinile de glicină care șerpuiau în jurul ferestrelor, becul îmbrăcat în fier forjat negru, atârnat deasupra intrării. Se vedea pe sine la o vârstă tânără, intrând pe ușa din față, cu obraji arși după o zi întreagă petrecută pe câmp și văzându-l pe tatăl lui cufundat într-o moțăială indusă de băutură, lângă focul care ardea.

Încercase din răspuțuri să păstreze ferma, să nu lase noaptea în care fuseseră uciși părinții Rebeccăi să îi schimbe tot cursul vieții, dar în cele din urmă chiar așa se întâmplase.

Poliția știa că nu el fusese cel care bătuse la ușa lor în noaptea aceea, dar zvonul că ar fi existat o relație între Harriet și tatăl lui persistau. Iar tatăl lui, simțindu-se vinovat pentru rolul pe care probabil îl jucase în moartea lui Harriet – probabil Jacob a observat cât de mult o iubea pe Harriet, deși niciodată nu se întâmplase nimic între ei –, a băut până ce a intrat în groapă de tânăr.

Harvey încercase să ducă ferma mai departe, dar taxele împovărătoare de moștenire și gâtuirea pieței de către supermarketuri, care îi reduceau profitul, au adus clipa în care nu s-a mai putut menține la suprafață. După câteva săptămâni în care a scos din casă hârtii, fotografii, mobilă și suveniruri adunate în decenii întregi, el și Liz fuseseră nevoiți să predea cheile de la Seaview.

Harvey a închis cu putere portiera mașinii. În timp ce lumina zilei pierdea, s-a îndreptat spre sunetul valurilor care se spărgeau la mal. Aerul marin înghețat îl biciuia cu furie, dar el se îndrepta hotărât spre plajă. Oricât de mult încerca să se depărteze de Seaview, trecutul nu îl scăpa din ghearele sale, iar acum, la zeci de ani după ce înmânase cheile altcuiva, Ferma Seaview revenise în viața lui.

Cum marea era în reflux, a înaintat de-a lungul promenadei din scânduri și a traversat nisipul saturat de apă, până la malul apei, unde a rămas cu privirile ațintite asupra mării cenușii. În timp ce întunericul cobora peste el, vântul care trecea peste suprafața mării de noiembrie i-a spus că marea era tumultuoasă. Oare Jessie fusese acolo în ziua aceea? Intrase în valuri împreună cu micuța Elizabeth? Se ascundeau cumva între dunele dinapoia lui?

– Jessica! Jessica!!

I-a strigat numele din nou și din nou. Știind că este inutil, știind că nu putea face nimic. Era epuizat, simțea că nu îl mai țin picioarele, iar valurile reci se repezeau spre el, pătrunzându-i în pantofi și urcându-i pe picioare. L-a podidit un plâns cu suspine grele, devastatoare. Implorând-o pe soția lui să îl ajute să o găsească pe Jessie, rugând-o pe Liz să aibă grijă de copilul Jessicăi.

Nu știa cât timp a rămas acolo, dar când a ridicat din nou capul, era întuneric. Lumina unei lanterne i-a atras privirile. Întorcându-se, a văzut o rază de lumină care avansa în lungul potecii ce îmbrățișa marginea stâncii de la Casa Seaview. Când raza de lumină a ajuns la căsuță, a fost o pauză de o clipă, apoi s-au aprins luminile la Seaview și a văzut cum doi oameni au pășit peste pragul casei. Harvey s-a ridicat în picioare și a rămas cu privirile întoarse spre căsuța de la marginea stâncii, urmărindu-i pe cei doi care treceau din cameră în cameră, căutând-o pe Jessie, iar pe obraji simțea vântul nopții care îl ciupea, amortindu-i fața.

Stând acolo și privind către Casa Seaview, își imagina acea fatidică noapte ca pe una din cărțile acelea cu imagini mișcătoare pe care le avea când era copil. În fiecare fereastră o scenă diferită. Rebecca sus, în pat, furtuna care bătea în fereastra ei, lupta din camera de zi, focul de armă, Rebecca aplecată peste trupul însângerat al mamei sale, polițiștii care loveau cu pumnii în ușă. Și musafirul, despre care Rebecca spusese întotdeauna că era adevărat. Oare nu existase decât în imaginația ei? Sau fusese real? Noaptea aceea pusese stăpânire pe viața lui și nu-i mai dăduse drumul din gheare.

În timp ce luminile se aprindeau în diferite camere ale Casei Seaview în căutarea lui Jessie și a bebelușului, telefonul lui Harvey a început să sune, târându-l înapoi în prezent.

– Domnule Roberts? Aici sergentul Gale.

– Ce este? Ați găsit-o pe Jessie?

– Nu, dar la Spitalul St Dunstan din Chichester este o femeie cu care credem că ar fi bine să vorbiți.

Vocea sergentului Gale abia se auzea; recepția telefonului mobil era slabă.

– Cine este? Știe unde se află Jessica?

– Nu, dar își caută fiica.

– Nu înțeleg, ce tot spuneți? Fiica? Cine este femeia asta? Mai bine vă sun eu mai târziu.

– Se numește Cecilia Barton. Vă cheamă ca să vorbiți despre fiica ei – Rebecca.

Și, cu asta, convorbirea s-a întrerupt.

22. HARRIET. 13 ianuarie 1947

Harriet Waterhouse stătea în trenul care înainta înflorător de încet spre golful Wittering și simțea că din clipă în clipă inima va înceta să mai bată.

Era abia patru după-amiaza, dar se întuneca deja, iar ploaia rece ca gheața lovea în geamul trenului în timp ce vagonul înainta pe șine, legănându-se.

O usturau ochii. Era epuizată, căci stătuse trează toată noaptea după o criză de paranoia a Ceciliei, care insista că laptele copilului avea arsenic în el. Abia după ce a venit doctorul și a sedat-o, Harriet a putut lua fetița din brațele ei încleștate, ca să-i poată da să mănânce.

Boala Ceciliei nu mai putea fi ascunsă. În timp ce Cecilia a dormit, Harriet a petrecut toată noaptea în balansoar, lângă foc, ținând-o pe Rebecca în brațe și hrănind-o cu cât mai mult lapte. Cecilia urlase de trezise toată casa când o ținuseră la podea și îi băgaseră acul în fesă, spunând că Charles le voia moarte și pe ea, și pe copilă, pentru că Rebecca nu era a lui. Ei nu-i mai păsa cine află, dar Charles – care se ținuse departe, rămânând la părinții lui, în Londra – era îngrozit că scandalul va deveni public.

Odată ce copilul și Cecilia au adormit, Harriet s-a strecurat de-a lungul coridorului până la ușa camerei de lângă bibliotecă, unde surorile lui Charles și doctorul familiei stăteau așezați în fața semineului. Și-a ținut respirația și a ascultat.

– Agenția de adopții vine mâine-dimineață să ia copilul, a zis Margaret, sora cea mare a lui Charles. Fratele meu crede că cel mai bine ar fi să fie trimisă spre adopție în America și vrea să se asigure că documentele nu conduc înapoi spre el. Nu vrea ca Rebecca să apară peste optsprezece ani și să provoace un scandal.

– Iar Cecilia?

– Deocamdată nu vrea să o trimită la un azil. Nu mă întrebați de ce – este prea slab, din cauza asta a intrat în tot buclucul de acum. Este calea cea mai scurtă și mai rapidă spre obținerea unui divorț. Dar el insistă să încercăm să o tratăm aici mai întâi. Cred că speră că odată ce copilul nu va mai fi, ea va începe să își revină și astfel vor putea trăi separat, dar evitând divorțul. În această familie nu a existat nici un divorț, iar el nu vrea să o supere pe mama și mai ales nu vrea să îl supere pe tata, când este atât de bolnav. Unde a dispărut coniacul? Servitorii ăștia din provincie nu sunt buni de nimic.

Harriet s-a strecurat înapoi în dormitorul Ceciliei și a ridicat copilul adormit din pătuț. I-a inhalat parfumul, i-a sărutat obrăjorii, i-a vorbit despre cât de rău îi părea că va fi trimisă într-o țară pe care nu o cunoștea, să locuiască alături de oameni care îi erau străini, despre cât de mult o iubea și cât îi va duce dorul. Cu lacrimi în ochi, a așezat-o la loc în pătuț. În tot acest timp, Cecilia a dormit liniștită – și înconștientă de cele ce se petreceau – pentru prima dată de săptămâni întregi.

Harriet habar nu avea cât timp dormise, dar când s-a trezit, a tresărit puternic. Focul din camera Ceciliei se stinsese, iar ușa balconului era deschisă. A avut pe dată sentimentul că ceva nu era bine și când a întors gâtul înțepenit ca să se uite la pătuțul Rebeccăi, l-a văzut gol. S-a trezit de-a binelea cutremurată de spaimă și a ieșit pe balcon, care era la fel de lipsit de viață și de căldură ca dormitorul. Nu o mai văzuse pe Cecilia să își părăsească dormitorul de când se născuse Rebecca, dar s-a învelit într-o pătură, a deschis ușa dormitorului și s-a repezit în lungul holului rece, din piatră.

Era în zorii zilei și a găsit toată casa cufundată în tăcere în timp ce ea se repezea din bibliotecă în biroul lui Charles, apoi în salon, știind în adâncul inimii că nu le va găsi. Nu îndrăznea să o strige cu voce tare, ca nu cumva să trezească pe cineva înainte de a fi avut timp să se gândească la ce era de făcut. În cincisprezece minute, verificase toate camerele de la parter, iar când a ajuns în dreptul ușii din spate, și-a tras în grabă o pereche de ghete și s-a repezit afară, înfruntând zorii zilei de ianuarie taman în clipa când începeau să cânte cocoșii.

Stând acolo, cu ochii încă împăienjeniți de lipsa de somn, clipind din cauza soarelui care răsărea peste peluzele atent îngrijite ale lui Jacob, a înțeles că Cecilia fugise împreună cu bebelușul.

Trenul s-a oprit cu o hurducătură în fața unei gări, readucând-o pe Harriet în prezent. Își dăduse seama imediat încotro pornise Cecilia. Dar abia după șase ore lungi a reușit să plece pe urmele ei. După ce descoperise dispariția lor, chemase poliția și, pe măsură ce trecea ziua, iar Cecilia și copilul ei se îndepărtau tot mai mult, fusese nevoită să stea locului pentru a fi interogată în legătură cu dispariția lor.

– Îmi este foarte greu să cred, doamnă Waterhouse, că dumneata știi toate detaliile intime ale vieții doamnei Barton, dar habar nu aveai că plănuia să fugă împreună cu copilul.

Inspectorul de poliție avea mustață neagră și mirosea puternic a transpirație. Pășea în jurul scaunului ei și se apleca peste ea, venind mult prea aproape.

- Dacă aş fi ştiut că plănuia să fugă, l-aş fi informat pe domnul Barton în legătură cu temerile mele, spusese Harriet cu glas stins. Doamna Barton nu se simte deloc bine şi îmi este teamă pentru ea pe vremea asta, fără haine potrivite, fără bani şi cu un copilăş vulnerabil care îmi este foarte drag.

- Şi chiar nu aveţi nici o idee unde s-ar fi putut duce? Dacă ştiţi şi aflăm că nu ne-aţi spus, puteţi merge la închisoare pentru obstrucţionarea investigaţiei. Iar dacă copilul păţeşte ceva... Tot ce vrea domnul Barton este să îi ştie înapoi acasă pe soţia şi copilul lui.

Harriet a ridicat ochii spre Margaret, care stătea în faţa ei, o privea ţintă şi bătea darabana cu degetele pe masă.

În tren, Harriet a încercat să nu se gândească la înaintarea greoaie a locomotivei prin regiunea rurală din Sussex, către Wittering. Şi-a scos jurnalul din geantă şi a început să scrie.

13 ianuarie 1947

Dragă jurnalule,

Sunt înnebunită de teamă. Stăpâna mea a fugit. Şi a luat-o pe mica Rebecca cu ea.

Scriu acum într-un tren neîncălzit care merge spre Wittering, iar în faţa mea se află o doamnă care îmi tot aruncă priviri dezaprobatore. Este îmbrăcată imaculat, într-o bluză albă cu o curea roşie şi îşi strânge între mâini geanta, de parcă se teme că aş putea să i-o fur. Îmi dau seama că arăt ceva de speriat. Abia dacă am dormit, părul îmi stă vâlvoi, iar rochia nu este călcată.

Pe măsură ce înaintăm, câmpurile acoperite cu gheaţă se amestecă şi se pierd în ceaţă, iar eu încerc să alung imaginea Ceciliei şi a Rebeccăi în golful Wittering. Nu am fost niciodată acolo, dar este o zi friguroasă de ianuarie şi sunt convinsă că în starea ei fragilă, Cecilia nu a îmbrăcat-o bine pe Rebecca. Aproape că pot simţi cum vântul rece seacă toată căldura din trupul mic al Rebeccăi, iar Cecilia este prea tulburată să poată observa că a dispărut culoarea din mânuţele şi picioruşele fetei. Că sucombă din pricina frigului.

Îmi este aproape imposibil să stau nemişcată. Dar trebuie să îmi abat atenţia de la gândurile mele, căci sunt cu nervii la pământ. Scrisul în jurnal pare a fi singurul mod de a mă calma, de a mă împiedica să mă ridic în picioare în mijlocul vagonului şi să urlu.

De îndată ce poliţia a plecat de la Northcote în după-amiaza aceasta, i-am spus bucătăresei că am de făcut nişte drumuri în oraş. Nedorind să cer să mă ducă cineva cu maşina, ca să nu fiu nevoită să răspund la întrebări despre destinaţia mea, am împrumutat bicicleta grăjdarului şi am mers până la gara din Chichester. Este un drum de treizeci de minute până la Wittering, iar apoi trebuie să iau autobuzul

până la Golful Wittering. Mai sunt douăzeci de minute până ce trenul va ajunge la Wittering, iar apoi va trebui să iau un autobuz până la Casa Seaview. Nu știu ce voi găsi acolo. Am petrecut întreaga zi vorbind cu poliția, supusă la presiuni ore la rând, ca să le spun unde s-ar putea afla Cecilia, atât de grăbit este soțul ei - și familia lui - să oprească scandalul. Chiar eu am răspuns la telefon când domnul Barton, foarte îngrijorat, a sunat-o pe sora lui să îi spună că este pe drum dinspre Londra. Am schimbat câteva vorbe cu el înainte de a-i face legătura cu sora lui, Jane, pentru a-i spune că nu știu încotro pornise Cecilia. Le-am ascultat conversația din camera alăturată: Jane insistă că atunci când va fi găsită, Cecilia trebuie internată la azilul de nebuni, căci scăpase de sub control. Din felul în care vorbea Jane, îmi era clar că domnul Barton era de acord.

Știu că îmi asum un risc nespunându-le despre Seaview, căci s-ar putea să ajung prea târziu. Dar dacă o găsesc înaintea mea, o vor lua pe Rebecca, iar Cecilia va fi închisă și eu nu o voi mai vedea niciodată pe nici una dintre ele. Aș vrea ca femeia din fața mea să nu se mai holbeze la mine. Nu vreau să fiu remarcată, nu vreau să mă vadă cineva și să își amintească de mine. În ciuda frigului, pe ceafă mi se prelinge sudoarea, iar palmele îmi sunt cleioase. În buzunarul meu se află un biberon cu lapte, cu capacul ieșit în afară, vizibil. Pun mâna peste el și îl acopăr. Sunt sigură că l-a văzut. Sunt sigură că știe.

Îmi pulsează capul din cauza lipsei de aer și mă ridic să deschid micul geam îngust, dar nu se simte nici o diferență. Din clipa în care m-am trezit și am descoperit că au dispărut, sunt prinsă în ghearele aceleiași senzații de frică. Nu știu dacă Cecilia m-a auzit vorbindu-i Rebeccăi azi-noapte, spunându-i că urmează să fie trimisă departe la venirea dimineții. Nu știu dacă toate acestea se petrec din vina mea. Simt că nu mă mai cunosc și nu mai pot avea încredere în mine.

Trenul se zdruncină la oprirea într-o altă gară. Femeia se ridică și trece prin fața mea. Încerc să nu mă uit la ea, dar îi simt privirile ațintite asupra-mi. Gândurile îmi gonesc prin minte. Știe la ce mă gândesc și de aceea coboară din tren înainte de destinație, ca să dea alarma. Mă chinuie gândul că nu am procedat bine. Ar fi trebuit să le spun polițiștilor despre Seaview. Luând problema în propriile mâini, pun în pericol viața Rebeccăi.

Te rog, Doamne, să fie acolo! Te rog, Doamne, apără-le!

Se făcuse aproape întuneric beznă, nu se mai vedeau decât razele lunii pline care luminau apa mării atunci când Harriet a ajuns la Golful Wittering, a coborât din autobuz și a pornit-o pe cărarea șerpuită.

- Totul este în regulă, scumpo? Știi încotro să o iei? a zis șoferul autobuzului, încruntându-se către ea cu evidentă îngrijorare.

- Da, mulțumesc, totul este bine, a zis Harriet, neconvingătoare.

Vântul care bătea cu furie dinspre golf o dezechilibra, iar ploaia înghețată o ciupea de obraji. Harriet a rămas pe loc, privind spre golf și pipăind biberonul din buzunar, în timp ce tot trupul îi era cuprins de o senzație de deznădejde absolută.

Alergase cu atâta disperare să ajungă la Cecilia și la copil, încât nu se gândise la posibilitatea de a ajunge în mijlocul pustiului pe întuneric. Cecilia îi spusese că Seaview se vede de pe plajă și că o cărare duce din golf până la intrarea casei. Înaintând, a văzut o casuță în stil georgian. S-a apropiat și a văzut un indicator: *Ferma Seaview*. Cu greu s-a abținut să deschidă poarta, să bată cu pumnii în ușă și să implore ajutor. Nimeni nu trebuia să știe cine este și ce caută acolo. Dacă ar afla cineva, ar putea chema poliția și ea nu ar mai vedea-o niciodată pe Rebecca.

Neștiind ce altceva să facă, a mers spre apa întunecată și furioasă, în căutarea potecii care să o conducă până la Casa Seaview. Vântul bătea rece și aspru; și-a tras paltonul subțire, din lână neagră, în jurul trupului. Ghetele maronii, din piele, i se cufundau în nisipul rece cu fiecare pas pe care îl făcea. Aproape că a căzut de câteva ori, pentru că dunele se înclinau și se rostogoleau la vale.

Apoi dunele au lăsat loc plajei drepte, iar picioarele i s-au afundat în mai multe băltoace cu apă de mare, rece ca gheața. La scurt timp, ghetele îi musteau de apă. Nu-și mai simțea fața și mâinile. Știa că este aproape, căci Cecilia îi vorbise de o cărare ce lega Ferma Seaview de Casa Seaview, dar creasta zimțată de deasupra o ascundea vederii sale. Știa că trebuie să își adune toate forțele pentru a înainta prin vijelia rece, spre mare, ca să poată ajunge înapoia stâncii și să dea de casuță.

Marea răsună ca bubuitul unui tunet pe când se forța să meargă spre apă, și o obseda imaginea corpului Ceciliei și al Rebeccăi, plutind pe valurile care se rostogoleau năvalnice. După zece minute de strădanie, a ajuns la marginea apei și nu a mai avut încotro să înainteze.

Pe când lumina lunii dansa peste valurile înspumate de la mal, i-a văzut – o pereche de bocanci negri pe care i-a recunoscut de parcă erau ai ei. Harriet a scos un țipăt și a alergat spre bocancii spălați de valuri, pregătită să-i ridice de jos. Ajunsă în dreptul lor, s-a prăbușit în genunchi, gândindu-se la rolul pe care îl jucase în moartea Rebeccăi și închipuindu-și-o pe Cecilia ducând copilul neajutorat în brațe, spre apă.

Îngenuncheată la marginea apei, cu ghetele și paltonul îmbibate de apa mării rece ca gheața, a încercat să se liniștească, întorcând spatele valurilor, ca și cum nu mai suporta să vadă ceea ce făcuse marea. Când luna plină a ieșit dintre nori, a zărit căsuța albă, un far de lumină cuibărit la adăpostul stâncii, chemând-o spre el. Cu inima frântă, durerea cauzată de ploaia mușcătoare a început să o mistuie atât de tare, încât i se părea că mai are puțin și se înecă în apa mării. Harriet s-a forțat să se ridice în picioare și a început să înainteze cu greu, traversând nisipul ud în direcția căsuței. Auzea vocea zeflemitoare a lui Jacob: „Nu avem un copil pentru că între noi nu mai este nici un strop de iubire“. O vedea pe Cecilia strângând-o în brațe pe Rebecca, implorând-o: „Te rog, ajută-ne, Harriet! Nu am încredere decât în tine“.

Pe când se apropia de capătul potecii, urletele vântului au încetat, lăsând să se audă un alt sunet. Un sunet pe care îl cunoștea atât de bine, încât era convinsă că nu era decât în imaginația ei. Plânsetele Rebeccăi. Harriet s-a oprit și a privit în jur. Plânsetul firav s-a auzit din nou și ea a rămas locului, încercând disperată să identifice locul din care venea. Rebecca era undeva, pe plajă.

A pornit pe urma sunetului slab, încercând din răspuțuri să gonească urletul vântului care acoperea firava voce a Rebeccăi, îndepărtând-o de ea. Într-un final, din întuneric a răsărit o grotă și, stând la intrarea ei, a auzit cum ecoul plânsetelor Rebeccăi răsună lovindu-se de pereți. Harriet a intrat grăbită și țipetele fetei creșteau pe măsură ce se afunda mai mult, mai ales că acum nu o mai învăluia vântul înghețat.

– Spune-mi unde ești, iubita mea! a strigat ea. Rebecca! Rebecca!

Din beznă, copila a scos un vaiet lung și disperat. Harriet s-a pornit să alerge, s-a împiedicat și a căzut pe pietrele ascuțite și zimțate și, întinzând mâinile înainte prin întuneric, a atins o mânăuță rece.

Tușesc și tot tușesc și nu mă pot opri. Simt că îmi vine să vomit. Nu pot să respir, mi se face teamă. Rosie apasă butonul de alarmă, cerând ajutor, iar în scurtă vreme sunt mai mulți oameni în jur. Îmi pun o mască pe față și mă apleacă în față ca să pot respira, dar eu cad peste pat și camera se întunecă. Simt că mă aflu sub apă. Algele se încălesc în jurul capului meu și înghit apă neagră, sărată.

Mă înec din nou, afundându-mă tot mai mult. Tot mai adânc, până în iad. Închid ochii și aștept sfârșitul. Timp de o clipă este liniște, apoi simt împunsătura durerii în umăr.

Cineva mă apucă cu forță de braț și mă trage la suprafață. Simt briza rece ca gheața pe față și trag aer în plămâni.

– Ține-te bine, îmi strigă o voce de bărbat, dar eu abia îl aud, căci urechile îmi sunt pline de apă.

Mă prinde cu brațul pe după gât și începe să mă tragă prin apa care se repede spre mine din toate direcțiile. De fiecare dată când încerc să-mi trag răsuflarea, se sparge peste noi alt val. Aș vrea să renunț. Închid ochii și mă rog să-și piardă puterile și să-mi dea drumul.

– Mă auzi? Trezește-te!

Vocea bărbătească, înăbușită mă readuce în simțiri, deși pleoapele îmi sunt grele și abia reușesc să le deschid. Aud zgomotul asurzitor al valurilor care se sparg lângă mine și simt o frică intensă, pentru că nu știu unde îmi este copilul. Am lăsat-o în peșteră, încerc să îi spun, dar îmi este atât de frig, încât nici nu pot vorbi.

Sunt la malul mării; apa se repede sub mine și apoi se retrage. Fluxul mă trage înapoi, înspre valuri. Aud plânsetele copilului meu și mă uit spre plajă. Nu este nimeni pe plajă, nu este nimeni acolo, cu ea. Este singură, în peștera rece și întunecată.

Închid din nou ochii. Bărbatul strigă la mine, iar eu întorc capul, luptându-mă cu senzația de greață. Apoi simt o palmă usturătoare peste obraz, care mă trezește. Deschid ochii.

Bărbatul stă aplecat deasupra mea. Este întuneric, dar razele lunii îl luminează și pot să privesc la el. Are o față rotundă, păr negru și mustață groasă. Îl recunosc. A fost în apă, cu mine.

– Mă auzi? Cum te cheamă?

Respirația lui miroase a bere și asta îmi provoacă din nou greață.

Simt că mi-au luat foc ochii din pricina apei sărate. Apa ne-a izbit pe amândoi, pe cât de liniștită în adânc, pe atât de violentă la suprafață; ne-a intrat pe gâtlee, în urechi și în ochi în timp ce mă

ținea întinsă pe spate și mă trăgea încet și chinuitor înapoi, spre mal.

– Rezistă! Vine o ambulanță.

Tușește îndoit de mijloc, punându-și mâinile pe genunchi și încercând să își recapete răsuflarea. Ridic privirile spre el. Știu că din vina mea aproape s-a înecat, dar nu eu i-am cerut să vină după mine. Mai bine nu venea. Mai bine mă lăsa în voia sorții.

Îmi desprind privirile de el și încerc să pricep unde mă aflu. Sunt confuză, nu știu unde sunt. Pielea îmi este rece la atingere, iar hainele mele sunt rupte, dar îmi este cald.

– Cine ești? Ce dracu' făceai acolo?

Scuipă cuvintele. Respirația îi este cleioasă și tremură tot.

Strig la el să îmi ajute copilul, dar nu îmi iese nici un cuvânt pe gură, ci doar vomit apă de mare. Închid din nou ochii, iar el mă apucă de umeri și mă scutură până ce începe să mă doară gâtul. Strigă la mine, zicându-mi să spun ceva, să îi vorbesc, dar eu nu știu întrebările. Aș vrea să plece. Aș vrea să nu fi venit după mine. Aud plânsetele copilului meu.

– Te rog, du-te după copil, este în peșteră, șoptesc eu, dar el nu mă aude, ci strigă după ajutor.

Gândurilor mele le cresc tentacule, se încălesc. Am mers la Seaview cu copilașul meu. Am stat pe balcon cu ea în brațe, iar mama m-a chemat dinspre mare. Am lăsat copilul în peșteră. Voiam să mă întorc după ea.

Când am intrat în valuri, am văzut-o pe mama înaintea mea, făcându-mi semne de bun venit. Dar apa părea ciudată, se mișca diferit, ca o smoală neagră și groasă care mă trăgea în jos. M-am speriat. Am privit înapoi, spre peșteră, nu voiam să îmi las copila singură, dar apoi mama m-a strigat, mi-a făcut semn să o urmez în adânc. Nu mai țineam în brațe copilul. Nu am luat-o cu mine. Era la adăpostul peșterii, învelită într-o păturică.

– Intră în hipotermie! Aduceți o pătură! Să aducă dracului cineva o pătură!

Mă uit din nou la el. Este mai palid acum. Se uită în sus la luminile care coboară spre noi, apoi din nou la mine. Se aude un fluier, prelung și continuu. Oamenii aleargă spre noi. Se agită ca niște furnici. „Duceți-vă în partea cealaltă“, zic eu în gând. „Ajutați-o pe fetița mea. Este singură. Este prea frig pentru ea.“

Întorc capul și privesc spre stâncile care se profilează în spate, luminate de razele lunii. Luminile se apropie tot mai mult.

Senzația de greață mă copleșește, mă întorc și vomit pe nisip. Îl aud din nou strigând, de data aceasta cu mai multă insistență în glas. Se îndepărtează de mine în fugă, spre direcția de unde vin

luminile, iar vocea îi devine mai slabă. Vomit apă de mare. Stomacul îmi este cuprins de spasme; mă doare, dar nu îmi pasă. Cineva apare lângă mine și mă ține, în timp ce spasmele mă scutură violent. Îl împing la o parte, dar sunt prea slabă, iar brațele sale mă cuprind din nou. Se pare că nu ai nici un drept asupra corpului tău atunci când ești pe moarte.

O voce de femeie îmi străpunge urechile pline de apă.

– Scoateți-vă toți paltoanele și întindeți-le pe nisip. Trebuie să o ridicăm de pe pământul rece și să o ducem într-un loc uscat. Unde este ambulanța, pentru numele lui Dumnezeu?

– O aud. Aud sirena.

O altă voce de bărbat; în jurul meu se adună o mulțime. Nu privesc în sus, dar văd câteva perechi de pantofi – roșii, negri, maro. Cineva mă învelește cu paltonul lui, dar îl împing la o parte.

– Fetița mea este în peșteră, spun eu. Ajutați-o, vă rog.

Încerc să mă ridic. Trebuie să ajung la copilul meu. Vreau să plâng, dar nu am puterea să o fac. Nu am voce, nu am nimic. O femeie cu căciulă de lână apare lângă mine. Luna se oglindește în sclipirea ochilor ei. Are dinții strâmbi și un chip de om bun, dar privirea mi se încețoșează și nu o mai văd clar. Arăt spre peșteră, dar ea se uită la luminile albastre care vin de sus.

– Ambulanța este aici. Aduc o targă pentru tine. Ce făceai în mijlocul apelor într-o noapte atât de friguroasă? De ce te-ai supune la așa ceva?

Continuă să se audă fluierile. Oamenii strigă. Eu stau întinsă pe o parte și privesc spre apă. O văd pe mama și pe mine copil, ținându-ne de mâini, alergând spre valuri, țipând încântate când valurile se sparg de trupurile noastre. Mă ia de mână ca să îmi dea curaj, când valurile se fac tot mai mari, până ce ne scufundăm. Ea înoată repede. O strig. Se întoarce și întinde mâna spre mine. Grăbește-te!

– Aici!

Aud pași care aleargă peste pietriș. Derapează și se opresc brusc, împrôscându-mă cu pietricele mărunte.

– Cine este?

Mă așază pe o targă și mă duc în susul plajei. Eu sunt grea, iar nisipul este moale. Se împiedică de două ori și aproape mă scapă. Mă lovește panica oarbă la gândul că mă vor duce de aici.

– Nimeni nu știe cine este, vorbește din nou femeia cu căciulă de lână. Cine a găsit-o?

Marea este încă zgomotoasă. Vuieste și de aceea toată lumea trebuie să strige.

– Eu am găsit-o, zice bărbatul care m-a tras din apele mării, de lângă mine. Mergeam acasă de la cârciumă, pe cărarea care duce

de-a lungul stâncii, și am văzut-o cum a intrat în apă. Am alergat cât am putut de repede ca să ajung la ea, dar înaintase deja mult în mare.

– Dumnezeule, sângerează!

Din nou, vocea femeii.

– Picioarele îi sunt pline de sânge – uite!

Când o aud, îmi simt pânțelele cuprins de crampe și țip de durere, dându-mi seama abia acum că ard toată pe interior. Ajungem la o ambulanță și aud o altă sirenă, întorc capul încet și văd o mașină de poliție care oprește la marginea stâncii. Luminile sale albastre se învârt ca ochii unui rechin care îmi urmărește fiecare mișcare.

Când se închid ușile ambulanței, apuc să arunc o ultimă privire spre Seaview. Îl apuc pe omul care se află în ambulanță cu mine, îl implor să nu o lase singură, dar tremur prea tare și nu mă fac înțeleasă, iar el îmi implântă un ac în braț.

Cât țipetele ei îmi răsună încă în urechi, motorul pornește, sirenele încep să urle și mașina se pune în mișcare.

24. REBECCA. Vineri, 14 noiembrie 2014

Jessie a privit în jos, la albumul cu tăieturi din ziare din poala ei și a întors cu grijă pagina. Rebecca privea chipul fiicei sale în timp ce citea.

CASA ORORILOR, țipa titlul din *Daily Mirror*⁷.

Jessie a început să citească unul dintre articole cu voce tare: „O căsuță idilică de la malul mării a devenit scena unui coșmar când un veteran de război și-a omorât soția în bătaie, iar apoi a comis suicid – totul, în timp ce tânăra lor fiică dormea la distanță de câțiva metri“.

După ce a terminat, a ridicat privirile din foaie.

– Nu-mi vine să cred că a trebuit să stai la Ferma Seaview, atât de aproape de locul în care s-a întâmplat tragedia. Probabil ți s-a părut că re trăiești totul în fiecare zi.

– Nu am mai intrat niciodată în Casa Seaview. În plus, nu aveam decât treisprezece ani, a zis Rebecca. Puteam să stau cu Harvey și tatăl lui, sau să fiu trimisă la orfelinat. Nu suportam gândul de a mă despărți de Harvey, iar Ted voia să locuiesc cu ei. Cred că se simțea vinovat, a adăugat Rebecca.

– Ce vrei să spui?

Rebecca nu voia decât să închidă albumul. Simțea că literele din articolele de ziar se târau pe canapea spre ea, ca niște păianjeni. Dar Jessie o privea fix, strângând între mâini articolele decolorate de parcă erau o parămă aruncată naufragiatului, așa că s-a forțat să continue.

– Stăteam întinsă pe pat în noaptea în care au fost uciși părinții mei. Era o furtună teribilă în golf. Căsuța era în calea furtunii, iar geamurile subțiri zăngăneau de fiecare dată atât de puternic, încât aveam impresia că urmează să se spargă din clipă în clipă. Sunt sigură că am auzit pe cineva la ușă. Persoana aceea a intrat în casă și a început o ceartă. Nu am văzut cine era, iar până am coborât eu plecase, dar sunt sigură că era Ted sau Harvey. Îl vizitasem pe Harvey în dimineața aceea la locul unde muncea și îi spusese că plecăm de la Seaview. M-am gândit că unul dintre ei venise să îi spună tatălui meu că putem sta la Ferma Seaview, împreună cu ei. Mi se părea normal că se ajunsese la o ceartă. Tata știa că Ted este îndrăgostit de mama și probabil era furios. Rebecca a făcut o pauză, amintindu-și de sunetul ciocănelului de la ușă pe care îl auzise pe când stătea întinsă în pat. Dar Harvey a jurat că nu fusese nici el, nici tatăl lui, iar poliția le-a confirmat alibiurile – fuseseră la

cârciumă. Poate a fost furtuna de vină, poate mi-am imaginat, dar gândul acesta m-a muncit întotdeauna.

Jessie și-a mușcat buza.

– Mă tot gândesc la tine, cum ai coborât și ai găsit-o pe mama ta. Aveai treisprezece ani. Detectivul ți-a oferit consiliere psihologică?

Rebecca a clătinat din cap.

– Nu, pe atunci era o altă lume, m-au interogat la poliție imediat după ce s-a întâmplat, fără măcar să am un adult de față. Polițistul, detectivul Gibbs, nu m-a lăsat nici la baie să mă duc. La sfârșit am vomitat peste el.

– Dar nu era procedura legală. Doar era 1960, nu Evul Mediu, a zis Jessie.

– Ce puteam face? Nu aveam pe nimeni. Ted Roberts era un om bun, dar era alcoolic, doar nu era să facă plângere la poliție.

Jessie o privea insistent. Rebecca nu se mai temea că poate pleca în orice clipă, dar acest moment de apropiere la care visase toată viața o costa mult.

– Mă duc să îmi iau un pahar cu apă. Vrei și tu unul? a spus Rebecca.

– Nu, mulțumesc, a zis Jessie și și-a întors atenția la tăieturile din ziare.

Rebecca s-a ridicat și s-a îndreptat spre bucătărie, unde a dat drumul robinetului ca să umple un pahar, apoi s-a stropit cu apă rece pe față. A inspirat adânc de câteva ori și s-a privit în oglindă. Se simțea epuizată și arăta la fel. Când s-a întors în camera de zi, Jessie a ridicat privirea spre ea.

– Așadar, când m-ai născut și ai început să auzi vocea acestui polițist, detectivul Gibbs, ce au zis cei de la spital?

Era clar că Jessie trecuse de noaptea aceea și voia să vorbească despre lucrurile care se petrecuseră la nașterea ei. Rebecca se simțea ca lovită de apoplexie pentru că era obligată să își amintească întâmplări la care își interzisese să se mai gândească.

– Cei de la spital nu știau. Nimeni nu a știut, în afară de Harvey.

Jessie a încruntat din sprâncene.

– Le-ai ascuns ceea ce simțai? Și moașelor, și celorlalți?

Rebecca a încuviințat din cap.

– Este unul din pericolele psihozei – nu-ți dai seama că suferi de ea. Ești convins că ești singura persoană sănătoasă și că toți ceilalți vor să-ți facă rău. Toți ceilalți reprezintă un pericol, o amenințare. Este o situație extrem de înfricoșătoare.

– Dar tata mi-a zis că el știa că îl vezi pe polițist.

– Harvey a vrut să cheme un doctor și să mă interneze într-un spital de psihiatrie, dar din fericire un prieten – de fapt, John, fostul

meu soț – mi-a făcut o vizită. Lucram împreună. Cred că știa că eram foarte îngrijorată din cauza nașterii și s-a gândit că mă poate ajuta. A văzut în ce stare eram, mi-a prescris niște medicamente antipsihotice și l-a convins pe Harvey să mi le dea.

– Dar aveai nevoie de ajutor de specialitate. Nu ai vorbit cu cineva avizat?

– Jessie, dacă aș fi fost diagnosticată în mod oficial, ar fi trebuit să fiu internată. Aș fi fost luată de lângă tine și nu aș mai fi practicat medicina niciodată.

Rebecca a văzut cum primește Jessie cuvintele ei și a simțit că îi crește pulsul.

– Stai așa. Prin urmare, ai fi putut primi ajutor de specialitate, dar ai ales să nu o faci, de dragul carierei?

– În primul rând pentru că nu voiam să mă despart de tine. Jessie, nu aveam nevoie de ajutorul unui specialist. John mi-a prescris tratamentul de care aveam nevoie. L-am luat, iar halucinațiile au încetat.

– Cum poți spune că nu aveai nevoie de ajutor de specialitate? După tot ce mi-ai povestit?

– Jessie, alegi să nu ascuți ce îți spun. Aș fi fost despărțită de tine, copilul meu. Pe vremea aceea nu se încerca păstrarea mamei și a copilului împreună. Eram foarte panicată la gândul că putea să ți se întâmple ceva rău, iar ideea de a te scăpa din ochi mai mult de un minut îmi provoca angoase teribile. Nu eram pregătită să trăiesc departe de tine.

– Atunci de ce ai menționat faptul că nu ai mai fi putut să practici medicina? Chiar nu conta pentru tine că riscai să pierzi totul?

– Era și acesta un factor, dar cel mai mult îmi doream să stau cu tine. Eram într-o stare psihotică. M-am simțit apoi mai bine. Era greu, recunosc, dar făceam față.

– Ba nu făceai față. Probabil din cauza asta tata a fost nevoit să apeleze la Liz. Iar tu încerci să îl scoți personajul negativ din toată povestea. Starea lui Jessie se schimbase, iar ochii ei aruncau priviri urâte spre mama ei. Aveai nevoie de ajutor, mamă. Nu te-ai ocupat niciodată de ceea ce ți s-a întâmplat. Nu ai înfruntat niciodată trauma pe care ai suferit-o, nici până acum.

– Jessie, cred că trebuie să te liniștești, a zis Rebecca. Nu îți face bine să te superi. Te rog, hai să ne calmăm un pic. Îmi pare rău dacă am spus ceva greșit. Sunt foarte obosită, iar aceasta este o conversație dificilă.

S-a apropiat de Jessie și i-a pus o mână pe umăr.

Jessie s-a tras înapoi.

- Da, îmi tot spui lucrul acesta. Cât de greu este pentru tine. Dar pentru mine? Copilul tău? Numai însănătoșirea ta ar fi trebuit să conteze. Ca să poți avea grijă de mine.

Jessie s-a ridicat, iar tăieturile s-au împrăștiat pe podea.

- Dar John? a continuat Jessie. Spui că Liz era deja prezentă, de parcă ea a stricat totul, ne-a stricat mica familie, dar el deja amușina primprejur, nu-i așa? Se asigura că prețioasa ta carieră nu o ia la vale. Te vedeai deja cu el când m-ai conceput?

- Nu! Și cred că discuția asta se îndreptă spre un teritoriu periculos. Ți-am zis că voi avea de spus unele lucruri care te vor supăra. Despre Liz și tatăl tău. De ce ești mereu hotărâtă să mă prinzi pe picior greșit? Să mă pui la colț, de unde nu mai putem avansa nici una dintre noi? Eu te iubesc, Jessie. Vreau să fii prezentă în viața mea.

- Nu te cred! Nu ai făcut niciodată nimic ca să mă faci să te simt aproape, să simt că pot avea încredere în tine. Că nu mă vei părăsi. Întotdeauna îmi tragi preșul de sub picioare când încep să am încredere în tine.

- Jessie, despre ce vorbești? Te rog, nu pleca așa.

Jessie s-a îndreptat spre ușă, dar s-a oprit pentru o clipă. Lacrimile îi curgeau șiroaie și ea le ștergea furioasă cu palma.

- A fost mai ușor să renunți la mine decât să ceri ajutor cuiva și să îți înfrunți demonii.

- Nu a fost deloc așa!

- Ba da. Spui că mama ta a vrut să ai libertate și puțința de a face alegeri. Dar ești prinsă în aceeași capcană în care se afla și ea. Adevărul este că sunteți la fel, tu și Harriet, nu a făcut decât să te învețe cum să fii victimă și să trăiești în minciună. Nu vreau ca fiica mea să crească cunoscând asemenea teamă și lipsă de onestitate. Ce s-a întâmplat nu a fost vina ta, mamă, vina ta este că duci totul mai departe.

Jessie și-a ridicat geanta de jos și a deschis ușa cu forță.

- Te iubesc. Ai același sânge ca mine, dar nu mai suport. Mă doare prea tare.

Și, cu asta, a trântit ușa în urma ei, lăsând-o pe Rebecca singură cu stafiile ei.

25. IRIS. Miercuri, 19 noiembrie 2014

Iris a terminat de citit însemnările doctorului Hunter despre întâlnirea sa cu Harriet Waterhouse în aprilie 1953 și a lăsat să îi scape un oftat greu.

Jacob Waterhouse încercase cu disperare să plece de la Greenways, dar multiplele sale încercări de a-și lua viața, împreună cu neputința lor de a da de urmele soției sale au făcut să rămână internat. Era o situație pe care nu o putea controla. Potrivit raportului doctorului Hunter, singura alinare a lui Jacob era psihoterapia, și mai ales terapia prin artă, iar în decursul încarcerării sale și-a redescoperit talentul pentru pictură și desen, trimițându-și lucrările la revista pacienților, *Fântâna dorințelor*. Iris nu-și putea lua ochii de la comentariul final al doctorului Hunter, oferit ca răspuns la întrebarea lui Harriet referitoare la înclinația lui Jacob spre violență, întrebare pusă cu gândul la fiica lor, Rebecca, în vârstă de cinci ani: *Nu este deloc neobișnuit ca rudele pacienților arțăgoși să se aștepte ca „recuperat” să însemne că pacientul este acum o persoană mult mai simpatcă. Tratatamentul nu poate ținti decât probleme specifice; nu transformă pe nimeni. Nu poți face din coadă de câine sită de mătase.*

– Închidem în scurtă vreme. Puteți începe să vă strângeți lucrurile. Iris părea să fie ultima persoană.

A ridicat privirile spre femeie, care avea jerseul încheiat până la gât, cărare atent făcută pe mijlocul capului, părul adunat la spate într-un coc și nici un fir de păr nelalocul lui, apoi s-a întors la declarația mamei sale, care o privea de pe birou. Și-o imagina pe mama ei, o fetiță de treisprezece ani, vârâtă în pat, surdă la oroarea care se desfășura în camera de zi aflată dedesubt.

În noaptea aceea a fost furtună și cum stăteam întinsă în pat, mi s-a părut că aud o bătaie la ușa casei și glasul cuiva care a intrat. Strigătele tatei au devenit mai puternice și am auzit-o pe mama țipând. În mod normal, îmi era prea teamă să cobor când tata era furios, dar am auzit o împușcătură și am coborât în goană. Am găsit-o pe mama zăcând pe podea în prima cameră. Fața îi era umflată și îi curgea sânge din ureche și din ochi. Am sunat la 999 și am rămas lângă ea. A murit după câteva minute. Nu m-am apropiat de tata... Mi-am dat seama că este mort. Nu era nimeni altcineva în casă. Poate mi-am imaginat, din pricina zgomotelor și a șuierăturilor pe care le făcea furtuna la uși și ferestre.

- Pot să vă pun o întrebare scurtă? În notițele acestea din investigația asupra morții bunicii mele este menționată o revistă a pacienților de la Greenways, numită *Fântâna dorințelor*. Știți dacă s-au păstrat cumva numere din această revistă?

- Da, cred că avem câteva. Dacă ați putea reveni mâine-dimineață, le putem căuta pentru dumneavoastră.

- Există vreo șansă să le văd chiar acum? Vă rog. Nu trebuie să le citesc acum, le-aș putea fotocopia repede, a zis Iris, privind-o pe femeie cu priviri stăruitoare.

Femeia a aruncat o privire spre ceas, apoi i-a zâmbit.

- O să văd ce găsesc.

Zece minute mai târziu, Iris a ieșit din clădire ducând în brațe un vraf de fotocopii după revista *Fântâna dorințelor*, numerele dintre 1947 și 1952, și o listă cu internările făcute pe întreaga durată a șederii lui Jacob Waterhouse.

În timp ce alerga prin ploaie, cu maldărul de hârtii într-o mână și telefonul care suna în cealaltă, a făcut semne frenetice spre un taxi și a sărit în el.

26. HARVEY. Ora 5.00 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie

– Ce tot spuneți? Mama Rebeccăi a murit când Rebecca avea treisprezece ani.

Harvey urcase panta dinspre plajă și o sunase pe polițista Galt.

Harvey a privit în sus, spre Seaview. Simțea vântul trecându-i pe la urechi, marea care se zbătea în urma lui și simțea că este tras într-o gaură neagră. Dus cu forța înapoi, în trecut.

– De asta avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vocea sergentului Galt se auzea slab, din cauza tunetului mării. Spune că este mama biologică a Rebeccăi.

– Nu aud, a zis Harvey. Așteaptă.

A pornit cu pași grei înapoi, spre parcare. La adăpost de bătaia vântului, s-a ascuns în peștera de sub marginea stâncii.

– Ce naiba se petrece? Mama Rebeccăi a murit când ea avea treisprezece ani. Ce legătură are femeia asta cu căutarea lui Jessie?

– Nu avem dovezi deocamdată, dar susține că este mama naturală a Rebeccăi, că Harriet i-a răpit-o când era numai un bebeluș. Avem motive să credem că Jessie ar fi aflat acest lucru și a încercat să o viziteze pe Cecilia în zilele dinaintea dispariției sale.

– Ce? Cum adică să o viziteze? Când?

– A recunoscut-o o îngrijitoare de la azilul unde locuiește Cecilia, Casa Grației. A fost acolo în urmă cu câteva zile și a cerut să o vadă pe Cecilia, dar aceasta dormea, așa că a plecat. Nu și-a lăsat datele de contact, dar îngrijitoarea a recunoscut-o în imaginile care au apărut în *Chichester Evening Herald*.

– Bine, a zis Harvey, neștiind ce să creadă. Cine este femeia aceasta, Cecilia?

– Este o femeie în vârstă, care a fost adusă la spitalul St Dunstan din Chichester aseară. Este pe moarte, domnule Roberts, și dorește să își găsească fiica înainte de a fi prea târziu. V-a văzut astăzi la știri și zice că ați cunoscut-o pe fiica ei, pe care a pierdut-o pe când era abia un bebeluș – Rebecca. Sergentul Galt a făcut o pauză. Iar Rebecca este numele mamei lui Jessie. Credem că merită investigat, iar dumneavoastră ne-ați putea ajuta să descoperim dacă povestea dumneaei are vreo fărâmbă de adevăr, sau dacă Jessie ar fi avut vreun motiv să o contacteze, dacă ați fi dispus să veniți aici și să vorbiți cu ea.

– Dar de ce ar fi contactat-o Jessica? Trebuie să fie o greșeală. Nu vreau să plec de pe plajă. Perioada în care Elizabeth mai poate fi găsită în viață se micșorează. Dacă Jessie se află aici, undeva, ar trebui să verificăm de-a lungul liniei de coastă până ce dăm de ea.

Ar trebui să fiți aici, cu lanterne, să le căutați între dune. Pierdem timpul.

Privind spre plajă, își imagina cum va arăta ziua următoare dacă nu o găseau pe Jessie în seara aceasta. Își imagina flotila de mașini de poliție îndreptându-se în mare viteză spre Golful Wittering, echipele de legiști, corturile lor ridicate peste dunele de nisip, trupul Jessicăi și al lui Elizabeth examinate în căutare de probe ale orei exacte a decesului. Probabil vor descoperi că au murit exact în jurul acestei ore, în timp ce el stătea pe plaja asta și asculta cum poliția îi cerea să părăsească locul. În clipa aceasta mai aveau o șansă. Unde erau?

– Șoferul de autobuz ne-a confirmat că Jessie și Elizabeth s-au aflat în autobuz. Pregătim o echipă de căutare la ora 5 dimineață, care să se afle la Wittering la prima lumină a zorilor. Între timp, zece polițiști patrulează dunele și coasta în noaptea aceasta.

Harvey a ridicat privirile ca să cerceteze dunele și a văzut luminile lanternelor care se mișcau în depărtare.

– Dacă ați putea veni la Spitalul St Dunstan, ca să vorbiți cu ea, ne-ar ajuta să ne dăm seama de ce a încercat Jessie să o contacteze. Sunt mici șansele să aflăm ceva, dar poate are informații care să ne ajute să înțelegem unde a plecat Jessie. Vizita făcută Ceciliei este prea importantă să o trecem cu vederea.

– Nu o poate face Rebecca? Dacă tot o privește pe ea? a zis Harvey, oftând adânc.

– Am prefera să vorbiți dumneavoastră mai întâi. Cea mai presantă chestiune este legătura ei cu Jessie, nu cu Rebecca. După câte am aflat până acum, o știți pe Jessie mai bine decât oricine altcineva și de aceea trebuie să vorbiți dumneavoastră. Sunteți persoana cea mai potrivită pentru a afla de ce a încercat să o viziteze pe Cecilia.

– Bine.

Harvey a pus capăt convorbirii și a ieșit din gura peșterii, privind în sus, către Seaview, în timp ce luna se iveaua dintre nori. Căsuța era învăluită în întuneric, luminile stinse de când plecase poliția, dar ea strălucea la marginea stâncii, cu pereții albi în care se reflecta lumina lunii și ferestrele negre, părând un zar gata să se rostogolească din vârful stâncii și să îi pecetluiască soarta.

Drumul spre Spitalul St Dunstan a fost o ceață de amintiri îndepărtate care reveneau fantomatice. Era același drum pe care îl făcuse în noaptea în care au fost uciși părinții Rebeccăi. Când stătuse pe bancheta din spate a unei mașini de poliție, pe drum spre secția de poliție din Chichester.

Prin ploaia care nu se mai oprea, vedea slab stopurile mașinii de poliție din față, cea în care se afla Rebecca. Iar când au ajuns la secție, ea nu se mai vedea nicăieri.

Când a ajuns, a strigat-o, disperat să o vadă și să se asigure că este teafără. Pentru că a provocat un scandal la secție căutând-o pe Rebecca, i-au ținut pe el și pe tatăl lui într-o celulă toată noaptea și le-au luat declarații abia în zori, așezați pe scaune cu priviri speriate și încetoșate.

- Fiica lui Harriet și a lui Jacob Waterhouse spune că cineva a bătut la ușa casei lor noaptea trecută, iar persoana aceasta a provocat o ceartă care a dus la moartea lor. Nu cumva a fost vreunul dintre voi?

- Nu, am fost la King's Head toată seara - avem vreo zece martori. Am aflat despre povestea aceasta când am văzut luminile mașinilor de poliție, pe când intram în Seaview. Trebuie să vorbesc cu Rebecca, vă rog. Vă implor.

Polițistul de serviciu a întors capul și a notat ceva cu o încetineală exagerată, fără să răspundă la solicitările lui tot mai disperate de a fi lăsat să o vadă.

- Insistă că a auzit pe cineva la ușă. Cine altcineva putea fi?

- De unde să știu eu? nu a mai rezistat el.

- Uite, băiete, nu prea îmi place tonul tău, a zis polițistul și s-a aplecat spre el, pe frunte formându-i-se broboane de sudoare. Îmi este foarte clar că domnul Roberts este în stare de ebrietate, așa că poate ar trebui să vă închid pe amândoi până se trezește și se poate gândi cu o minte ceva mai limpede la evenimentele de seara trecută, pentru că, până una-alta, nu este în stare să confirme povestea ta.

- Îmi pare rău, domnule. Nu am vrut să fiu lipsit de respect. Vreau să vă ajut cu tot ce pot. Vă rog să mă lăsați să vorbesc cu ea.

Harvey a încercat să rămână calm, știind că trebuie să îi aibă pe polițiști de partea lui, că, dacă își pierde cumpătul, nu va mai reuși să vorbească cu Rebecca.

În zori, nemaiaivând nici un motiv să îi rețină și după ce semnaseră declarațiile date, fuseseră eliberați și i se spusese că Rebecca plecase. S-a repezit înapoi la Casa Seaview, în căutarea ei. Dar casa era înconjurată cu bandă de semnalizare, iar doi polițiști se învârtteau pe acolo, bând din căni ceai rece și încercând să se apere de vântul vitreg care bătea dinspre Golful Wittering. A rămas în camionul lui, neștiind încotro o luase, iar apoi traversase înnebunit tot orașul în căutarea ei, întrebând dacă a văzut-o cineva. În cele din urmă, s-a dus acasă, aproape s-a prăbușit epuizat dincolo de intrare și a găsit-o dormind dusă într-un scaun de lângă foc.

Când a oprit mașina în fața spitalului, Harvey a văzut mulțimea de reporteri care așteptau afară, în ploaia mărunță, iar un polițist postat la intrarea în parcare i-a făcut semn să intre. Ploaia cădea peste parbrizul mașinii când a tras în același loc de parcare de unde plecase în urmă cu numai douăzeci și patru de ore, lăsând-o pe Jessie în urmă.

Harvey a inspirat adânc de câteva ori și s-a uitat la grupul de reporteri de la intrarea în hotel. A clătinat din cap pentru a-și opri lacrimile, apoi a deschis portiera și s-a îndreptat spre grupul de oameni.

- Cum vă simțiți, domnule Roberts? Aveți vreo veste de la partenerul lui Jessie? s-au repezit ei, iar el a lăsat capul în jos. S-a mai întâmplat ceva după conferința de presă din această după-amiază? Vă temeți că timpul trece în defavoarea micuței Elizabeth?

Când a trecut pe lângă ei, strigau toți în același timp, iar întrebările lor se scurgeau într-una singură, rostită din ce în ce mai tare.

Apoi tăcere, când ușile s-au închis în urma lui. Polițistul a întins o mână înspre coridorul lung și pustiu care se întindea în fața lui și a zis:

- Sergentul Galt vă așteaptă în salonul Churchill.

Pocnetul pe care îl scoteau pantofii polițistului din fața lui îi răsună în urechi în timp ce mergea în spatele lui, urmând semnele roșii nesfârșite care îi îndreptau pașii spre salonul Churchill. Simțise ultimele câteva zile ca pe un accident care se tot repeta, în care el, Jessie și Elizabeth derapau spre o coliziune iminentă. Era epuizat din pricina lipsei de somn, a grijilor, din pricina adrenalinei care îi pompa prin vene fără oprire.

Polițistul a apăsat soneria de la intrarea în salon, au cotit, iar bâzâitul aparatelor a început să răsună, lovindu-se de pereții albi. Ochii lui Harvey au cercetat atenți coridorul, de-a lungul căruia erau oprite scaune cu rotile, așezate în șir. În spatele lor, un birou la care stăteau trei asistente medicale, unele vorbind la telefon, altele scriind pe o tablă albă. Sergentul Galt se îndrepta spre ei, cu mâna întinsă spre Harvey.

Iar în spatele ei, o ușă deschisă spre o rezervă unde se afla o femeie în vârstă, care, în timp ce Galt îl împingea ușurel de la spate, l-a privit insistent, cu ochii ei verzi, ca de smarald înainte ca ușa să se închidă în urma lui.

27. HARRIET. Iulie 1952

Harriet stătea în valurile reci din golful Wittering și aplauda de fericire că fetița ei înota spre ea pentru prima oară, cu buclele blonde căzute peste ochii verzi ca marea, fixați asupra ei cu o hotărâre de nezdruccinat.

– Ai reușit, fetița mea isteată! a zis ea, când Rebecca i s-a aruncat la piept, înconjurându-i gâtul cu brațele mici, bronzate.

– Știu să înot, mămico! a zis fata, privind în sus, la ea și râzând.

Harriet a mers prin apă până la un loc unde Rebecca putea sta în picioare și apoi s-a dat câțiva metri în spate, în lungul plajei, printre razele de soare care dansau pe suprafața apei și a deschis brațele în așteptarea ei.

Fetița a început să înoate din nou spre ea plină de entuziasm, zâmbind deschis, iar când a ajuns la ea, Harriet a acoperit-o cu sărutări și a strâns-o tare la piept. Stând așa, cu copilul în brațe, cu apa care picura de pe corpurile lor bronzate, a simțit briza marină din golful Wittering trecând peste ele și înfiorându-le pielea pe brațe.

Privind spre mal, auzeau râsetele copiilor și valurile care se repezeau spre nisipul auriu al golfului. La orizont a pufăit o barcă plecată la pescuit. Harriet a inspirat aerul sărat al mării și a sărutat obrații uzi ai Rebeccăi. În clipe ca aceasta, îi venea greu să creadă că priveliștea pitorească care le înconjura era același loc ostil care o întâmpinase în noaptea aceea hotărâtoare.

Trecuseră cinci ani de când o găsisese pe Rebecca aproape moartă de frig în peșteră, de când alergase clătinându-se și împiedicându-se de-a lungul versantului și bătuse cu frenezie la ușa Fermei Seaview până ce Ted Roberts le adăpostise de frigul amarnic al nopții și le primise în viața lui.

Neputând să se întoarcă la Northcote cu micuța Rebecca, a construit o viață nouă pentru ele. Ted Roberts, un fermier de curând rămas văduv, a fost fericit să le primească pe Harriet și pe copilul pe care îl credea al ei, să îi încredințeze conducerea casei și să i-l dea în grijă pe fiul lui, Harvey. Ea își petrecea diminețile gătind și făcând curățenie, iar după-amiezile jucându-se cu copiii. Deși fericirea de peste zi o făcea să uite, seara, când se băga în pat, reveneau remușcărilor. Întinsă în întuneric, rețraia ziua în care o pierduse pe Cecilia. Își simțea din nou trupul hurducat de trenul gălăgios, care își croia drum chinuitor de încet de la Northcote către Seaview, simțea și acum panica din suflet și vântul fioros, de iarnă, care o făcea să se poticnească pe plajă, prin întuneric, în căutarea lor. În fiecare noapte auzea în vis plânsetul slab al Rebeccăi care o îndruma

spre peșteră și strigătele ei disperate după Cecilia în timp ce stătea la malul mării, luminată numai de lumina lunii.

Timpul nu i-a domolit sentimentul de vină pentru ceea ce nu făcuse ca să o salveze; nu le spusese polițiștilor despre Seaview când o interogaseră ore întregi; nu o găsisese la timp pe Cecilia. Pe măsură ce creștea Rebecca, copila frumoasă, blondă semăna tot mai mult cu mama ei. În ciuda fericirii nespuse pe care Rebecca o aducea în viața ei, de fiecare dată când ochii verzi ai copilei îi întâlneau privirile, Harriet simțea că fantoma Ceciliei se întorcea ca să o bântuie. La început, sperase că Cecilia este în viață și se ruga în fiecare noapte să apară vreo veste despre ea. Temându-se să meargă la poliție și să întrebe de ea, ca să nu atragă atenția, acceptase oferta lui Ted de a rămâne la Seaview și a lucra la fermă, în speranța că, dacă Cecilia se va întoarce vreodată, le va putea găsi.

Tot ce putea face era să aibă grijă de Rebecca, să o iubească ca pe propriul copil și să aștepte.

Era primăvara anului 1947 când, la trei luni după sosirea ei, mersese la Wittering cu Rebecca în cărucior și văzuse titlul care urla la ea din vitrina vânzătorului de ziare.

TRUPUL UNEI FEMEI NECUNOSCUTE ARUNCAT DE VALURI PE ȚĂRMUL DE LA WEST WITTERING

Au început să îi tremure mâinile și, oprindu-se brusc din drumul ei, virase căruciorul încetișor spre vitrină, unde era expusă prima pagină din *Chichester Evening Herald*.

Trupul unei femei a fost descoperit de pescari aproape de mal în dimineața zilei de 10 aprilie.

Cadavrul a fost recuperat din ape de echipele de salvamari și este în stare de descompunere avansată, după cum am putut afla de la investigatori.

Medicul legist a declarat: „Corpul este degradat în proporție mare. Îmi este imposibil să estimez data la care a ajuns în apă. Nu pot afirma că ar fi implicată vreo altă persoană“.

Oricine are informații despre femeia care are între douăzeci și patruzeci de ani, o înălțime de un metru șaptezeci și ochi verzi, este rugat să contacteze poliția din Chichester.

Harriet se rotise pe călcâie și se întorsese la Seaview, închizând ușa în spatele ei înainte să izbucnească în plâns. Se împliniseră cele mai rele temeri ale sale: Cecilia era moartă. Pantofii găsiți la mal, în golful Wittering, în noaptea în care a găsit-o pe Rebecca, erau o

dovadă destul de puternică. Dar acest lucru o dovedea dincolo de orice îndoială.

Trupul unei femei? Cum de nu apăruse Charles, pentru a o identifica? Cu siguranță citea ziarele și aflate că s-a găsit un cadavru, sau poate a fost anunțat de poliție. Poate și-a închipuit că trupul a fost găsit prea departe pentru a putea fi Cecilia. Sau poate nu îi mai păsa. Harriet nu suporta să se gândească la trupul Ceciliei, neidentificat, îngropat într-un mormânt anonim.

De câteva ori își făcuse curaj să se ducă la poliție și să le spună ce știa, dar de fiecare dată o oprise gândul că îi va fi luată Rebecca.

Rebecca era fetița lui Jacob, responsabilitatea ei. Rebecca era un scandal pe care Charles voia să îl îngroape, iar el s-ar asigura că este trimisă departe, de unde să nu se mai întoarcă niciodată. Chiar dacă spunea poliției că știe cine este femeia neidentificată, tot nu o putea aduce pe Cecilia înapoi. Avea o datorie față de Cecilia, să fie puternică, să o crească și să o iubească pe Rebecca așa cum și-ar fi iubit propriul copil.

– Putem să mergem la Harvey acum, mămico? a zis Rebecca, luând fața mamei sale între palmele ei și întorcând-o ca să o privească în ochi, așa cum făcea întotdeauna când îi căuta atenția.

Harriet a zâmbit la cuvintele fetei. *Mămico*. Își amintea de prima dată când îi spusese așa, dar, la fel ca ziua când Rebecca făcuse primii pași, în locul sentimentului de duioșie pe care ar fi trebuit să i-l provoace, primele cuvinte ale Rebeccăi – și primii ei pași – îi amintiseră de faptul că timpul trecea, iar un gol negru se căsca de la momentul în care Cecilia fugise de la Northcote, își lăsase copilul să moară și își luase viața în valurile mării nemiloase din ianuarie.

– Da, să mergem, altfel vom întârzia! a zis Harriet, iar Rebecca și-a încolăcit brațele în jurul ei, în timp ce aceasta înainta încet prin apă, spre mal.

Când au ajuns la Seaview, lăsând apă în urma lor prin toată casa, Harriet i-a zâmbit fetei, apoi a traversat podeaua din piatră către dulap și a tras sertarul în care se afla cartea de colorat a Rebeccăi. Sertarul s-a lăsat în față, iar jurnalul legat în piele roșie a alunecat din spate, acolo unde îl ascunsese vederii în ziua în care Ted le dăduse cheile de la Seaview. Nu se mai uitase la el din ziua aceea. Nu suporta să îl citească, să se gândească la Cecilia și la Northcote și la ceea ce făcuse. Jurnalul și carnetul de economii erau singurele lucruri pe care le avea ca să îi amintească de viața pe care o dusesese înainte.

Rebecca era încă un nou-născut când ea își vărsase pentru ultima dată amarul în paginile sale, așezată la masa din bucătăria de la Casa Seaview, în prima zi a noii lor vieți în Golful Wittering. Harriet

a întins încet mâna și a scos jurnalul, apoi i-a dat Rebeccăi cartea de colorat și creioanele, la care fetița s-a repezit fericită. Când a făcut asta, medalionul de aur al Ceciliei, care fusese la gâtul Rebeccăi, a căzut la podea. L-a ridicat și a examinat blazonul familiei Northcote, gravat pe suprafața sa acum lipsită de luciu.

Harriet a ridicat ochii spre ceas: mai erau zece minute până la ora la care trebuia să ajungă la ferma Seaview, ca să îl înlocuiască pe Ted. Și-l imagina în clipa aceasta, grăbit, căutându-și ghetele, pe care Harriet le așeza întotdeauna cu grijă la intrarea din spate, cu o bucată de pâine prăjită în gură și unt în barbă, strigând la Harvey să-și mute mașinuțele *din drum ca să nu calce pe ele* și să cadă lat la pământ. Deși schimbase înfățișarea micii case în stil georgian, transformând haosul care o întâmpinase la sosire în biroul central al fermei și căminul ordonat și curat de acum, Ted și Harvey tot reușeau să lase în urma lor o dără de distrugeri.

- Bine, micuțo, să o pornim din loc, a zis ea, punând medalionul și jurnalul la loc în sertar.

A ajutat-o pe Rebecca să îmbrace puloverașul și i-a închis nasturii înainte de a deschide ușa Casei Seaview și a porni pe cărarea din piatră care înainta pe marginea stâncii, spre casa de la fermă.

Când Harriet a închis ușa în spatele lor, Rebecca a țâșnit pe lângă ea și a pornit-o în goană pe poteca pe care o traversaseră de o mie de ori în ultimii cinci ani. Rebecca executa șiretlicul ei obișnuit, mergând prea aproape de margine, încercând să o sperie pe mama ei. Harriet a privit în jos, la fetița sărutată de razele soarelui, care i-a zâmbit la rândul ei, încântată de ceea ce făcea. Harriet a întins mâna și a prins mânuța Rebeccăi, pe care o ținea sus, deasupra capului, invitând-o pe Harriet să o gâdile sub brațe.

- Bună dimineața, Matilda, a zis Rebecca, arătând în depărtare, unde câteva găini grase goneau spre ele, traversând curtea în lung.

Rebecca a deschis poarta și a lăsat-o pe mama ei să intre înainte să evadeze cârdul de găini. Păsările gălăgioase le-au înconjurat, iar Rebecca a început să chicotească.

- Nu este încă ora mesei, a zis ea, în timp ce găinile mergeau pe lângă ele, cerșind de mâncare.

- Oare mai sunt ouă rămase? a zis Rebecca, arătând spre cotețul aflat în celălalt capăt al curții.

- Probabil că Ted și Harvey le-au înfulecat pe toate la micul dejun, dar putem încerca, a zis Harriet, ridicând capacul cotețului și zâmbind de bucuria ce se citea pe chipul Rebeccăi la vederea singurului ou cuibărit printre paie.

Rebecca a luat oul și a zâmbit fericită spre mama ei, iar Harriet a privit spre ferma în stil georgian, din care tocmai ieșea Ted Roberts.

Așezată la capătul curții acoperite cu piatră de calcar, cu o ușă albastră, flancată de doi stâlpi înguști și îmbrăcată în flori de glicină, care începeau să îi ascundă forma simetrică, era o casă frumușică, perfectă, dacă nu ar fi fost semnele grăitoare ale reparațiilor pe care tot mai trebuia să le facă, în ciuda eforturilor sale; vopsea care se scorojea pe pervazurile ferestrelor și geamuri care erau cenușii din cauza prafului. Ted a deschis ușa și i-a făcut semn cu mâna, cu ochii albaștri mijiți din cauza luminii soarelui de vară, ea i-a zâmbit și i-a răspuns la salut.

- Vrei să îi spunem lui Ted despre lecția de înot? a zis Harriet, destul de tare ca să o audă Ted.

- Nu cumva știi deja să înoți, domnișoară Waterhouse? Ai putea să îl înveți pe mototolul de fiu-meu câte ceva. Harvey, treci încoace! a zis el, lăsând ușa întredeschisă și apoi înaintând în direcția lor cu mersul lui legănat.

Ted a ridicat-o pe Rebecca în brațe și a depus un sărut zgomotos pe obrazul fetei, apoi s-au întors și l-au văzut pe băiatul de șapte ani, cu părul blond și îmbrăcat în salopetă, care apăruse în pragul ușii.

- Domnișoara Rebecca înoată deja, Harvey, și e cu doi ani mai mică decât tine!

Când Ted a ridicat-o pe fetiță în brațe și a aruncat-o în aer, Harriet a auzit sunetul bine-cunoscut al soneriei de la bicicleta poștaşului, a ridicat privirile și l-a văzut apropiindu-se de poartă.

- Deschid eu, a strigat Ted, ieșind pe poartă. Trebuie să mă duc pe câmpul din deal și să repar gardul electric. Ne vedem la ora mesei. Te superi dacă te duci cu camionul până la domnul Tucker împreună cu cei mici, ca să iei furajele?

- Am ceva pentru dumneata în dimineața aceasta, doamnă Waterhouse, a zis poștaşul în clipa în care Ted trecea pe lângă el.

Ted și Harriet s-au privit în ochi după ce el a aruncat un ochi la plicul care îi era înmânat.

Harriet a zâmbit către poștaş și a luat scrisoarea. Inima a început să îi bată mai tare, iar obrații i s-au colorat simțind privirea lui Ted ațintită asupra ei. O singură persoană știa unde se afla - doctorul lui Jacob de la Greenways. Îi scrisese cu numai o săptămână înainte, după ce se luptase cu conștiința ei.

Ceea ce îi făcuse el Ceciliei era de neiertat, dar fusese în ghearele bolii. Jacob era un bărbat bun, ea îl iubea și în plus era tatăl Rebeccăi. Fetița nu își va cunoaște niciodată mama, dar era copilul lui, Jacob era soțul ei și avea nevoie de ele. Nu putea să îl abandoneze.

Și-a coborât privirile spre scrisoare. Timbrul era ștampilat de poșta din Chichester și când a întors plicul pentru a-l deschide, a aruncat o privire spre Rebecca, urcată pe un balot de fân și amuzându-se de Harvey, care fugărea găinile în jurul curții. Văzând fericirea fiicei sale, și-a dorit să poată opri acest moment pentru totdeauna, de parcă scrisoarea era o bombă gata să explodeze în viața lor și să schimbe totul. În timp ce scotea cu mare grijă scrisoarea dactilografiată din plic, a văzut că îi tremură mâinile.

Spitalul de Psihiatrie Greenways, Chichester

18 iulie 1952

Dragă doamnă Waterhouse,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea din data de 14 iulie în care ne anunțați care este noua dumneavoastră adresă.

După cum știți, îl tratăm pe soțul dumneavoastră ca pacient spitalizat în secția pentru bolnavii de nevroză de război la Greenways din ianuarie 1947. Domnul Waterhouse a fost internat suferind de tulburări nevrotice acute, altfel spus, nevroză de război, și la început a trebuit să fie sedat cu carbonat de litiu. Terapia electro-convulsivă a dat roade, reușind să trateze mecanic depresia domnului Waterhouse, care după un an a putut părăsi salonul închis, iar în ultimii trei ani și jumătate a rămas într-un salon deschis. Pentru prima oară, arată semne că ar dori să se reintegreze în societate și poate ieși din spital pentru o excursie de o jumătate de zi sau o zi, înainte de a reveni în spațiul ocrotitor al salonului de spital. În cele din urmă, Jacob a beneficiat de psihoterapie și mai ales de terapie prin artă.

Mă bucur să vă spun că nu mai reprezintă un risc la adresa propriei persoane sau la adresa altora și că face progrese. Cred că a venit timpul când i-ar face bine să își revadă familia. Speranța mea este că, beneficiind de ajutorul dumneavoastră, va putea să vină de câteva ori acasă la sfârșit de săptămână înainte de externarea oficială. Menționați în scrisoare că aveți o fetiță de cinci ani acasă și trebuie să ne asigurăm că acceptați ca el să locuiască cu dumneavoastră și că beneficiați de susținerea comunității înaintea externării sale finale.

În speranța reabilitării sale și a facilitării întoarcerii în sânul familiei, ar fi de folos dacă am avea ocazia să discutăm comportamentul lui față de dumneavoastră și factorii care îi declanșau amintirile experiențelor trăite în Normandia. Va trebui să colaborăm pentru a ne asigura că înțelegeți cum funcționează semnalele care declanșează tulburarea numită nevroză de război și cum să le evitați acasă, mai ales pentru că aveți un copil mic și poate face zgomote puternice care să îl sperie.

Dacă este posibil, aş vrea să mă întâlnesc cu dumneavoastră joi, săptămâna viitoare, iar pentru că această programare nu ne lasă destul de mult timp, aş aprecia dacă mi-aţi răspunde cât mai repede. Dacă vreţi, puteţi să o aduceţi pe flica dumneavoastră, ştiu că Jacob abia aşteaptă să o întâlnească şi am putea aranja ca soţul dumneavoastră să o ducă la ferma de aici, de la Greenways, pentru ca întâlnirea să fie cât se poate de relaxată.

*Jacob vorbeşte des despre dumneavoastră şi abia aştept să vă cunosc,
Cu sinceritate,*

Dr. Philip Hunter

Harriet a oftat, a băgat scrisoarea la loc în plic şi plicul l-a îndesat în buzunar.

– Haideţi, copii, urcaţi în camion. Mergem să luăm furajele.

Când s-a aplecat ca să o ridice pe Rebecca în braţe, a privit dincolo de Golful Wittering spre marea care începea să se agite. Lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă pălise, temperatura scăzuse şi începea să se înnoreze. Când a pornit motorul camionului, mici stropi de ploaie au început să cadă pe geamuri, iar Harriet şi-a dat seama că se apropie furtuna.

28. HARVEY. Ora 6.00 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014

Harvey Roberts stătea în ușa micului salon cufundat în liniște în care se afla Cecilia Barton și o privea pe bătrâna doamnă. Avea ochii închiși, iar capătul patului era ridicat, halatul de spital de o culoare ștersă îi atârna pe umerii firavi și părul ei lung și cărunț îi cădea pe lângă obrajii scofâlciți. După respirația grea, era clar că reușea cu greu să se mai agațe de ultimele fărâme de viață care îi rămăseseră. Obrajii aveau o paloare cadaverică, iar peste gură îi fusese pusă o mască. În dreptul ei era o asistentă care citea datele de pe monitorul ce piuia lângă ea.

Sergentul Galt rămăsese prea aproape de Harvey la intrarea în încăpere, iar Harvey a trebuit să facă câțiva pași mici în față ca să aibă un pic de spațiu. Galt s-a apropiat de marginea patului Ceciliei și și-a fixat privirile asupra lui Harvey. El a rămas pe loc, nemișcat. Tot nu înțelegea ce așteptau de la el. Ceea ce voia să afle de la el această femeie aflată pe patul morții nu era o prioritate pentru el. Avea destule de îndurat și așa, destulă suferință și regrete, fără să se mai încarce și cu ale ei. Regreta venirea lui aici, ar fi trebuit să rămână în Golful Wittering, să o caute pe Jessie. În aer se simțea un miros dezgustător, un iz de stătut, care îl făcea să ghicească apropierea morții. Îl simțea pe limbă și îi provoca greață.

- Ce căutăm aici? a întreat. Nu am văzut-o niciodată pe femeia aceasta. Nu mi se pare normal - ar trebui să fie cu ai ei, nu cu noi, nu cu străini.

- Asta încercăm să o ajutăm să facă. Vrea să își găsească fiica înainte de a fi prea târziu. După cum vedeți, nu mai are mult.

Femeia s-a mișcat, dar nu s-a trezit. Sergentul Galt s-a aplecat peste ea și i-a șoptit în ureche.

- Cecilia, mă auzi?

Când femeia a început să se miște, Harvey a tresărit. Nu voia să fie aici, nu voia să vorbească cu ea, nu voia să știe cine este. Știa doar că reprezenta trecutul, un trecut pe care nu voia să îl readucă la viață.

Bătrâna a început să tușească, o tuse adâncă, înecăcioasă, hodorogită. I se cutremurau umerii, iar flegma din plămâni încerca să își croiască drum în sus, spre gură. Încet-încet, s-a uitat la cei din cameră, până ce privirile i s-au oprit asupra lui. Și-a scos masca și oxigenul care ieșea din ea a sâsâit ca un șarpe pregătit de luptă.

- Bună, Harvey, a zis ea.

- Ce ar fi să vă așezați aici? a sugerat sergentul Galt, trăgând un scaun lângă pat.

Cuvintele îi erau blânde, dar tonul hotărât.

Harvey a traversat camera cu pași mici.

- Îmi pare rău pentru fica ta, a zis femeia, tușind din nou.

Harvey nu a zis nimic, așteptând un nou acces de tuse incontrollabilă - care însă nu a venit.

- Mulțumesc. Nu înțeleg cum vă pot ajuta, a zis Harvey, dar știa deja că vorbele sale sunt o minciună.

Ochii ei nu l-au părăsit nici o clipă: ochi pe care îi recunoștea, ochi pe care îi știa.

- Cred că ai cunoscut-o pe fica mea, Rebecca.

Femeia vorbea încet și greu, de parcă fiecare cuvânt îi cerea efortul de a escalada un munte.

- Locuia la Casa Seaview când era copil.

- Da, a zis Harvey. O cunoșteam pe Rebecca, dar era fica lui Jacob și a lui Harriet Waterhouse.

Ochii Ceciliei sclipeau plini de lacrimi. Fiecare respirație era acum o luptă.

- Este fica mea. Harriet a furat-o de la mine.

Harvey a clătinat din cap.

- Nu poate fi adevărat - femeia aceea era o sfântă, ea m-a crescut după moartea mamei mele.

S-a uitat la ceas, imaginându-și-le pe Jessie și pe copilul ei printre dunele de nisip, înghețate de frig, singure. Trebuia să se ducă la ele, trebuia să plece. Picioarele lui loveau podeaua sub scaun, nu avea ce căuta aici, trebuia să plece.

- Îmi pare rău că tu și Rebecca nu mai sunteți împreună. Ai iubit-o foarte mult. V-am văzut împreună în ziua aceea când te-a vizitat la Greenways. În ziua în care au fost uciși părinții ei.

Când cuvintele Ceciliei l-au lovit cu toată forța lor, totul s-a oprit în loc: hotărârea lui de a pleca de lângă ea, gândurile care îi goneau la Jessie și Elizabeth, la plajă, la frigul de afară, la ceasul care ticăia.

- Ce-ai spus? a zis Harvey, toată atenția îndreptându-i-se acum spre femeia bătrână.

Ea l-a privit.

- Te-am văzut în ziua aceea cu copilașul meu.

Instantanee din ziua în care îl vizitase Rebecca îi reveneau acum în minte. Plecau de la Seaview, așa îi spusese ea, venise să își ia rămas-bun. O condusesese până la poartă, trecând pe lângă Salonul B, salonul încuiat.

- Ce făceai la Greenways? a zis Harvey încet.

Cecilia a inspirat de câteva ori domol înainte de a continua.

- M-au închis pentru că mi-am înecat copilașul. A închis ochii și a făcut o pauză, apoi a urmat. Jacob m-a violat, pe când erau

angajați la Northcote și așa am rămas însărcinată cu Rebecca. Era un scandal de care soțul meu voia să scape. Iar Harriet l-a ajutat să scape de mine.

– Nu, greșești. Nu știu ce motiv ai ca să faci asta și îmi pare rău că suferi, dar minți, Harriet nu ar fi furat copilul altei femei.

În mintea lui Harvey a apărut imaginea lui Harriet în curtea fermei. Femeia care avusese grijă de casa lor cu multă dragoste. Îi hrănise pe muncitorii de la fermă, îi îngrijise pe el și pe Rebecca, se jucase cu el, îi făcuse hăinuțe, îl hrănise și îl iubise necondiționat.

S-a ridicat în picioare, iar în cameră a răsunat zgomotos hârșăitul scaunului pe podea.

– Datorită ție am găsit drumul spre Harriet și Jacob în noaptea în care au murit.

Harvey s-a oprit. Ea a făcut o pauză ca să își recapete răsuflarea.

– Revederea Rebeccăi mi-a dat curajul să evadez. Trecuse multă vreme de la ultima încercare de a-mi lua viața și nu mai eram supravegheată noaptea.

Cecilia a început să tușească. Harvey s-a aplecat peste ea, așteptând să continue.

– Am furat o cheie de la o infirmieră începătoare ca să pot ieși din salon. Știam că dacă mă întorc înainte de zori, nici nu vor ști că am fost plecată.

Gândurile îi goneau prin cap lui Harvey.

– Tu ai bătut la ușă în noaptea aceea. Din cauza ta a pornit cearta dintre Harriet și Jacob.

Cecilia a dat din cap în semn că da.

– Jacob nu știa că Harriet nu era mama Rebeccăi. Am încercat să-l calmez, dar nu puteam face nimic. Voia s-o omoare.

Vocea Ceciliei a început să tremure, iar lacrimile i se scurgeau pe obraji palizi.

– Nu voiam decât să-mi văd fetița.

Harvey simțea că îl doare sufletul. De milă pentru femeia aceasta, pentru Rebecca. Dar mai ales pentru Jessie, pentru durerea pe care această femeie care zăcea acum pe patul morții în fața lui i-o provocase fără să vrea fetiței sale, provocându-i mamei ei atâta suferință în urmă cu mulți ani.

– Cum adică nu puteai face nimic, de ce nu ai fugit să ceri ajutor?

Harvey simțea că i se umplu ochii de lacrimi.

Cecilia îl privea ținută.

– Am încercat, știam că Ferma Seaview este în apropiere, am alergat prin ploaie, peste câmpul de porumb și am bătut la intrare, dar lumina era stinsă și nu a răspuns nimeni. Când mă întorceam, am auzit împușcătura.

Harvey a lăsat capul în jos.

– Așa că ai fugit și ai lăsat-o singură pe Rebecca? a zis el încet.

– Nu, am dat fuga înapoi și când am ajuns la fereastră am văzut-o, a răspuns Cecilia, iar apoi s-a oprit. Era aplecată peste trupul lui Harriet și țipa. O vedeam pe fetița mea pentru prima dată după treisprezece ani. Iar eu eram cea care îi provocase toată acea durere. Bebelușul meu, copila mea, pe care ar fi trebuit să o apăr. Cecilia începuse din nou să plângă. Îmi spusese de atâtea ori că am înecat-o, încât aveam senzația că văd o stafie. Era atât de frumoasă!

Rosie s-a aplecat înainte și a șters lacrimile Ceciliei.

– Apoi am auzit sirenele mașinilor de poliție și m-am speriat. Nu ieșisem de la Greenways de treisprezece ani și eram îngrozită de ceea ce aș putea păți dacă aș fi prinsă.

Cecilia a început din nou să tușească, iar pieptul îi gâlgâia și îi hârâia în timp ce încerca să își recapete răsuflarea. Rosie a aplecat-o în față și a mângâiat-o pe spate până ce s-a liniștit, încet-încet.

– Știu că nu mă pot aștepta să primesc iertarea ei, a zis Cecilia. Vreau doar să îi spui că îmi pare rău.

29. HARRIET. Iulie 1952

Harriet Waterhouse ședea în autobuzul care o ducea către Spitalul de Psihiatrie Greenways și ținea strâns mâna fiicei sale. Din când în când, Rebecca ridica ochii spre ea și îi zâmbea larg, cu ochii verzi scânteietori și părul blond prins sub o bentiță bej, care îi lăsa liberă fața cu pielea de porțelan.

Femeia de vârstă mijlocie așezată lângă ele le zâmbea.

– Ce copil frumos, a comentat ea, uitându-se fix la Rebecca, așa cum li se întâmpla multor oameni.

Harriet a zâmbit stângace. Știa ce își ziceau oamenii: cum a putut o femeie ștearsă ca ea să dea naștere unei asemenea frumuseți? La numai cinci ani, Rebecca era copia fidelă a mamei sale, cu ochi verzi pătrunzători, chip în formă de inimă și buze pline. Se mișca cu aceeași grație și vorbea cu un zâmbet pe buze, ca și cum tot ce descoperea o umplea de mirare și de bucurie. Stând în spatele Rebeccăi care era așezată dinaintea oglinzii, aranjându-i părul, la fel cum i-l aranjase Ceciliei și ascultându-i flecăreala de copil fericit, simțea că se întoarce în timp. Prin comparație cu ea, Harriet părea lipsită de viață; pielea palidă și searbădă, părul lins, de culoarea soarecelui, ochii cenușii și posaci. Rebecca strălucea, așa cum strălucise Cecilia, iar Harriet știa că va trăi toată viața în umbra lor.

Șoferul autobuzului a anunțat următoarea oprire, iar Harriet a încercat să își astâmpere emoțiile. S-a ridicat, iar Rebecca a urmat-o. Pășind pe trotuar, a ridicat ochii spre clădirea din cărămidă roșie din spatele porților din fier forjat, apoi i-a coborât spre Rebecca. Toată ființa ei îi spunea să o ia la goană, îi spunea că trecerea pragului de la Greenways împreună cu Rebecca era o greșală pe care nu o va putea îndrepta niciodată. Dar Jacob era tatăl ei. Știa că timpul lor împreună se va scurge într-o bună zi, că trecutul le va ajunge din urmă și că va trebui să răspundă la întrebări despre fiica ei. Dar tot avusese un șoc când venise clipa aceea, sub forma domnișoarei Clara și a domnișoarei Ethel, care intraseră pe neașteptate într-un magazin cu suveniruri din Wittering, la începutul acelei veri.

8 iunie 1952

Dragă jurnalule,

Am știut întotdeauna că trecutul ne va prinde din urmă, că nu ne putem ascunde tot restul vieții. Așa cum se întâmplă cu toate evenimentele cruciale din viață, era cât pe ce să nu se întâmple. Tocmai

plătisem pentru înghețata cumpărată de la Barney's și ieșeam din magazin, când au intrat domnișoara Clara și domnișoara Ethel. Le-am văzut înaintea mea ca ele să mă vadă pe mine și am încercat să trec repede pe lângă ele, dar mi-am dat seama că ne-au zărit și, cu inima bătându-mi mai să îmi spargă timpanele, am auzit vocea domnișoarei Clara care m-a strigat.

Am zâmbit politicos, deși gândurile mi se precipitau prin cap.

- Ce mai faci, Harriet? au zis ele, privind la Rebecca, a cărei întreagă atenție era îndreptată spre înghețata din mână.

Mi se golise mintea. Dacă voiam să nu ne știe nimeni, ar fi trebuit să mă mut undeva, mai departe. Dar nu aveam nici bani, și nici unde pleca. Faptul că domnul Roberts ne primise la ferma Seaview era un mic miracol, în care simțeam mâna Ceciliei. Simțeam prezența ei la Seaview. Deși știam că este moartă, mi se părea potrivit să îi cresc copilul în locul pe care îl iubise cel mai mult. Mă simțeam legată de locul acesta, atașată de el, incapabilă să plec. Dar în clipa aceea în care vedeam cum fetița mea era cercetată cu priviri sfredelitoare de domnișoara Clara și domnișoara Ethel, regretam că în ziua aceea nu fugisem cât mai departe cu mica Rebecca.

- Ai o fetiță, ce frumos, a zis domnișoara Clara.

- Ce copil drăguț, a zis domnișoara Ethel.

Vorbiseră aproape simultan. Fuseseră prezente atunci când am pierdut două dintre sarcini, ba chiar chemaseră doctorul ultima oară și totul fusese îngrozitor de dureros. Îmi arătasera atâta bunătate, iar eu nu voiam să le mint.

Ted Roberts presupusese întotdeauna că Rebecca este fica mea și nici nu îmi trecuse prin cap să îl corectez – ce rost ar fi avut? I-am spus numai că soțul meu fusese dus la spitalul de psihiatrie din zonă după ce suferise o cădere nervoasă și că eu îmi pierdusem din această cauză postul de cameristă a unei doamne. Povestea mea fusese că venisem în Golful Wittering în căutare de muncă și coborâsem din autobuz chiar în clipa în care începea furtuna. Dar în timp ce repetam aceeași poveste domnișoarelor Clara și Ethel simțeam că îmi iau foc obrazii.

- Câți ani are? au întrebat ele, iar eu am strâns și mai tare mâna Rebeccăi și am tras-o lângă mine.

- Cinci, am răspuns eu, nedorind să zic mai multe.

- Și unde locuiești acum?

Domnișoara Clara se dăduse cu prea mult ruj; îmi amintea de soția din spectacolul cu Punch și Judy⁸, pe care tocmai îl văzuserăm pe plajă.

- Am auzit că nu mai ești la Northcote, dar nu știam unde te-ai mutat, a zis domnișoara Ethel.

- Da, a venit un polițist să te caute, dar nu l-am putut ajuta, a spus domnișoara Clara peste domnișoara Ethel în grabă, ceea ce mă făcea să

cred că fuseseră extrem de tulburate de vizita aceea.

- Un polițist? am rostit eu în șoptă, încercând să îmi domolesc panica din glas.

- Da, a zis domnișoara Ethel. Se pare că un doctor de la Azilul Greenways încerca să dea de tine. Soțul tău se afla în grija lui.

- Da, a zis domnișoara Clara. Ne-a lăsat numărul lui de telefon. Cred că îl am încă acasă, pe polița de deasupra căminului.

Mi-am imaginat-o pe domnișoara Clara notând numărul și proptindu-l de oglinda cu frunză de aur pe polița pe care o ștersesem de praf în fiecare zi timp de aproape un deceniu. Le vedeam în minte pe domnișoara Clara și domnișoara Ethel venind acasă după o zi petrecută la plajă, vorbind despre întâlnirea cu mine pe tot drumul spre casă în tren și hotărând în cele din urmă să îl sune pe polițist și să îi spună că mă întâlniseră.

- Se purta foarte suspect, i-ar spune ele. Într-un fel care nu îi stă deloc în fire și avea cu ea o fetiță. Da, așa este. În Golful Wittering.

- Și unde ziceai că locuiești acum?

Domnișoara Clara și-a șters o picătură de sudoare de pe frunte, pe care am urmărit-o scurgându-i-se pe dosul palmei.

- La Casa Seaview, în golf, am zis eu, silind cuvintele să-mi iasă din gură.

Nu avea rost să mint. Totul se terminase, fuseserăm descoperite, iar dacă încercam să fug, nu făceam decât să provoc suspiciune.

- Mă mir că s-au deranjat să trimită un polițist, am zis eu, împiedicându-mă în cuvinte. Îmi pare rău că v-a deranjat.

- A zis că a încercat să dea de tine la Northcote, dar că plecaseși de acolo în grabă.

Ochii domnișoarei Clara mă sfredeleau, căutând adevărul.

- O să sun la Greenways și o să îi anunț unde sunt. Mă bucur că v-am întâlnit, am murmurat eu, zâmbind, apoi am luat mâna Rebeccăi și am condus-o afară din magazin, în soarele torid de după-amiază.

- De ce ești tristă, mămico?

Era dimineața călătoriei spre Greenways, iar Harriet o îmbrăca pe Rebecca, pierdută în gândurile care o munceau.

- Ești o fetiță foarte drăguță, a zis Harriet, gândindu-se la firea blândă a Ceciliei, pe care Rebecca o moștenise în mod evident. Nu sunt tristă. Mă gândesc la cât de mare te-ai făcut. Ești frumoasă ca o floare, scumpa mea, a zis ea, sărutând obrajii trandafirii ai Rebeccăi.

Economisise bani din salariu ca să îi cumpere o hăinuță neagră, din lână și pantofi din piele lucioasă special pentru această ocazie,

iar în timp ce îi încheia nasturii lucioși din metal i-a explicat fetei unde mergeau.

- Astăzi ne vom întâlni cu tatăl tău, a zis ea, zâmbind cât mai frumos.

Fetița se uitase ținută la Harriet un timp îndelungat înainte de a-i răspunde, precaută.

- De ce nu locuiește cu noi, ca tăticul lui Harvey?

- Pentru că a fost foarte bolnav și a trebuit să stea în spital.

- A fost rănit?

Ochii verzi ai fetei luceau în timp ce vorbea, dar Harriet îi simțea neliniștea.

- Într-un fel. Războiul l-a făcut foarte nefericit. A văzut cum mulți dintre prietenii lui au suferit și asta l-a întristat foarte tare.

Harriet a împins câte o agrafă de fiecare parte a codiței în care strânsese părul Rebeccăi.

- Ca atunci când am fost supărată pentru că Harvey s-a tăiat la mână în sârmă ghimpată? a zis Rebecca, încruntată.

- Exact așa. Dar acum se simte mai bine și vrea să vină acasă. Tu ai fi de acord?

- Nu știu, a zis Rebecca încet. Îmi place să fim numai noi două.

- O să îți placă și cu tati. El te iubește foarte mult și i-a fost foarte dor de tine.

Harriet a strâns între palme mâna dreaptă a fetei.

- Cum să îi fie dor de mine dacă nu m-a întâlnit niciodată? a zis ea, ridicând priviri întrebătoare spre mama ei.

- Eu te-am iubit înainte de a te întâlni, a zis Harriet înainte de a se putea opri.

- Când creșteam în burtica ta?

Harriet a încuviințat din cap spre fată.

- Du-te și pune-ți pantofii. Doar nu vrem să întârziem.

Îl întrebuse pe doctorul Hunter de mai multe ori dacă ar fi bine să o aducă pe Rebecca la prima lor întâlnire. Harriet îl văzuse ultima oară pe Jacob în urmă cu cinci ani, când fusese luat cu ambulanța de la Northcote. În aceeași zi, Cecilia îi mărturisise că Jacob o violase și că Rebecca era copilul lui.

- Sunteți sigur că este o idee bună să o aduc pe Rebecca? îl întrebase ea pe doctorul Hunter. Nu ar fi mai bine să vin singură?

- Jacob vorbește mult despre Rebecca, îi spusese doctorul Hunter. Cred că l-ar bucura să o vadă. În definitiv, acum sunteți o familie, iar el trebuie să înțeleagă ce îl așteaptă acasă. Acesta nu este un loc care să sperie un copil. Avem o fermă pe care i-o putem arăta Rebeccăi și o putem scoate la plimbare pe terenul din jurul clădirii, în timp ce noi discutăm despre viitorul vostru. Lucrul acesta va avea

un impact enorm asupra Rebeccai și trebuie să o ajutăm să își facă o idee despre ce urmează. Nu veți putea ascunde boala lui Jacob de ea, așa că este mai bine dacă se simte încurajată să pună întrebări și astfel să se simtă inclusă.

Acum, Harriet și Rebecca au pătruns printr-o porțiță aflată alături de porțile mari. S-au apropiat de o gheretă din lemn în fața căreia stătea un om care citea ziarul.

- Am o programare la doctorul Hunter, în legătură cu soțul meu, Jacob Waterhouse.

Omul a sunat la recepție și apoi a ghidat-o spre clădirea principală.

Terenurile erau atent îngrijite, iar aleea de acces era flancată de pomi fructiferi. Harriet a încercat să nu-l privească în ochi pe nici unul dintre pacienții care se plimbau pe afară. Rebecca a zâmbit și a arătat spre grajduri. Când au ajuns în fața clădirii impozante, Harriet a văzut un indicator cu săgeți care arătau direcția spre tipografie, capelă, magazin, brutărie, cizmar – un sat autonom, pe care nici nu aveau nevoie să îl părăsească vreodată, și-a zis ea. S-au îndreptat spre recepție.

- Pot să vă ajut? a zis o tânără cu ochelari așezată în spatele unui panou din sticlă.

- Da, am venit pentru o întâlnire cu domnul doctor Hunter. Mă numesc Harriet Waterhouse.

- Trebuie să ieșiți, o luați la dreapta și mergeți tot înainte pe poteca cu prundiș. O să vedeți un indicator spre Aripa Summersdale. Este imediat după clădirea pentru terapia prin artă.

- Ah, bine, zicea că va veni dumnealui să ne întâmpine. Eu nu am fost niciodată aici, nu știu dacă mă descurc.

- Este ușor de găsit. Domnul doctor Hunter a fost reținut la o sedință, vă va primi secretara dumnealui.

- Nu vreau să mai merg, mă strâng pantofii, a zis Rebecca, obișnuită să alerge pe plajă în picioarele goale.

- Nu este departe, scumpo.

- Mi-e foame. Domnul doctor are cumva biscuiți? a zis Rebecca, oprindu-se și trăgându-și dresul în sus.

- Draga mea, nu te smiorcăi, este o zi importantă. Trebuie să fim fericite pentru tati.

Harriet începea să simtă că starea de spirit i se înrăutățea. Rebecca nu dormise bine, se trezise peste noapte din cauza unui coșmar, iar de dimineață nu prea mâncase, pentru că Harvey alerga prin casă și o făcea să râdă. Drumul cu autobuzul durase mai mult decât anticipase Harriet. Observase că Rebecca ațipise de mai multe ori în autobuz și încercase să o facă să doarmă un pic, dar zgomotul

era prea mare și fata se trezise tresărind de fiecare dată. Începutul nu era bun și se bazase pe faptul că doctorul Hunter se va afla acolo, pentru a o liniști. Începea să o cuprindă o presimțire urâtă.

– Unde mergem? a zis Rebecca. Mă dor foarte tare picioarele, putem să stăm jos?

– Bine.

Harriet s-a oprit și a privit în jur. Mergeau de aproape zece minute pe poteca acoperită cu prundiș, așa cum i se spusese să facă și nu se zărea clădirea pentru terapia prin artă, în schimb păreau că se îndreaptă spre clădirile unei ferme.

Soarele de la începutul zilei se acoperise de nori și, odată cu el, se întuneca și starea Rebeccăi, când au pornit din nou la drum. După zece minute păreau să se fi rătăcit. Harriet a simțit o picătură de ploaie în clipa când a văzut apropiindu-se de ele un bărbat care trăgea după el un cărucior cu rufărie frumos împăturită.

– Puteți să mă îndrumați spre biroul doctorului Hunter, vă rog? a zis ea, încercând să nu pară prea îngrijorată, de dragul Rebeccăi. Se pare că ar trebui să se afle după clădirea pentru artă.

– Nu știu sigur unde este biroul doctorului Hunter, dar clădirea pentru artă este în direcția aceasta, urmați-mă.

Omul s-a îndepărtat grăbit, iar Harriet s-a uitat la Rebecca: își scosese pantofii și își freca degetele.

Harriet a ridicat-o pe fetița în brațe și a apucat pantofii cu cealaltă mână. A început să meargă cât putea de repede, încercând să țină pasul cu omul care mergea înaintea ei.

Ploaia începuse de-a binelea și când în depărtare s-a auzit bubuitul unui tunet, Rebecca a început să plângă.

– Nu este nici o problemă, draga mea. Aproape am ajuns.

Lui Harriet îi era greu să o care pe fetița pe șold, așa că a așezat-o mai bine, scoțând un icnet. Cum picăturile de ploaie i se scurgeau din păr și îi intrau în ochi, iar fetița se agăța de ea temătoare, tulburarea pe care o simțise se transforma în furie.

Știuse de la început că era o greșeală să o aducă pe Rebecca la Greenways.

– Puteți să mergeți mai încet, vă rog? a strigat ea către bărbatul din față, grăbindu-se să îl ajungă din urmă.

O asistentă a trecut în grabă pe lângă ele, ținând de mână o pacientă îmbrăcată într-un halat alb, care părea să se bucure de ploaie; părul ei negru era unsuros și fără vlagă, iar când a ridicat capul, zâmbind spre cer, i s-au văzut dinții îngălbeniți. Când au trecut pe lângă ea, pacienta s-a holbat la Rebecca, oprindu-se din drum pentru a atinge în treacăt părul fetiței. Rebecca s-a tras înapoi și a scâncit, agățându-se mai tare de Harriet.

- Nu-ți fie teamă, draga mea, nu-ți face nici un rău.

Începuse să plouă mai tare, iar omul a luat-o la fugă, temându-se că se vor uda rufele pe care le avea în grijă.

- Este pe aici, a strigat el, gonind înainte.

Harriet s-a uitat spre el și spre o clădire flancată de gherete din lemn, cu scări la intrare. Pe tăblița de pe ușă scria TERAPIE PRIN ARTĂ. Harriet a lăsat fetița jos pe ultima treaptă, a luat-o de mână și împreună au urcat scările în fugă.

Odată ajunse la ultima treaptă, Rebecca a privit în jur.

- Mami, putem intra? a întrebat Rebecca, tremurând de frig.

Harriet a întins mâna spre clanța ușii și a răsucit-o. Ușa s-a deschis cu un scârțâit și au intrat. În ciuda faptului că era în toiul după-amiezii, jaluzelele erau trase peste geamuri și încăperea era cufundată în întuneric. Se simțea un miros igrasios, ca lemnul umed care arde; a văzut un șir de birouri, iar în fața ei, un șevalet din lemn. A căutat un întrerupător.

A găsit unul și l-a apăsat. Rebecca se oprise în dreptul șevaletului, luminat acum. Și se uita țintă la el. Harriet a trebuit să își ducă mâna la gură ca să își oprească țipătul.

Era un portret pictat. Aceiași ochi verzi, același păr lung și blond, același chip frumos ca al fetiței de lângă el. Harriet și-a dat seama imediat că femeia care se uita țintă la ea era Cecilia Barton.

Apropiindu-se, a văzut inițialele din colț: JW. În minte i-au revenit cuvintele doctorului Hunter: „Jacob a beneficiat de psihoterapie și mai ales de terapie prin artă“.

Cu răsuflarea tăiată, s-a repezit la fereastră, ca să o deschidă.

- Ce s-a întâmplat, mămico? a întrebat Rebecca, cu ochii verzi măriți.

Gândurile goneau prin mintea lui Harriet. De ce picta Jacob portretul Cecilei? Era încă obsedat de ea, după toți acești ani? Oare spera să formeze o familie cu ea, dacă îi era întipărită în minte atât de puternic?

- Doamnă Waterhouse? Ce faceți aici? Zona aceasta este interzisă vizitatorilor. Nu ar trebui să vă aflați aici, a zis o voce, smulgând-o dintre gândurile ei.

- Domnul doctor Hunter? Soțul meu a pictat acest tablou? a tresărit Harriet, știind deja răspunsul. Ce rost are această terapie prin artă? a strigat ea, cu ochii plini de lacrimi. Încercați să îi torturați pe sărmanii oameni?

- Să îi torturăm? a clătinat doctorul Hunter din cap. Doamnă Waterhouse, terapia prin artă s-a dovedit extrem de benefică pentru soțul dumitale. Îi ajută pe pacienți să exprime lucrurile despre care

nu pot vorbi și poate debloca amintiri dureroase, pe care apoi îi putem ajuta să le proceseze.

- Amintiri dureroase? a repetat Harriet. Se învinovățește pentru moartea Ceciliei? De asta o pictează?

- Pentru moartea ei? Nu înțeleg ce vreți să spuneți, doamnă Waterhouse. Cecilia Barton este vie.

- Ce? a zis Harriet. Nu înțeleg. Doar s-a înecat. Harriet a făcut un pas înapoi, cu Rebecca strâns agățată de ea. Știu sigur că s-a înecat.

Doctorul Hunter s-a încruntat și a clătinat din cap.

- Nu, a încercat să se înece împreună cu copilul ei nou-născut. Trupul copilului nu a fost găsit nici până în ziua de azi, dar ea a fost salvată. Se află aici, doamnă Waterhouse. Cecilia Barton este internată la Greenways.

30. IRIS. Ora 6.30 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014

– Ești sigură că vrei să mai aștepți, drăguț? O să te coste ceva.

– Da, acestea sunt ordinele șefului, a zis Iris, aruncând o privire spre ceasul de la mână.

Trecuse o oră și jumătate de când Miles o sunase pentru a-i da adresa lui Jane Trellis, moașa în grija căreia se aflau Jessie și copilul ei când aceasta se furișase din spital în dimineața acelei zile.

Miles îi tot trimisese mesaje în ultima oră, de când ajunsese în fața casei lui Jane, care era cufundată în întuneric. Era cât se poate de nerăbdător acum; povestea asta nu se poate sfârși bine, își zicea Iris.

Iris a închis ochii o clipă, încercând să se calmeze și să își adune gândurile, dar imaginea lui Jessie pășind în valurile din Golful Wittering cu mica Elizabeth în brațe îi tot apărea în fața ochilor. Nu se gândise ce îi va spune lui Jane Trellis, chiar dacă ar fi găsit-o acasă. Și, având în vedere starea în care se afla Miles, Iris își dădea seama că nu-l mai putea păcăli. Voia o exclusivitate, iar din ceea ce spunea Mark, spitalul căuta un țap ispășitor. Parcă vedea articolul: „Interviu exclusiv cu moașa care a lăsat-o pe Jessie Roberts să plece din spital!” Iris a inspirat adânc și și-a îndreptat atenția spre documentele pe care le avea în geantă.

A început să citească mai întâi un număr din *Fântâna dorințelor*, datat decembrie 1947. Începea cu un mesaj de Crăciun din partea superintendentului medical, care îi felicita pe toți pentru succesul revistei și îi încuraja pe pacienți să continue să trimită articole la revistă. Urmau câteva pagini cu poezii frumoase și povestiri scrise de pacienți, despre experiența războiului, despre bolile lor mintale, vizitatorii pe care doreau să îi vadă și care nu veneau, despre vacanțele petrecute la plajă în copilărie. Ultimele pagini conțineau știri despre o serată dansantă care urma să aibă loc în scurtă vreme și informații despre o nouă aripă. Nimic despre Jacob Waterhouse. S-a uitat peste celelalte. Din nou, nimic.

Telefonul i-a vibrat la primirea unui mesaj de la Miles. *Cum merge?*

Iris a blestemat telefonul și s-a gândit îndelung înainte de a scrie un răspuns. S-a uitat la ceas. *Mai am zece minute și ajung.*

Miles nu a răspuns, iar Iris a continuat să citească, frunzărind revistele una câte una. Numele lui Jacob nu apărea niciunde. Iris s-a întors la declarația doctorului Hunter, ca să se asigure că nu citise greșit.

I-am spus doamnei Waterhouse că Jacob beneficiază de psihoterapie și mai ales de terapie prin artă și că și-a redescoperit talentul pentru desenat și pictat; a trimis unele dintre lucrările sale chiar și la revista dedicată pacienților noștri, Fântâna dorințelor.

Iris simțea că i se strânge stomacul de emoție întorcând cu atenție fiecare pagină.

– Ei, haide, unde ești? murmura când ajungea la ultima pagină a fiecărui număr.

Luând ultima revistă din teanc, a dat prima pagină, apoi a doua – și apoi l-a văzut. Silueta unei femei schițată dintr-o singură linie care îi trasa profilul, privirea coborâtă, curba nasului, bărbia, umărul, șoldul. Era intitulat simplu „C.B. de J.W.“. „C.B. de J.W. – Jacob Waterhouse“, a șoptit Iris. S-a uitat încă o dată la paginile dinainte: Jacob era singurul pacient cu inițialele J.W.

Iris a inspirat scurt și a întins mâna după lista cu pacienți aflată alături de ea, pe banchetă.

A cercetat paginile cu privirea, trecând un deget peste șirurile de nume. Apoi, în cele din urmă, a găsit numele: Cecilia Barton. C.B. Inițialele de pe schiță și singura C.B. din toată lista de pacienți.

– Cecilia Barton, a zis Iris cu voce tare.

– Poftim? a spus șoferul.

– A, nu mă luați în seamă, vorbeam singură, a zis Iris, privind încruntată la hârtii.

– Acesta este primul semn de nebunie, a spus șoferul, chicotind satisfăcut.

Iris a scos telefonul și a căutat numele pe Google adăugând Chichester și a găsit un link. Un site care conținea arhivele unui fond național.

O fotografie alb-negru a unui cuplu la o petrecere, cel mai probabil. Bărbatul era înalt și elegant, cu un chip îngust și se uita la femeia care privea drept spre aparatul de fotografiat, zâmbind. Ea purta o haină grea din blană și la gât avea un medalion. Textul de sub fotografie spunea: „Charles și Cecilia Barton, Conacul Northcote, vânătoare organizată în a doua zi de Crăciun, 1944“.

Iris a mărit imaginea. Chipul femeii, corpul ei și postura acestuia îi erau foarte cunoscute. Femeia din fotografie era imaginea fidelă a mamei sale. Iris a simțit cum i se înfioră pielea pe brațe în timp ce derula pagina în jos, căutând alte dovezi. O altă fotografie, de data aceasta color. Un portret al Cecilei Barton, îmbrăcată în rochie verde de seară. Părul blond îi era prins la spate, iar ochii verzi priveau țintă în ochii lui Iris. Ochi verzi pătrunzători, exact ca ai Rebeccăi. Iris simțea lacrimi usturătoare în ochi în timp ce încerca

să își amintească ce scria în documentele pe care le citise în ziua aceea la Arhiva Regională. *Domnul Jacob Waterhouse a fost internat la Greenways suferind de nevroză de război în ianuarie 1947, pe când era angajat la Conacul Northcote ca îngrijitor-șef.* A ridicat capul dintre paginile care îi pluteau în fața ochilor. Adevărul era imposibil de ignorat, și-a zis Iris. Cecilia Barton și Jacob Waterhouse avuseseră o aventură pe vremea când el era angajat la Northcote, iar Rebecca era rezultatul acelei aventuri.

Iar asta nu era totul. Din cauza refuzului de a discuta întâmplările acelei nopți și a disperării sale de a păstra trecutul bine ferecat, mama ei nu știa adevărul – și probabil nu voia să îl afle vreodată.

Iris era atât de absorbită de revistă, încât nici nu a remarcat-o pe tânăra femeie care se apropia până ce aceasta aproape că a ajuns la ușă.

– Cred că s-a întors, drăguț, a zis șoferul, iar Iris a ridicat privirile și a văzut o tânără cu un copil care se apropia de casa cu numărul cincisprezece de pe Șoseaua Wilson.

– Dumnezeule! a zis Iris, intrând în acțiune și aruncând toate hârtiile pe scaunul de lângă ea. Vă supărați dacă așteptați aici câteva minute? a zis ea, revenind precipitată în prezent.

– Sigur că nu, a zis șoferul când Iris a deschis portiera mașinii.

Iris a deschis poarta chiar în clipa în care femeia băga cheia în broască.

– Mă numesc Iris Waterhouse, a zis ea. Sunt sora vitregă a lui Jessie.

Jane Trellis a clătinat din cap.

– Îmi pare rău, dar mi s-a spus să nu vorbesc cu nimeni despre ea.

Femeia era în pragul ușii acum, pe care a deschis-o și a ținut-o ca să intre copilul.

– Îmi pare foarte rău că vă deranjez, dar încerc disperată să găsesc informații despre locul unde s-ar putea afla Jessie.

– Am spus poliției tot ce știu. Nu pot vorbi cu dumneavoastră, a zis femeia, ajutând fetița să intre în casă.

– Sunt sigură că ați spus și îmi dau seama că trebuie să vă fie foarte dificil. Doar că noi, familia, suntem disperați de îngrijorare.

– Ar trebui să vorbiți cu poliția. Cum ați făcut rost de numele și de adresa mea? a zis ea, încruntată.

– Sunt ziaristă, a recunoscut Iris. Am pe cineva la spital, un vechi prieten.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

– Dar nu doresc decât să îmi găsesc sora. Te rog, Jane, știu că bebelușul are o infecție și că nu mai are timp. Voiam numai să te întreb un singur lucru și apoi voi pleca. Te rog.

- Nu pot vorbi cu tine, îmi pare rău. O să am probleme. Am spus poliției tot ce știu.

Jane s-a întors ca să închidă ușa.

- Știu, dar ei nu vor să ne spună nimic. Ne țin în întuneric. A vorbit despre familia ei? Poate despre mama noastră, Rebecca. Nu se văd foarte des, dar Jessie s-a dus să o vadă vineri. Ea a suferit de psihoză după nașterea lui Jessie, a zis ceva despre asta?

Începea din nou să plouă. Jane părea sfârșită, ca și cum nu dormise toată noaptea.

Ochii tinerei femei s-au umplut cu lacrimi, iar chipul îi era palid.

- N-a spus nimic despre mama ei.

- Bine, mulțumesc.

Iris s-a întors ca să plece.

- Dar a menționat ceva legat de bunica ei.

- Bunica? s-a încruntat Iris.

Jane a încuviințat din cap.

- Da, a spus că bunica ei a suferit de psihoză când a născut-o pe mama ei, că i-a fost luat copilul și că a fost băgată într-un azil. Am vorbit puțin despre cât de mult s-au schimbat timpurile și că acum se încearcă tot posibilul pentru ca mama și copilul să fie ținuți împreună. Nu mi-am dat seama cât de rău se simțea și nu mi-o voi ierta niciodată că nu i-am acordat mai mult timp. Îmi pare rău.

- Nu ai de ce să te simți vinovată. Mi-ai fost de mare ajutor, îți mulțumesc, Jane, a zis Iris, încă afectată de ceea ce îi spusese Jane.

Cum să fi știut Jessie despre Cecilia? Era imposibil. În timp ce mergea înapoi spre taxi, pe ecranul telefonului a apărut numele lui Miles.

- Spune-mi că ceea ce am aflat nu este adevărat! a urlat el. Jessica Roberts este sora ta vitregă?

- Miles, eu...

- Nu îmi place deloc să fiu mințit. Du-te acasă, Iris. Vino mâine la prima oră. Trebuie să discutăm despre viitorul tău. O să trimit unul dintre ceilalți reporteri să vorbească cu Jane Trellis.

Miles a închis telefonul, dar, înainte de a-și putea trage răsuflarea, telefonul a sunat din nou.

Pe ecran a apărut scris „Mama Mob“. Iris avea atâtea să-i spună mamei sale, că nici nu știa de unde să înceapă. Se simțea sleită de puteri. Se părea că își pierduse și locul de muncă, și soțul, și casa într-o singură zi.

- Bună, mama, ești bine?

S-a întors în taxi și a închis portiera.

- Încotro, draguțo?

- Mamă? Ai primit vreo veste despre Jessie? s-a panicat Iris. Mamă?

- Nu, draga mea, nu chiar. Puțin mai devreme am fost rugată să merg la Spitalul St Dunstan ca să mă întâlnesc cu o femeie în vârstă care pretinde că este mama mea. Este ridicol! Și jignitor. Probabil este vorba de cineva care a sunat după conferința de presă, o farsă, iar eu trebuie să mă ocup de asta, când ar trebui să ne concentrăm atenția asupra lui Jessie.

Iris a inspirat adânc.

- O cheamă cumva Cecilia Barton?

A urmat o pauză.

- De unde știi? Ce, Doamne iartă-mă, se petrece, Iris?!

- Mamă, trebuie să te duci și să o vezi.

- Iris, Jessie este încă dispărută!

- Jessie știa despre această femeie, mamă. A vorbit despre ea la spital. Cu moașa. Cecilia Barton a suferit de psihoză postnatală și a fost dusă la Azilul Greenways. Jacob a lucrat pentru ea într-un loc numit Casa Northcote. Mamă, arată exact ca tine, a zis Iris blândă. Știu că Harriet te-a crescut, dar cred că este posibil ca ea să fi fost mama ta biologică.

Rebecca a rămas tăcută.

- Mamă, trebuie să te duci să o vezi pe Cecilia.

- Nu, Iris! Întreaga poveste este ridicolă!

Iris a auzit-o pe mama ei plângând în hohote la celălalt capăt al liniei.

- Mamă, nu este nici o problemă.

- Nu are sens. Harriet nu mi-ar fi făcut așa ceva niciodată, să mă mintă toată viața mea, a zis Rebecca.

- Mamă, Jessie i-a povestit moașei că bunica ei a fost închisă într-un azil. Că a suferit de psihoză după nașterea ta și că Harriet te-a luat de la ea. Știi cumva cum de a aflat Jessie toate astea? Crezi că se poate ca Harriet să se fi confesat cuiva?

A urmat o tăcere îndelungată.

- Nu. Mama mea era o persoană foarte discretă. Singurul loc unde ar fi putut scrie despre asta este jurnalul ei, a zis Rebecca încet.

Iris s-a gândit timp de o clipă. Oare Jessie a găsit jurnalul lui Harriet? Să fi citit acolo totul?

- Unde ar putea fi?

- Nu am nici o idee – doar dacă nu... Mama cobora uneori în adăpostul antiaerian de la Seaview – acolo ne ascundeam de frica tatălui meu. Dar intrarea a fost sigilată. Harvey zicea că nu avem acces acolo, că aparține altei familii acum și oricum nu îmi

imaginez că ar fi încă acolo. Jessie nu ar fi putut intra acolo fără ajutor, împreună cu copilul.

- Cu toate astea, trebuie să fi găsit jurnalul. Cum altfel să știe de lucrurile astea?

Iris vorbea repede, cuvintele i se rostogoleau din gură unele peste altele.

- Iris, Jessie mi-a spus ceva când a venit să mă vadă. Că mama mea a trăit în minciună. Mi-a zis că poate nu am cunoscut-o pe mama atât de bine pe cât mi-am închipuit. Că oricine are secrete. Iris, trebuie să te duci la Seaview și să încerci să intri în adăpostul antiaerian. Eu o să vorbesc cu agentul de legătură.

- Bine, mă duc acum. Mamă, trebuie să mergi la spital. Te rog, promite-mi, a rugat-o Iris. De dragul lui Jessie.

- Bine, Iris, îți promit, a zis Rebecca înainte de a încheia discuția.

Iris s-a aplecat înainte.

- Mulțumesc că ați așteptat. Vă rog să mă duceți în Golful Wittering. Cât se poate de repede.

Mă trezesc din somn și lampa împrăștie o lumină caldă în camera mea întunecată. După tăcerea din salon, pare a fi ora vrăjitoarelor. Rosie, Harvey și polițistul au dispărut și eu am rămas singură. Stau ridicată în capul oaselor, pentru că dacă stau întinsă în pat tușesc până ce nu mai pot respira. Port permanent masca acum și aud șuieratul oxigenului în urechi, ca și cum ar fi valurile mării. Mă doare tot corpul; simt că îmi ard picioarele.

Inspir încet, iar plămânii îmi pârlăie furioși ca reacție la eforturile mele de a rămâne în viață. Știu că nu am mult timp, dar este greu să mori – nu se petrece simplu, deodată. Nu este vorba de partea fizică, ci de suflet – cine am fost și cum voi fi ținută minte. Nu pot pleca fără să îmi iau rămas-bun de la copilul meu. Fără să îi spun că îmi pare rău.

Ne temem că dacă vorbim despre moarte o atragem, sperăm că, dacă nu-i dăm atenție, nu ne va băga în seamă. Dar, acum, când se află aici, lângă patul meu, nu pot s-o las să mă ia înainte de a-mi descărca sufletul de povara pe care o reprezintă Harriet.

Ușa se deschide și intră o asistentă împingând aparatul care îi va spune că am temperatură mare, că frisoanele și tusea hârâitoare indică faptul că am o infecție și că antibioticele pe care mi le dau nu au nici un efect. Este asistenta sprintenă, cu părul negru. Începe să îmi lovească pernele parcă în dușmănie, ca să mă sprijine mai bine, apoi îmi scoate masca, îmi bagă un termometru în gură și îmi înfășoară pe braț o manșetă cu arici. În timp ce manșeta mă strânge tot mai tare, asistenta îmi spune că doctorul va face vizita în scurtă vreme și că s-ar putea să mă trimită jos, să îmi mai facă o radiografie. Este eficientă, organizată, o profesionistă. Dar unde este Rosie? Aceasta nu poate fi persoana care să-mi stea alături în ultimele clipe. Capul îmi pulsează de durere și sudoarea se adună sub corpul meu, iar patul este rece sub mine.

Ațipesc un pic, iar când mă trezesc, la capătul patului se află un doctor cu ochi albaștri sub ochelarii negri. Se uită la însemnările de pe fișă și se consultă cu colegul lui pe un ton scăzut. Inspir și expir, ascultând hârâitul plămânilor mei.

– Se pare că pneumonia se agravează, în ciuda oxigenului și a antibioticelor administrate. Singura alternativă ar fi să vă conectăm la un ventilator în unitatea de terapie intensivă, dar nu mi se pare o alegere potrivită în acest caz. Sunteți într-o stare foarte fragilă și s-ar putea să nu supraviețuiți tratamentului.

Timpul se oprește. Mă simt desensibilizată și toate gândurile înghețate. Buzele doctorului se mișcă, dar nu aud ce spune mai departe. De când mă știu, m-am temut de viață, nu de moarte. Sentimentul perpetuu că viața îmi scapă de sub control, că trece pe lângă mine. Dar refuz să mor așa cum am trăit. Este prea târziu să mai schimb trecutul, dar nu este prea târziu să preiau controlul asupra prezentului.

Îmi scot masca de pe față și întreb unde este Rosie.

- Este îngrijitoarea care a vizitat-o pe Cecilia, domnule doctor. Cred că a plecat.

Doctorul mă privește în ochi timp de un minut, iar eu îl privesc ținută. Îi cere asistentei să verifice dacă Rosie mai este în spital. Îmi zice că va mări doza de medicament și că trebuie să le spun dacă vreau să cheme pe cineva anume.

Pleacă cu toții și eu rămân singură, înecată de temerea că este prea târziu, că nu o voi mai vedea niciodată pe Rosie sau pe fica mea. Întorc capul cu greutate și privesc afară, pe geam. Văd o femeie îmbrăcată într-un palton albastru care se îndepărtează de spital. O cunosc după mers și după părul lung și frumos, este Rosie, iar eu nu pot face nimic ca să o opresc. Vreau să mă dau jos din pat și să izbesc cu pumnii în geam, să-i strig să se întoarcă. Dar nu pot decât să o privesc cum se îndepărtează.

Deodată, mă aflu înapoi la Greenways. Stau la fereastra cu zăbrele și o privesc pe Harriet, care se îndepărtează împreună cu fica mea. Izbesc în geamuri, așa cum aș vrea să pot face și acum, iar când Harriet și fica mea în vârstă de cinci ani se întorc și mă privesc, înțeleg pe dată că eu am avut dreptate, iar doctorii au greșit. Au încercat să-mi spună că mi-am înecat copilul, că am dus-o în valuri cu mine și de acolo nu a mai ieșit.

Dar greșeau, am lăsat-o în peșteră. Iar Harriet a găsit-o.

Fetița care o ținea de mână pe Harriet avea părul meu. Avea ochii mei. Era copila mea.

32. HARVEY. Ora 8.00 seara, miercuri, 19 noiembrie 2014

Harvey Roberts stătea în tăcerea dunelor negre și striga numele ficei sale în întuneric.

Vocea îi era răgușită, iar picioarele îl frigeau de cât umblase de colo colo prin nisipul înghețat.

Inima îi era îngreunată de un sentiment care i se furișa în suflet și pe care îl cunoștea. Același sentiment pe care îl avusese în noaptea când murise Liz. De inevitabil lipsit de speranță. Lupta era pierdută; nu putea face nimic ca să oprească valul care se apropia pentru a-i răpi fiica.

– Jessica!

Vocile polițiștilor care răsunau prin noapte.

Furia lui față de Rebecca începea să piară. Poate avea ceva de-a face cu faptul că o cunoscuse pe Cecilia. Iar acum Rebecca era pe punctul de a o întâlni și ea.

Harvey petrecuse numai câteva minute cu Cecilia, de ajuns însă pentru a-și da seama că spunea adevărul.

Tot ce spusese ea avea noimă. Rebecca nu semăna deloc la chip cu Harriet și nici ca fire nu aveau nimic în comun. Lucrul acesta îl frământase întotdeauna, dar nu îl pusese niciodată în cuvinte.

În plus, cunoștea atâtea detalii, încât povestea ei nu avea cum să fie inventată. Despre faptul că o văzuse pe Rebecca la Greenways, despre noaptea în care părinții Rebeccai fuseseră uciși, despre Harriet.

În adâncul sufletului, bănuia că Rebecca știuse întotdeauna că familia ei nu era așa cum părea. Că noaptea care le distrusese viețile așteptase în culise neîncetat. Rebecca fusese întotdeauna pierdută. Pe Harvey îl adusese la limita răbdării: incapacitatea ei de a sta locului, autoflagelarea, fuga permanentă de trecut și de ea însăși.

Dar poate că în tot acest timp el fusese cel vinovat, pentru că încercase să o facă să uite, să nu se mai gândească la noaptea aceea. Să o convingă că nu fusese nimeni la ușă. Că cel mai probabil erau zgomotele furtunii. Sigur ți-ai imaginat. Pretinsese că o iubea, dar întotdeauna fusese o iubire în condițiile impuse de el.

Chiar și acum, după cincizeci de ani, noaptea aceea le cârmuia viețile. Și mai ales în noaptea aceasta. Cecilia fusese afectată de o psihoză postnatală. La fel și Rebecca. Oare Jessie suferea de aceeași tulburare?

ADN-ul Rebeccai fusese vinovat și, cu toate acestea, el nu putuse face față situației și o pedepsise pentru boala ei. Îi luase copilul.

Liz îl ajutase să simtă că era ușor să zică „destul“. Îl convinsese că situația de atunci nu era bună nici pentru el, nici pentru Jessie. Că avea dreptul să se pună pe el și pe Jessie pe primul loc. El era prea obosit și, de aceea, când Liz s-a arătat dispusă să preia ea frâiele, a lăsat-o. Femeile sunt cei mai aprigi critici ai femeilor, așa îi spunea Rebecca tot timpul.

„Nu este corect față de Jessie.“ Auzea și acum vocea lui Liz și simțea mâna pe care și-o pusese peste mâna lui. „Trebuie să stabilim niște reguli. Rebecca nu poate să își facă apariția aici oricând are chef, iar noi să jucăm după cum ne cântă ea. Nu-i face bine lui Jessie să stea în mașină câte două ore pe zi. Să fie lăsată la creșa spitalului până la ora închiderii. Și ce se va întâmpla mai târziu, când Rebecca se va simți din nou rău, iar noi va trebui să dregem oalele sparte?“ Așa că alesese calea cea ușoară, stabilise anumite reguli și obiceiuri pentru binele lui Jessie.

Îi făcuse Rebeccăi viața mai grea, iar lui, mai ușoară.

Distrusese relația dintre Rebecca și Jessie și, uite-așa, istoria se repeta.

Dar de vină fusese frica lui. Frica de psihoza Rebeccăi. De a fi nevoit să se întoarcă la noaptea aceea. De a o privi cum retrăiește totul din nou și din nou.

Trecutul revenea în cicluri. Iar acum se reîntorsese în viața lor. Era aproape miezul nopții. Marea agitată. Noaptea înghețată. Se auzeau strigăte. În nopți ca aceasta, el și Rebecca se grăbeau spre ascunzătoarea lor, unde vorbeau la lumina lumânării, se jucau, râdeau. Toată lumea era a lor. Într-un loc ferit, unde nu îi găsea nimeni.

Harvey a auzit cum îl strigă cineva și în aceeași clipă și-a dat seama unde se află Jessie.

Lanternă care avansase încet prin mijlocul dunelor a pornit să se miște mai repede.

– Harvey!

Un alt strigăt, venind spre el, mai clar de data aceasta, numele lui, lanterna care se mișca în sus și în jos.

Harvey și-a dat seama că telefonul din buzunarul lui suna.

Era numărul sergentului Galt.

– Domnule Roberts, am primit un telefon de la agentul care se află acasă la Rebecca Waterhouse. Sub casă este un adăpost antiaerian?

– Da, dar intrarea a fost blocată.

– Se poate ajunge înăuntru prin casă?

Vocea sergentului Galt devenise frenetică.

– Era o intrare sub scări, dar a fost astupată.

Dar Harvey știa chiar în timp ce rostea cuvintele că Jessie găsisese o cale de a intra.

- Mai este o intrare prin lanul de porumb, a zis el, în spatele casei, dar și aceasta este sigilată de ani întregi.

Harvey a pornit să alerge spre scările care urcau până la Seaview.

- Este un lacăt rezistent, probabil a ruginit și a fost acoperit de vegetație. Cum să-l fi găsit Jessie?

- Rebecca Waterhouse a zis că Jessie a găsit un jurnal care a aparținut lui Harriet Waterhouse și că singurul loc unde ar fi putut să dea de el este adăpostul acesta. Se poate ca Jessie să fi reușit să intre în adăpost înainte de a naște, iar în dimineața aceasta să se fi întors aici cu copilul.

Sărind câte două trepte, împiedicându-se de două ori, Harvey a alergat spre câmpul dintre Casa Seaview și fermă. Îl dureau pieptul când trăgea în plămâni aerul rece al nopții și se forța să alerge. Ridicând ochii timp de o clipă, Harvey a văzut doi polițiști care alergau spre Casa Seaview împreună cu proprietarul Fermei Seaview.

- Vor pătrunde pe sub scări, dacă nu puteți găsi intrarea de aici, a zis unul dintre polițiștii care îl urmaseră pe Harvey.

Harvey simțea cum îl cuprinde panica. De ce nu se gândise mai devreme la adăpostul antiaerian?

- Am plantat iarbă peste ea, a zis Harvey, grăbindu-se spre locul unde îi spunea memoria că se afla intrarea, ca să nu o găsească nimeni. Unde este?

Simțea că i se învâрте capul, căci aerul rece și tot tumultul ultimelor zile îi secaseră capacitatea de a gândi.

- Aici! a zis un polițist.

Lanternă acestuia a luminat o placă rotundă din ciment cu cinci spițe care porneau dintr-un cerc de bandă metalică aflată în centrul său. Harvey s-a aplecat și a început să învâرتă roata ruginită care a scârțâit până ce a reușit să o ridice cu ușurință, dând la iveală treptele grele, din fier, pe care tatăl său le construise în adăpost, la câteva săptămâni după izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial.

- Jessie, rezistă! a strigat Harvey și s-a întors cu spatele, ca să se lase în jos pe trepte.

Sergentul Galt, sosită lângă el, a pus o mână pe umărul lui.

- Harvey, așteaptă! Nu știm ce vom găsi acolo - poate că bebelușul este foarte grav bolnav.

- Știu! Tocmai de asta trebuie să ajung la ea cât mai repede, a zis Harvey cu disperare în glas.

Sergentul Galt l-a apucat de braț.

- Dar trebuie să înțelegi că prioritatea noastră este copilul. Dacă Jessie se află acolo și refuză să ne dea copilul, va trebui să o silim. Trebuie să colaborăm.

Harvey și-a tras brațul și a început să coboare scările din fier forjat pe care le cunoștea atât de bine pe vremea când era copil.

- Se vede o lumină care pâlpâie! Cred că este aici! a zis Harvey către sergentul Galt, cu voce gătuită.

Galt i-a întins lui Harvey o lanternă.

- Aduceți două ambulanțe aici, acum! le-a strigat colegilor ei.

Harvey a cercetat tunelul întunecat și a văzut ceva ce părea o lumină care licărea pe peretele curbat. O auzea, dar nu o vedea pe Jessie în timp ce se strecura înainte, temându-se de ceea ce urma să găsească. Auzea pașii sergentului Galt coborând scările ruginite, venind după el. De cum a ajuns la capătul scărilor, a auzit sunetul slab al plânsetului fiicei sale.

- O aud pe Jessie, a strigat el în sus. Este acolo, jos.

Harvey a coborât de pe ultima treaptă și a strigat încetișor.

- Jessie, sunt eu, tati. Vin acum, scumpa mea.

- Tată, spune-le să plece! Te rog, nu vreau să vină aici, îi vor face rău lui Elizabeth. Tată, te rog, nu lăsa pe nimeni să vină aici.

Vocea lui Jessie era slăbită.

- Jessie, mă bucur să îți aud vocea. Elizabeth e bine?

Nu a primit nici un răspuns. Harvey nu auzea glasul copilului. Când sergentul Galt a ajuns la capătul scărilor, Harvey a strigat către Jessie.

- Numai tu! Nimeni altcineva! a șuierat ea.

- Încearcă să te calmezi, Jessie, draga mea. Sunt cu o doamnă polițistă care m-a ajutat să te găsesc.

- Nu, tată, te rog!

Jessie părea isterică.

Sergentul Galt a făcut un pas înainte și lumina lanternei sale a căzut pe o siluetă ghemuită într-un colț al camerei mici și umede. În clipa în care a văzut-o pe Jessie, Harvey a simțit că i se frânge inima. Chipul ei era palid, iar hainele, murdare. A ridicat mâna la ochi ca să se apere de lumina puternică, iar el a văzut că bebelușul zăcea moale în brațele ei. Era așezată pe ceva ce părea a fi un dulap de cărți întors cu fundul în sus, iar pe podea, în fața ei, se aflau o conservă deschisă și o sticlă de apă. Pe un teanc de cărți așezat lângă ea ardea o lumânare. În aer era un miros de mucegai, iar în jur erau aruncate diverse obiecte de mobilier vechi.

- O, Doamne! Jessie! a exclamat el.

Jessie a lipit-o pe Elizabeth de trupul ei.

- Pleacă de lângă noi. Medicamentele pe care i le-au dat i-au făcut rău. Uită-te la ea! Nu las pe nimeni să se apropie de ea!

Țipetele ei bubuiau lovindu-se de pereții adăpostului, în timp ce trupul micuței atârna moale ca o păpușă de cârpă.

- Jessica, fetița se simte foarte rău și trebuie să o ducem la spital cât se poate de repede.

Vocea sergentului Galt era calmă.

- Nu, fără spitale! Voiau s-o omoare acolo!

Galt i-a făcut un semn lui Harvey și s-au grăbit înapoi, spre scară.

- Nu merge, a zis ea. Copilul este inconștient. Am nevoie de mai mulți oameni aici. Încearcă să o faci să rămână cât se poate de calmă. Mă tem că va trebui să o încătușăm. Înțelegi? Trebuie să ducem bebelușul la spital chiar acum.

În clipa aceea au auzit sirenele ambulanțelor.

- Vă ajut s-o prindeți pe Jessie, a zis Harvey ferm.

Sergentul Galt a făcut o pauză scurtă.

- Bine, dar se va opune din răsputeri. O putem prinde de câte un braț. Trebuie s-o ții bine. Spune-i că totul va fi bine și să aibă încredere în tine. Trebuie s-o facem să dea drumul copilului. Bine, Harvey?

- Tati, unde ești? a început să plângă Jessie, hohotind de frică și de disperare. Nu-i lăsa să mi-o ia, tati.

- Gata? i-a întrebat Galt pe cei trei agenți care apăruseră lângă ea.

- Bine, a zis Harvey.

- Tati, ce faci? Nu-i lăsa să se apropie.

- Draga mea, te rog să-mi dai copilul. Vor fi nevoiți să te încătușeze dacă nu mi-o dai. Te rog, Jessie. N-o să-i las să-i facă rău lui Elizabeth.

Jessie a început să se retragă spre colțul adăpostului ca un animal care fusese torturat și nu avea încredere în nimeni. Harvey a simțit lacrimi fierbinți curgându-i pe obraji arși de vânt și nu-și găsea cuvintele.

S-a prăbușit la podea lângă ea.

- Scumpa mea, te rog, dă-mi-o. Te rog.

- De ce ești de partea lor? Or s-o omoare, tată, zicea Jessie și lacrimile îi curgeau pe chipul acoperit de praf.

Harvey s-a uitat la Galt, care i-a făcut un semn din cap, apoi, când Harvey a apucat-o pe Jessie de umărul și de brațul stâng, sergentul Galt s-a repezit spre partea dreaptă a lui Jessie.

- Apucă copilul, i-a ordonat sergentul Galt polițistului de lângă ea.

- Nu!

Jessie l-a scuipat pe om când s-a întins spre copil și l-a lovit frenetic.

Al doilea polițist și-a pus brațele în jurul fetei și a tras-o ușurel, în timp ce Jessie lupta cu toate puterile să se elibereze. Harvey l-a văzut pe medicul de pe ambulanță care a luat-o la goană, iar copilul a dispărut din raza lui vizuală.

Totul s-a petrecut în cinci secunde, dar Harvey știa că acele cinci secunde îi vor rămâne întipărite în minte tot restul vieții. A continuat să o strângă în brațe în timp ce ea lovea, scuipa și țipa după copilul ei.

- Totul e în regulă, Jess, îi repeta Harvey.

- I-ai lăsat să-mi ia copilul!

Jessie s-a eliberat și Harvey a privit-o neputincios cum s-a ghemuit ca o minge și a continuat să hohotească într-un colț al adăpostului. Nu se putea forța să se apropie de ea, să încerce din nou. Picioarele refuzau să i se miște, nu mai avea pic de putere.

- Sunt sora ei, a auzit Harvey o voce pe care a recunoscut-o și apoi a ridicat privirile pentru a o vedea pe Iris care se apropia de el prin tunel.

- Se întâmplă din nou, a zis el încet, îngropându-și capul între mâini.

Când Iris și-a îndreptat atenția spre sora ei și a mai făcut un pas spre Jessie, s-a auzit vocea paramedicului.

- Jessie, trebuie să-ți dăm ceva care să te ajute să te calmezi un pic.

- Nu te apropia de mine! l-a scuipat Jessie, ghemuită în colțul camerei.

Iris s-a ridicat.

- Pot să vorbesc cu ea?

- Poate fi dusă la copilul ei? a insistat Harvey.

- Bebelușul a plecat probabil deja, dar în funcție de cum se simte, pot fi instalați într-un salon pentru mamă și copil.

Iris se lăsase pe vine, la câțiva pași de sora ei.

- Jessie, sunt Iris. Pot să vin mai aproape, te rog?

- O să mă închidă. N-o să îmi mai văd niciodată copilul! hohotea Jessie, lipită de perete.

Iris și-a coborât privirile și a văzut jurnalul, acoperit cu un strat de praf negru, pe podea, lângă Jessie.

- Jessie. Vor să te ducă în același spital în care au dus copilul, dar trebuie să-ți dea ceva ca să te calmezi, ca să poți merge cu ambulanța. Ești de acord? Voi sta eu cu tine. Îți promit.

- Mi-au luat copilul, a zis Jessie, dar deja plânsetele ei se înmuieră.

- Toată lumea vrea să vă readucă împreună. Te rog, ai încredere în mine.

Iris nu a putut să își oprească lacrimile văzând starea în care era Jessie când i s-a prăbușit în brațe. A strâns-o cu putere la piept.

Paramedicul s-a apropiat de Jessie și i-a șoptit ceva la ureche în timp ce îi făceau o injecție în coapsă, iar apoi i-au pus o pătură peste umeri. Încet, Iris a culcat-o pe Jessie în poala ei, așteptând ca sedativul să își facă efectul.

- Uite, Harvey, a zis Iris, arătând spre jurnalul care zăcea pe podeaua prăfuită, în locul unde stătuse Jessie.

Harvey a ridicat de jos carnetul legat în piele roșie și a văzut imprimate pe copertă cuvintele „Jurnal pentru cinci ani“.

- Așa ne-am dat seama eu și mama că Jessie se află aici. Numai din jurnalul lui Harriet ar fi putut să afle despre existența Ceciliei.

- I-au furat copilul, a șoptit Jessie, iar Iris a mângâiat-o pe păr și a ridicat privirile spre jurnalul din mâinile lui Harvey.

33. HARRIET. Iulie 1952

- Trebuie să vorbesc cu Cecilia, a zis Harriet privindu-l cu dușmănie pe doctorul Hunter.

- Mă tem că nu se poate.

- De ce nu?

- Este în aripa pacienților închiși. Nu are dreptul să primească vizitatori.

- De ce? Doar nu reprezintă un pericol pentru nimeni. Cecilia nu ar face rău nimănui.

- Îmi pare rău, doamnă Waterhouse, dar nici nu se pune problema.

- Charles Barton știe că Cecilia este aici?

- Nu am permisiunea de a discuta tratamentul unui alt pacient cu dumneata, doamnă Waterhouse. Cred că ai venit aici pentru a-l vedea pe soțul dumitale.

Harriet i-a aruncat o privire urâtă. Vocea caldă, liniștitoare, pe care o auzise la telefon, dispăruse.

- Mami, mi-e foame. Burtica mea scoate mârâituri, a zis Rebecca, trăgând-o de mână.

- Cecilia Barton îmi este prietenă și am lucrat în casa ei. Domnul Barton vrea ca Cecilia să fie închisă aici ca să evite un scandal. Dacă eu nu o ajut, nimeni nu o va face!

- Mami, ce s-a întâmplat? a întrebat Rebecca, mângâind mâna mamei sale.

Harriet s-a aplecat și a ridicat fetița în brațe, punând o barieră între ea și doctorul Hunter.

- Nu înțeleg ce insinuați, doamnă Waterhouse. Doi doctori trebuie să confirme diagnosticul pentru orice pacient, pe baza dovezilor existente și a comportamentului - nu este destul ca familia, oricât de influentă ar fi, să declare pe cineva nebun.

Harriet nu s-a dat bătută.

- Știu cât de greu este să scapi de aici, odată intrat. Ai nevoie de sprijinul familiei, iar ea nu are pe nimeni. Dacă domnul Barton vrea să o țină aici, aici va rămâne tot restul vieții.

- Îmi pare rău, doamnă Waterhouse, dar tot nu vă pot lăsa să o vedeți. Nu faceți parte din familie și mi-aș pierde slujba dacă ar afla domnul Barton.

- Bine, atunci voi merge la presă. Știu cum funcționează legea. Charles avea nevoie ca Cecilia să fie declarată nebună, ca să se poată recăsători, iar el vrea să o țină aici. Nu a iubit-o niciodată; era

doar un copil. Ce se petrece acum este greșit și, Dumnezeu mi-e martor, îi voi face dreptate.

- Vă sfătuiesc să fiți foarte atentă, doamnă Waterhouse, a zis doctorul Hunter. Vă jucați cu focul.

Harriet s-a uitat la Rebecca, apoi la doctorul Hunter, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

- Copilul ei este în viață, domnule doctor. Nu și-a înecat fetița. Nu o puteți ține aici pentru un lucru pe care nu l-a făcut.

Pe obrajii lui Harriet curgeau lacrimile, iar doctorul Hunter și-a întors privirea spre Rebecca.

Când și-a dat în sfârșit seama ce spunea Harriet, doctorul Hunter a spus:

- Dacă este adevărat ceea ce sugerați, că acesta este copilul ei, vor fi consecințe. Ați putea ajunge la închisoare pentru răpire, iar copilul v-ar fi luat.

- Lăsați-mă să o văd, doctore Hunter, altfel voi expune acest scandal în mod public și vă voi târî numele în noroi odată cu numele lui Barton!

- Domnule doctor Hunter, aici erați! a zis o asistentă, intrând în grabă pe ușă. Sunteți chemat de urgență în salonul de zi.

Doctorul Hunter s-a uitat țintă la Harriet timp de o clipă, apoi a zis:

- Domnișoară asistentă, du-o pe această doamnă în aripa Burnham și spune-i recepționistei că sora Julia trebuie să o lase să intre cinci minute la Cecilia Barton. Du fetița la cantină și ai grijă să primească ceai. Stai cu ea acolo până vin eu.

Drumul până la aripa Burnham a fost cel mai lung drum din viața lui Harriet. Sacoul din lână îi era ud learcă după ce mersese prin ploaie și, în vreme ce Rebecca mergea solemnă pe lângă ea, începuse să tremure, în ciuda zilei calde de iulie. Copilul nu mai avea putere nici să se plângă și tot ce o mai ținea în picioare era promisiunea unei mese calde.

După câteva clipe au ajuns la o clădire victoriană îmbrăcată într-un strat gros de iederă. Deasupra ușii vopsite în alb, cu o clantă grea, din bronz lucios, era un indicator care spunea: ARIPA BURNHAM. ACCESUL PERMIS NUMAI ANGAJAȚILOR. Asistenta a apăsător pe o sonerie și ușa s-a deschis.

Înăuntru era liniște, ceea ce contrasta ciudat cu stihile de afară. Holul și coridorul erau acoperite cu un covor moale, de un roșu strălucitor, iar partea inferioară a pereților era tapetată cu hârtie care imita lemnul.

În spatele panoului de sticlă pe care scria „Informații“ era o mică centrală telefonică. Înăuntru, imediat în dreapta, în spatele unui

ghișeu, stătea o tânără cu aspect îngrijit, îmbrăcată într-o cămașă albă, apretată și cu o bentiță roșie pe cap. Părul lung și negru îi încadra frumos chipul.

- Poți să o suni pe sora Julia în aripa Abbey și să îi spui că Cecilia Barton are un vizitator? Și că are voie să stea numai cinci minute, nu mai mult.

- Cecilia Barton este în aripa încuiată. Nu ar trebui să primească vizitatori la ora aceasta târzie, tulbură întreaga aripă înainte de ora cinei.

- Sora Julia. O vizitatoare pentru Cecilia Barton. La ordinul domnului doctor Hunter. Numai cinci minute.

- Vino, i-a zis asistenta Rebeccăi.

Când fetița a plecat, Harriet a simțit că îi pierde toată puterea.

- Mergeți până la capătul acestui culoar, a lătrat femeia către Harriet. O luați la stânga. Apoi prima la dreapta și veți vedea niște scări. Urcați la etajul doi și mergeți până la jumătatea coridorului din stânga.

Pasajul cel lung era acoperit cu un linoleum gros, alb, care lucea ca o castană și avea un miros care îi provoca lui Harriet o senzație de greață și de claustrofobie, un amestec de înălbitor și de foc stins. Nu erau ferestre, ci numai o serie de uși închise pe care scria „Intrarea interzisă“.

Urcând scările, Harriet își simțea picioarele grele, ca și cum abia acum își dăduse seama unde se ducea și ce însemnătate avea drumul acesta. Trebuia să îi spună Ceciliei ce făcuse. Să îi spună despre minciuna în care trăia de cinci ani, în timp ce ea era închisă la Greenways. Nu știa cum va reacționa Cecilia. Tot ce știa era că trebuia să o vadă și să îi spună adevărul.

În cele din urmă, a ajuns la o ușă grea, din fier, vopsită în alb, cu o fereastră mică, acoperită cu bare. În dreapta era o altă sonerie din bronz, pe care a apăsat. Era o tăcere stranie, iar când a privit pe geam, a văzut o infirmieră îmbrăcată în alb care se apropia de ea.

- Da?

- Am venit să o văd pe Cecilia Barton. M-a trimis doctorul Hunter.

- Nu este deloc un moment bun. Tocmai a avut un accident, iar prezența unui străin îi va tulbura și mai mult pe ceilalți pacienți. Doamna Barton nu a mai văzut pe nimeni de câteva luni. Nu cred că este o idee bună să fie surprinsă cu o vizită.

- Doctorul Hunter a spus clar să fiu lăsată să intru. Nu stau decât cinci minute și apoi plec. Vă rog să deschideți ușa, a zis Harriet, aruncându-i o privire urâtă prin deschizătură.

- Prea bine. Dacă așa a zis domnul doctor.

Femeia s-a dat încet într-o parte și Harriet a pătruns în salon. Apoi s-a oprit, căci inima îi bătea atât de tare, încât avea o senzație de greață. A privit de jur împrejurul camerei, căutând-o din ochi pe Cecilia, dar fără să o identifice. Încăperea era friguroasă și trăgea curentul, iar Harriet a remarcat că peste fiecare pat era întinsă o pătură subțire. Harriet și-a strâns mai tare sacoul în jurul trupului și a privit spre sora Julia.

– Urmați-mă, a zis infirmiera, pornind să traverseze salonul. Este cel mai nefericit moment posibil, a spus ea și a întors capul o clipă. Se apropie ora de baie și este nevoie de tot personalul. Nu putem să îi lăsăm singuri nici o clipă. Ultima dată când am făcut greșeala aceasta o pacientă s-a înecat. Profită de cea mai mică neatenție.

– Îngrozitor!

Harriet a privit în jur, atentă la tot ce vedea. Nu știuse la ce să se aștepte, dar simțea nefericirea care își făcuse casă în pereții verzi ai camerei; părea că radiază de pe fiecare suprafață, din fiecare suflet amărât întins pe pat sau prăbușit în vreun fotoliu. Harriet era uimită de tăcerea care domina. Nu se auzeau țipete de nebuni și nici un semn de boală mintală; în schimb, pacienți apatici, pierduți în tristețea lor. În aer persista un miros de ouă stricate, accentuându-i lui Harriet senzația de greață.

– Ce miroase așa? a întrebat Harriet cu glas tare.

– Paraldehyda, a răspuns sora Julia. A trebuit să îi facem o injecție Ceciliei, ca să o calmăm. Chiar nu înțeleg ce rost are să o vedeți acum.

– Ai văzut-o pe soția mea când ați intrat? a strigat o voce de bărbat spre Harriet.

– Poftim? a făcut Harriet, oprindu-se pentru o clipă, în timp ce sora Julia înainta ca o vijelie de-a lungul salonului lung.

– Pe soția și pe copiii mei, tocmai ce au plecat, mi-au adus tot felul de bunătăți. Sunt un bărbat norocos. I-ați văzut? Poate când ați urcat scările?

Omul vorbea precipitat, tot întrerupându-se, părea să aibă vreo cincizeci de ani, părul îi era cărunț și purta o pijama maronie. Avea căldură în voce și o sclipire în ochi.

– Ce frumos, a zis Harriet. Îmi pare rău, nu i-am văzut.

S-a grăbit să o ajungă din urmă pe sora Julia, care ajunsese la capătul încăperii și se opriase în fața ușii ce dădea în următoarea.

– Nu pare că am fost singurul vizitator din după-amiaza aceasta. Omul acela zicea că au fost la el soția și copiii lui.

Harriet începea să respire greu după efortul pe care îl făcuse ca să o ajungă din urmă.

- V-a spus și că suntem în anul 1936, așa cum crede el? Sau că soția lui a murit în urmă cu peste zece ani și că nu se mai știe nimic despre copiii lui, pentru că nu vine nimeni să îl viziteze?

Sora Julia a oftat din rărunchi și a ridicat cheile de la curea spre lacătul ușii.

- Urmează să intrați într-un salon de maximă siguranță, pentru pacienții izolați, care suferă de cele mai severe tulburări. Numai cadrele medicale superioare au cheia și la ușă va aștepta o colegă asistentă medicală în timp ce veți vorbi cu Cecilia. Eu mă voi afla chiar lângă dumneavoastră.

- Nu înțeleg de ce se află închisă aici Cecilia, a zis Harriet, încercând să își mascheze neliniștea.

- Stați departe de ea, nu o atingeți și nu faceți mișcări bruște. Cinci minute, apoi plecăm. M-am făcut bine înțeleasă?

Harriet a încuviințat din cap. Ușa s-a deschis cu un scârțâit și a simțit un val de căldură care i se dezlănțuise prin corp și urca spre față, ca și cum ar fi fost un animal captiv într-o pădure în flăcări, știind ce soartă îl așteaptă.

Părea că pe acolo trecuse un uragan. Mesele și scaunele fuseseră răsturnate, iar pe podea erau împrăștiate cărți rupte și sticlă spartă.

- Cecilia a avut o criză. Vocile interioare au copleșit-o. A fost nevoie de trei oameni ca să o ținem.

Infirmiera vorbea fără emoție în glas, bună cunoscătoare a agoniei și a chinului interior al celor aflați în grija ei.

- Unde este?

Infirmiera i-a arătat o siluetă aflată într-un scaun cu spătar înalt. Harriet a simțit că i se taie răsuflarea. I-a recunoscut imediat forma trupului. Părul lung și blond, umerii înguști.

S-a apropiat încet, până ce a ajuns în fața prietenei sale. Harriet a icnit la vederea imaginii din fața ei. Cecilia era de nerecunoscut. Pierduse sclipirea din ochii verzi, coama bogată de păr blond, pielea sărutată de razele soarelui, surâsul permanent de pe buzele trandafirii. În locul ei, o stafie. Palidă, slăbită, cu părul moale, pielea translucidă. Părea că se uită fix la ea, dar când Harriet s-a mișcat, ochii Ceciliei nu au părut să o urmărească. Era prăbușită în scaun, iar urechea i se sprijinea de umăr. Din gură îi scăpa o dărmă de salivă.

În virtutea obișnuinței, după anii în care avusese grijă de toate nevoile Ceciliei, Harriet a sărit înainte, să o șteargă.

- Îndepărtați-vă de ea! Ce credeți că faceți? Credeam că m-am făcut înțeleasă.

- Ce, Doamne iartă-mă, i-ați făcut? De ce zace așa?

- V-am spus, i s-a făcut o injecție de calmare. În plus, a făcut dimineață tratamentul, întotdeauna sunt somnoroși câteva zile

după tratament, a adăugat infirmiera.

- Ce tratament?

- Terapie electro-convulsivă, a zis infirmiera lipsită de orice emoție. Și, înainte să începeți să protestați, vreau să vă spun că, în ciuda opiniei generale, pacienții stau la coadă ca să le fie administrată, pentru că le tratează depresia în mod mecanic. Boala Ceciliei este mult mai neplăcută decât tratamentul. Există pericolul pierderii grave sau permanente a memoriei, dar, din păcate, în cazul Ceciliei nu pare să se fi întâmplat așa.

- Cum adică din păcate? Neavând voie să o atingă pe Cecilia, Harriet s-a dat în spate. Ce ar trebui să uite?

- Să uite de copilul ei, a zis infirmiera, clătînând din cap. L-a înecat, dar refuză să recunoască. Am descoperit că pacienții nu au nici o șansă de a se înzdrăveni atâta vreme cât refuză să accepte motivul care i-a adus în starea aceasta. Cecilia își face singură viața grea.

- Dacă ar coopera, ar trata-o mai bine, a rostit pacienta cu un glas pițigăiat.

- Cecilia ne dă de furcă, se luptă cu angajații, scuipă și mușcă. Trebuie să găsim moduri de a controla pacienții recalcitranți, pentru binele tuturor celor din salon.

- Așadar, o supuneți la asta pentru că se opune? Nu are ce căuta aici!

- Nu prea îmi place tonul dumneavoastră. Cecilia era în stare psihotică atunci când a fost adusă aici și așa a rămas până în ziua de azi. Aude voci. Reprezintă un pericol la adresa ei și a celorlalți pacienți și aproape săptămânal încearcă să își ia viața.

- Bineînțeles că încearcă, este prizonieră în iad. Ea nu ar face rău nimănui. Trebuie să o scot de aici. Cecilia, ascultă-mă. Rebecca este în viață, trebuie să te faci bine. Locuim la Seaview. Trebuie să vii și să ne cauți.

Deodată, Cecilia a ridicat privirile spre Harriet și s-a repezit înainte, și-a încheștat mâinile în jurul gâtului ei. Harriet nu mai putea să respire.

- Cecilia! Dă-i drumul, Cecilia!

Infirmiera s-a aplecat și a început să tragă de coatele Ceciliei. Dar erau înțepenite.

- Infirmieră!

O fată tânără a intrat și s-a repezit spre ele, pregătind o seringă, cu mâinile tremurându-i de panică.

În timp ce lui Harriet începea să i se întunece vederea, Cecilia strângea tot mai tare, iar ochii verzi îi deveniseră pătrunzători.

- Erai prietena mea, i-a șuiurat ea. Mi-ai furat fetița.

Pe măsură ce injecția își făcea efectul, Cecilia a eliberat-o din strânsoare și s-a prăbușit în față, iar lacrimile care îi curgeau pe față picurau pe obrajii lui Harriet.

– Ajută-mă, te rog, i-a șoptit Cecilia, în timp ce Harriet strângea în brațe trupul zdrobit al prietenei sale și plângea.

34. REBECCA. *Ora 9.00 seara, miercuri, 19 noiembrie 2014*

– Jessie este în viață, mamă. Tocmai ce au luat-o cu ambulanța împreună cu Harvey și o duc la Spitalul St Dunstan.

Vocea lui Iris abia se auzea din cauza vântului care bătea pe plajă.

– O, slavă Domnului! Și copilul? a întrebat Rebecca, abia putând să își stăpânească emoțiile care amenințau să o copleșească.

– N-am văzut copilul. Pe Elizabeth au luat-o înainte, cu o altă ambulanță. Este în viață, dar Harvey spune că nu arată bine.

– Nu știi nimic altceva? Ai văzut copilul? Unde erau?

Rebecca și-a îngropat capul între mâini și a început să plângă. Jessie și Elizabeth erau în viață.

– Erau în adăpostul antiaerian. Se pare că bebelușul era inconștient. Jessie este într-o stare deplorabilă. A trebuit să fie sedată. Tu unde ești, mamă? a întrebat Iris.

– Am ajuns la spital. Mă duceam să o văd pe Cecilia, dar mai bine aștept să sosească ambulanța cu copilul. Poate pot face ceva să îi ajut.

– Bine, a zis Iris. Dar am schimbat câteva vorbe cu Harvey și am aflat că Cecilia nu mai are mult de trăit, mamă.

– Harvey știe de existența ei?

– Da, cei de la poliție l-au dus la spital să o vadă. El zice că spune adevărul, a continuat Iris.

Amețită, Rebecca a dat capul pe spate și a inspirat de câteva ori.

– Oricum, Harvey nu va vrea să mă apropii de bebeluș.

– Sunt sigură că bebelușul este pe mâini bune. Prietenul meu, Mark, lucrează la Urgențe și Accidente. Știu că este de gardă în acest moment, va avea el grijă de bebeluș, a zis Iris. Să nu ajungi la Cecilia prea târziu, mamă. Sunt și eu pe drum. Ne vedem la spital.

Rebecca auzea neliniștea din vocea lui Iris.

– Bine, draga mea. Ne vedem în curând.

Rebecca a coborât din mașină și a încercat să se adune. S-a uitat la ceas. Ora 9 seara. Trecuseră treisprezece ore de când i se administrase copilului ultima doză de antibiotic. Trupul ei micuț începea probabil să cedeze. Și-o imagina aflată acum în ambulanță, cu o mască peste gură. Primele minute după sosirea la spital vor fi cruciale.

Rebecca s-a străduit să se concentreze, dar gândul la Cecilia Barton, aflată în clădirea din spatele ei, o apăsa amenințător.

Incapabilă să stea locului, a pornit spre intrarea în secția Urgențe și Accidente, străduindu-se să audă sirena ambulanței, care să anunțe că Jessie se afla în apropiere. Rebecca a ridicat privirea spre

ferestrele spitalului, închipuindu-și-o pe Cecilia Barton întinsă undeva într-un pat, așteptând-o cu toate secretele ei pe care Rebecca nu voia să le afle. Harriet era mama ei. O iubea; iubirea aceea fusese singurul lucru bun din copilăria ei. Gândul că era construit pe o minciună era prea dureros să poată fi suportat.

Rebecca s-a simțit cuprinsă de o senzație stranie, o teamă pe care nu o mai cunoscuse de cincizeci de ani. Ridicând privirea, lumina slabă din salonul de deasupra ei a creat din umbre silueta unei femei. I se părea că femeia se uita în jos spre ea, lovea în geam, dar strigătele îi erau amuțite de distanța dintre ele. Apoi a clipit, iar silueta a dispărut.

Știa că trebuie să se ducă la Cecilia, dar nu-i venea să părăsească locul în care Elizabeth urma să ajungă în scurtă vreme. A intrat și s-a apropiat de biroul recepției.

- Bună seara, îmi puteți spune în ce salon se află Cecilia Barton?
- Sunteți o rudă? a zis femeia.

Rebecca a privit-o țintă, apoi a încuviințat încet din cap.

Rebecca a privit înspre coridorul cel lung. Amintirea vizitei pe care o făcuse împreună cu mama ei la Greenways când avea cinci ani începea să o tulbure, iar în urechi auzea bubuitul inimii sale. Își amintea de tânăra cu ochelari din spatele panoului de sticlă. Auzea în urechi cuvintele pe care i le spusese mamei sale, în timp ce Rebecca era agățată de mâna lui Harriet. „Trebuie să ieșiți, o luați la dreapta și mergeți tot înainte pe poteca cu prundiș. O să vedeți un indicator spre aripa Summersdale. Este imediat după clădirea pentru terapie prin artă.“

Rebecca și-o imagina pe iubita ei mamă stând alături de ea, așa cum făcuse în ziua aceea când au parcurs un drum lung cu autobuzul de la Wittering la Chichester. Simțea și acum senzația pe care i-o dădea noua ei hăinuță din lână, prea strânsă în jurul taliei, bentița bej din păr, rigiditatea pantofilor noi, din piele. Vedea tulburarea întipărită pe chipul mamei sale. „Astăzi ne vom întâlni cu tatăl tău... Vrea să vină acasă. Ai fi de acord?“ Mama ei zâmbise într-un fel pe care Rebecca nu îl mai văzuse niciodată. Ochii nu i s-au luminat și nu au sclipit așa cum făceau acasă, la Seaview.

„Nu știu. Îmi place să fim numai noi două.“

A început să-și croiască drum spre salonul Ceciliei. Întunericul nopții începea să piară, alungat de lumina lunii.

Începuse să plouă, iar ele se rătăciseră. Au alergat prin ploaia cu tunete, au urcat scările și au intrat într-o cameră cu miros stătut. Mama ei a pipăit peretele în căutarea unui întrerupător și l-a apăsat.

Pictura se afla pe un șevalet. Femeia cu ochii verzi o privea fix.

„A încercat să se înece pe ea și pe copilul ei nou-născut. Trupul copilului nu a fost găsit nici până în ziua de azi, dar ea a fost salvată. Se află aici, doamnă Waterhouse. Cecilia Barton este internată la Greenways.“

– Mă scuzați, a zis vocea unei tinere. Nu vă supărați, dar am auzit că întrebați de Cecilia Barton. Sunteți Rebecca?

Rebecca a privit-o, dar era prea pierdută în gândurile ei ca să-i răspundă.

– Mă numesc Rosie. Lucrez la azilul unde trăiește Cecilia. Vă duceți să o vedeți?

– Nu știu, a spus Rebecca. Nu știu dacă pot.

– Nu vrea decât să vă întâlnească. Ar însemna totul pentru ea dacă v-ați duce. Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar nu mai are mult de trăit. Ați putea veni acum?

Rebecca a privit-o țintă pe femeie, apoi a întors capul spre intrarea secției Urgențe și Accidente: încă nu se vedea ambulanța.

A băgat mâna în buzunar și a scos medalionul din aur pe care i-l arătase lui Jessie în urmă cu numai câteva zile și pe care mama ei îl ținea în mână în noaptea în care a murit.

– Cred că medalionul acesta s-ar putea să fie al Ceciliei, a zis Rebecca încet.

Medalionul a strălucit în lumina lunii când Rosie și-a coborât privirile spre el și a zâmbit.

– Ce ar fi să mergem și să aflăm?

35. HARVEY. Ora 9.30 seara, miercuri, 19 noiembrie 2014

Harvey l-a văzut pe tatăl copilului lui Jessie alergând pe coridor spre el și a încercat să se stăpânească.

- Harvey! a zis Adam, repezindu-se spre el și aruncându-și brațele în jurul lui.

Bărbatul s-a silit să îi răspundă la îmbrățișare.

- Îmi pare rău că a trebuit să te confrunți singur cu situația aceasta. M-am întors cât am putut de repede, nu au reușit să-mi găsească un zbor mai devreme.

Adam părea sănătos și bronzat, iar lui Harvey îi venea să îi tragă un pumn.

- Nu ar fi trebuit să pleci când data nașterii era atât de apropiată, Adam, a zis Harvey cât putea de calm. Ești tată de-acum.

- Știu, dar nu mi-a trecut prin cap că va naște cu aproape o lună mai devreme. Îmi pare foarte rău.

Spre stupoarea lui Harvey, Adam a început să plângă.

- Am făcut o greșeală, știu. O iubesc foarte mult, Harvey. Simțeam că înnebunesc în avion. Nu vreau să moară copilășul.

Harvey a simțit că umerii i se lasă în jos. Nu-l văzuse niciodată pe Adam exteriorizându-și emoțiile și nu știa cum să reacționeze.

- Acum ești aici, iar Jessie pare că se simte bine.

- Dar copilul? a întrebat Adam.

- Încă nu știm, este într-o stare proastă, a zis sergentul Galt, privind spre Harvey.

Adam a dat din cap, cu ochii roșii de plâns.

- Unde este Jessie acum? a întrebat-o pe polițistă.

- A fost internată și este sedată. S-a liniștit. Îl chem pe colegul meu, să vă conducă la ea.

- Dar copilul unde este? a întrebat Harvey.

- La Urgențe și Accidente.

- Eu mă duc la Elizabeth, Adam. Tu du-te la Jessie și îți dau de știre de cum aflu ceva.

- Mulțumesc, Harvey, a zis Adam, mulțumesc pentru tot.

Un polițist a plecat după Adam când Harvey a pornit în mare grabă spre secția Urgențe și Accidente împreună cu sergentul Galt.

- N-am intrat încă acolo, dar ar fi mai bine să așteptați în camera pentru aparținători și să vă aduc eu vești, a zis Galt când au trecut prin zona de așteptare, aglomerată.

- Nu, vreau să fiu lângă nepoata mea, a zis Harvey.

- Ar putea fi greu de suportat. Vor fi mulți oameni acolo, în jurul ei.

- Nu-mi pasă. Are nevoie de mine. Rebecca știe că Jessie este în siguranță? a zis Harvey.

- Da, am contactat-o și i-am spus despre Cecilia. Cred că este la spital acum, urcă în salon, să o vadă.

Harvey a dat din cap. Auzise agitația care venea dinspre capătul încăperii înainte de a ajunge la rezerva în care era îngrijită nepoata sa. Un bărbat înalt, blond, îmbrăcat în jeanși și cămașă cu mânecile sumecate până la coate se adresa unei echipe. Sergentul Galt s-a prezentat.

- Acesta este bunicul copilului, domnul Roberts. Este vreo problemă dacă stăm aici?

- Nu, dar ar trebui să vă dați mai în spate, a zis doctorul, care apoi s-a întors și a vorbit echipei sale. Bun, fetiță născută ieri, scoasă din spital de mamă. Mama este psihotică; este în grija poliției acum. Căile aeriene ale copilului sunt libere, este în stare de tahipnee - frecvența respiratorie este la 80. Nu am reușit să îi luăm tensiunea, dar are un puls brahial slab, încet, de 68. Nu răspunde la stimuli și temperatura i-a scăzut la 35,7. Nu am reușit să inserăm o linie venoasă și de aceea are una interosoasă, în tibia dreaptă; i-am dat 100 ml de soluție salină.

Doctorii au început să vorbească unul peste altul, iar Harvey, tot privindu-i, simțea valul de panică ce se ridica din rândurile micului grup.

- Nu aud zgomote respiratorii în plămânul stâng. Se aud în schimb șuierături și raluri crepitante. Nu pare să intre aer pe partea dreaptă.

- Nu pot stabili presiunea arterială. Este în colaps periferic, timpul de reumplere capilară este peste trei secunde.

- Sensibilitate redusă la nivelul pupilelor, nu răspunde la stimuli.

Harvey s-a apropiat un pas și a văzut cum cineva înfige un ac mic în mâna lui Elizabeth.

- Pediatriul este pe drum, Polly? a întrebat doctorul pe o tânără în halat medical.

- Nu, Mark, voiam să aștept ca să văd în ce stare este copilul.

Femeia a înțeles după privirea de pe chipul lui Mark că a comis o eroare de judecată.

- Ajunge în zece minute, a zis un doctor internist în halat. Îl chem acum.

- Cheamă-l. Spune-i că avem un copil în stare foarte gravă. Nu știu dacă avem zece minute la dispoziție.

Harvey a văzut panica din ochii doctorului care evalua opțiunile pe care le avea.

- Ar fi trebuit să-l cheme deja, a mormăit pentru sine.

Harvey a continuat să privească neajutorat, apoi a întors capul spre sergentul Galt când și-a dat seama ce se întâmpla.

– Ați zis că Rebecca este în clădire?

Sergentul Galt s-a încruntat. Harvey își petrecuse întreaga zi ținând-o pe Rebecca la distanță.

– Este doctor pediatru. Nu ar fi bine să o chemăm aici? a zis Harvey.

Sergentul Galt a făcut un pas înainte și a pus o mână pe umărul doctorului.

– Bunica bebelușului este specialistă în pediatrie. Ar trebui să se afle în clădire în acest moment, să o caute?

Mark a aruncat o privire spre Harvey.

– Rebecca Waterhouse? a întrebat Mark. O cunosc pe fiica ei. Da, ar fi foarte bine. O puteți chema aici chiar acum?

Sergentul Galt a încuviințat din cap și a pornit în goană pe coridor. Harvey a rămas pe loc, neajutorat, dându-și seama că după ce o ținuse pe Rebecca la distanță toată ziua, acum se ruga să poată salva viața nepoatei lor.

Dacă nu ar fi fost el, Rebecca s-ar afla deja aici, unde îi era locul, alături de el, încercând să salveze viața lui Elizabeth. Nu din cauza nopții în care muriseră părinții ei și nici din cauza psihozei postnatale sau a carierei sale se îndepărtaseră Rebecca și Jessie una de cealaltă. Din cauza lui. Nu numai că nu le putea ajuta, ci de fapt el era adevărata problemă – întotdeauna fusese vina lui.

– Pot să ajut?

Harvey știa că era vocea Rebeccăi înainte de a ridica privirile și de a o vedea. Stătea în picioare, gâfâind, lângă targa pe care zăcea Elizabeth, după ce venise într-un suflet de unde era.

– Cu siguranță, a zis doctorul, întinzând mâna. Mark Hathaway, medic la Urgențe și Accidente. Medicul nostru pediatru este la distanță de zece minute și nu avem timp de pierdut. Știu că sunteți rude și nu este cea mai bună soluție, dar nu avem de ales.

– În regulă.

Rebecca și-a scos paltonul și l-a aruncat pe un scaun.

– Preiau eu conducerea?

– Vă rog.

Harvey a rămas pe loc și a privit-o pe Rebecca lucrând. Părul blond îi cădea în jurul feței, iar ochii verzi o ținutau pe mica Elizabeth. O iubise mult când erau copii. Singurul lui scop fusese să facă totul pentru a o ține aproape de el, unde o putea proteja – acolo unde fuseseră odată fericiți, la Seaview. Dar în toți acei ani se luptase cu ceea ce era Rebecca, o pedepsise pentru că dorise din tot sufletul să își întindă aripile, să facă ceva important în viață, ceva ce

mama ei nu reușise să facă. Iar acum, în această clipă, Rebecca venise într-un suflet să salveze viața lui Elizabeth. Era cea pe care se bazau toți în acest moment.

- Bine. Ați reușit să îi puneți perfuzii? a continuat Rebecca.

Harvey a mai înaintat un pas și a rămas la picioarele patului fără să spună nimic, privind la echipa care lucra pentru salvarea micuței Elizabeth, al cărei trup era complet nemișcat, cu o mască de oxigen peste chipul mititel. Polly, doctorița rezidentă, a privit spre Rebecca.

- Are o perfuzie interosoasă în tibia dreaptă prin care i-au fost administrați 100 de mililitri de soluție salină, dar nu am acces venos.

Rebecca s-a aplecat și a privit-o pe Polly încercând să îi pună bebelușului o branulă lângă cotul mititel. Harvey vedea că Polly era tot mai agitată. Se uita când la trupul lipsit de viață al fetei, când la Rebecca. În timp ce toți ceilalți doctori se agitau în jur, Rebecca o privea pe Elizabeth cu atenție, ca și cum încerca să descifreze un puzzle.

- Mark, spune-mi, te rog, ce faci. Ia-o de la început - cum este calea aeriană?

- Pare liberă, a zis el apăsând stetoscopul pe pieptul copilei. Se aud raluri crepitante în partea stângă a pieptului și șuierături în tot câmpul pulmonar.

- Putem să îi punem o sondă digitală, dacă nu reușim să vedem saturația? a zis Rebecca, privind spre monitorul de lângă patul în care zăcea Elizabeth.

- Sonda nu citește saturația periferic, a adăugat Polly, privind spre Rebecca. Încerc să îi iau o probă de sânge. Nu îi prind vena. Este în colaps, a zis medicul rezident.

- În acest caz, fă o incizie femurală, a sfătuit-o Rebecca. Mă îngrijorează pieptul ei - mișcarea nu este simetrică. Îmi dai stetoscopul, te rog?

A întins mâna după stetoscopul de la gâtul lui Polly.

- Liniște, vă rog!

Harvey a privit-o pe Rebecca în timp ce asculta pieptul copilei.

- Respiră, dar are tahipnee - se chinuie. Pe partea dreaptă a pieptului nu aud nici o mișcare. Iar pe partea stângă nu pătrunde aerul. Are pneumotorax, are nevoie de drenaj.

- Dar nu sunt semne de traumă, a observat Mark.

- Uită-te bine la peretele toracic - nu se mișcă, a zis Rebecca. Nu doar trauma poate cauza un pneumotorax, este un nou-născut cu pneumonie - iar pieptul nu i se mișcă. Plămânul stâng are nevoie de drenaj. O fac eu. Aduceți-mi mânuși și un tub de dren. Acum!

- Ritmul cardiac a scăzut dramatic, i-a atenționat Mark. Trebuie să începem compresiile toracice.

- Trebuie să o intubăm, a spus Rebecca. Unde este anestezistul pediatric?

- Vine, a asigurat-o Mark.

- Ține calea aeriană deschisă.

Rebecca a început să insereze tubul subțire pe gâtul bebelușului.

- Avem nevoie de radiografie!

Monitorul a scos un sunet lung, ascuțit.

- O pierdem, a zis Mark.

- Începe compresiile toracice, l-a sfătuit Rebecca, îndepărtându-se de copil după ce a introdus tubul de dren.

Harvey a rămas în picioare, privind cum Mark începe compresiile, iar Polly s-a repezit spre Rebecca cu echipamentul pe care îl ceruse. Rebecca a scos repede un ac din pachet și l-a plasat pe pielea copilului.

- Redu presiunea compresiilor, i-a spus ea lui Mark. Conectează-o la EKG, ca să-i pot vedea ritmul cardiac.

Peste întreaga încăpere s-a lăsat tăcerea. Harvey și-a ținut răsuflarea și prin marea de oameni vedea concentrarea Rebeccai: hotărârea feroce pe care i-o văzuse de atâtea ori în copilărie. Pe monitor a pâlpâit ceva și s-a auzit un sunet strident.

- Are ritm sinusal, are puls, i-a revenit culoarea, a zis Mark.

Harvey și-a dat seama că așteptase ca Elizabeth să își recapete respirația ca să poată respira și el. A văzut că pieptul reîncepe să urce și să coboare.

- Trebuie să o mutăm la terapie intensivă, a continuat Rebecca. Rămâne intubată. Mai sunt proceduri de făcut. Spune-i doctorului pediatru că ne întâlnim la terapie intensivă și i-o predau acolo.

Mark a încuviințat din cap.

- Mulțumesc că ați intervenit, a zis el, întorcându-se spre Rebecca, cu o senzație de ușurare întipărită pe chip. Mă bucur să vă întâlnesc în sfârșit, am auzit multe despre dumneavoastră.

- Tu trebuie să fii Mark. Iris mi-a zis că vei fi aici. Îți mulțumesc că m-ai chemat.

Au făcut câțiva pași.

- Nu cred că Iris m-ar fi iertat dacă nu i-aș fi salvat nepoata. Oricum, nu a fost ideea mea să vă căutăm, îmi este rușine că trebuie să o spun, a zis Mark, privind spre Harvey.

Acesta s-a uitat la Rebecca, cu chipul palid de ușurare.

- Îți mulțumesc că ai venit, a șoptit el.

- Nu ai pentru ce, a zis Rebecca. Hai să mergem.

Când a trecut pe lângă Harvey, Rebecca l-a apucat scurt de mână.

- Va fi bine de acum, l-a asigurat ea încet.

36. HARRIET. *Iulie 1952*

Harriet Waterhouse a coborât din autobuzul care oprea dimineața în capătul aleii Seaview și a pornit cât de repede o ducea trupul ei obosit spre curtea Fermei Seaview.

Înainte de a ajunge, ușa s-a deschis și în prag a apărut Ted Roberts, cu chipul lui palid bătut de vânt, trupul înalt ofilit parcă și barba țepoasă încă nerasă.

– Unde ai fost, scumpo?

Cuvintele lui erau calde, dar părea tensionat, își mușca buza, iar sub ochi avea cercuri negre.

– Îmi pare rău, Ted, s-a întâmplat ceva? Rebecca a fost supărată pentru că nu m-am întors acasă azi-noapte?

– Nici pe jumătate cât de supărat am fost eu, a zis Ted, silindu-se să zâmbească.

– Unde este?

Harriet a trecut în grabă pe lângă el și a intrat în bucătărie. Fusese plecată numai douăzeci și patru de ore, dar bucătăria reflecta cât de multe se schimbaseră în acest timp. Încăperea era plină de oale și tigăi folosite, chiuveta dădea pe afară de farfurii, iar peste tot zăceau jucării și bucăți de noroi amestecat cu paie.

– Este bine. Se joacă împreună în camera lui Harvey. Ar fi trebuit să plec în zori – azi trebuie să reparăm gardul la marginea stâncii. Ce s-a întâmplat? Ai spus că te întorci cel mai târziu la ora ceaiului.

– Am avut o treabă de rezolvat și a luat mai mult decât mă așteptam.

Harriet s-a întors cu fața spre el, iar nările i s-au umplut de mirosul de whisky care venea dinspre el.

– Ce treabă? Am fost îngrijorat.

– Nu-ți pot spune, Ted. Mă doare că spun asta, dar nu pot. Va trebui să ai încredere în mine. Du-te la muncă și îți aduc eu prânzul la amiază.

– Am dreptul să știu, atât timp cât locuiești și muncești la Seaview. Sam Connors mi-a spus că te-a văzut intrând în secția de poliție.

– Te rog, Ted, să nu mai vorbim despre asta. Nu am dormit mai deloc. Nu vreau decât să-mi văd fetița și să fac ordine aici.

S-a întors și a strigat-o pe fiica ei, lăsându-l pe Ted cu mâinile în solduri, uitându-se după ea.

Harriet a traversat casa, strigând-o pe Rebecca, dar nu s-a auzit nici un răspuns. A început să urce scările două câte două. O

cuprindea teama. Unde era Rebecca? Trebuia să-și vadă copila, s-o țină strâns la piept. Ca să-i dea putere.

– Rebecca! Ieși din ascunzătoare acum!

În liniștea apăsătoare a auzit într-un final sunetul slab de chicote și i-a găsit pe copii, amândoi un morman de bucle blonde, ascunși în spatele unei draperii. A deschis brațele ca să o îmbrățișeze pe flica ei și fetița frumoasă i s-a aruncat în brațe. Harriet i-a inhalat mirosul – un iz de primăvară.

– Draga mea, mi-a fost dor de tine, a zis ea, cu vocea înecată de plâns. V-ați jucat afară în dimineața acesta?

Rebecca a ridicat spre ea ochii care i s-au umplut de lacrimi.

– Am hrănit mielul a cărui mămică a murit azi-noapte. A rămas fără mămică, așa că trebuie să îi dăm lapte cu biberonul.

– Of, scumpa mea, nu plânge. Sunt sigură că totul va fi bine.

Harriet a strâns mâinile ficei sale.

– Dar cine îl mai bagă seara în pat și îi citește o poveste?

Harriet a luat obrazii fetei între palmele ei.

– Tu vei face asta, draga mea. Unde este? În hambar? I-a întrebat pe Harvey, care a încuviințat cu o mișcare a capului. Noi toți îi vom ține de frig, îl vom hrăni și îl vom face fericit.

– Dar va ști întotdeauna că nu suntem mămica lui. Îi va fi mereu dor de ea.

Rebecca a scos un hohot de plâns. Harriet vedea că fetița este epuizată. Dacă Ted fusese ocupat azi-noapte, căutând vulpea care ataca oile pe câmp, atunci probabil copiii se culcaseră singuri abia spre miezul nopții, când picaseră rupti de oboseală.

– Ce ziceți, vreți să vă jucați la Casa Seaview? Și poate să dormiți un pic la amiază? Eu pot găti prânzul pentru muncitori acolo. Nu am avut vreme nici să mă schimb, nici să mă spăl în dimineața asta.

Trebuia să se întoarcă la căsuța ei, să se simtă pe teritoriul ei, să poată gândi. Putea face curat la fermă mai târziu. Copiii au dat din cap și, după ce Harriet a luat brânza și pâinea din cămară, și-au croit drum prin lanul de porumb și de-a lungul potecii de pe coastă spre căsuță.

În timp ce copiii alergau veseli înaintea ei, Harriet simțea că i se face rău. Abia își mai ținea ochii deschiși, iar priveliștea îi amintea de noaptea în care o găsisese pe Rebecca. S-a uitat spre golf și s-a văzut pe sine, în urmă cu cinci ani, pe plaja aflată dedesubt, învăluită de vântul care urla în jur. Simțea și acum ploaia care îi biciuia obrazii, disperarea de a o găsi pe Rebecca, auzea sunetul firav al plânsetului de bebeluș.

S-a oprit și a privit în jos, la marginea stâncii zimțate, unde citise în ziar că fusese adus de ape trupul acelei femei. Femeia care nu era Cecilia.

Cecilia trăia. Încă i se părea că visează. O aduseseră apele în Golful Wittering și fusese descoperită de un străin care se ducea acasă de la cârciumă. Un străin care i-o dusesese lui Charles, care își dăduse acordul să fie închisă până ce va decide el să fie eliberată. Cecilia zăcuse în valurile înghețate de la mal în golful spre care privea Harriet, între viață și moarte, la mai puțin de o milă depărtare de locul unde ea și Ted îi dădeau copilului whisky lângă foc, luptându-se să îi salveze viața.

Suferința cauzată de nedreptatea făcută Ceciliei a împuns-o în pântec, s-a aplecat în față și a vomitat puținul pe care îl avea în stomac. Încercând să își revină, a inspirat de câteva ori aerul sărat. A auzit zgomotul pietrișului călcat de picioarele Rebeccăi, care fugea spre ea.

– Ce s-a întâmplat, mămico?

– Nu este nimic, draga mea, mă doare puțin burtica. Hai să mergem acasă.

Simțea nevoia să pună pe hârtie întâmplările din noaptea trecută, ca să și le scoată din minte.

– Ține-mă de mână, mămico, a zis Rebecca și împreună au mers către adăpostul și liniștea casei.

După ce i-a dus la culcare pe Rebecca și pe Harvey, Harriet s-a apropiat de măsuța de toaletă, a scos jurnalul din sertar și a început să își extragă din minte noaptea de nesomn pe care o trăise.

Sâmbătă, 26 iulie 1952

Dragă jurnalule,

Am descoperit în urmă cu două zile, în timpul vizitei la Greenways, unde m-am dus să îl văd pe Jacob, că Cecilia nu s-a înecat, așa cum îmi băgasem singură în cap că s-a întâmplat - dimpotrivă, este în viață. Este închisă în secția de maximă securitate de la Greenways, pentru că are tendințe sinucigașe, cauzate de gândul că și-a înecat fetița.

Nu pot trăi știind că am contribuit la iadul care s-a abătut pe capul ei, pentru că am găsit copilul și l-am crescut, crezând că așa ar fi vrut Cecilia - cu convingerile ei și pasiunea ei pentru viață, care m-au ajutat să văd lumea cu alți ochi.

Așa că ieri, înarmată cu aceste noi informații, am mers la poliție ca să le spun că fetița Ceciliei este în viață. Că am găsit-o și am crescut-o, crezând că Cecilia a murit.

Mi-am părăsit copilul, pe care îl iubesc mai mult decât aș fi crezut că este posibil să iubești pe cineva, și m-am dus să mă predau. Știind că

foarte probabil Rebecca îmi va fi luată și va fi dată înapoi Ceciliei. Că nu îmi voi mai vedea niciodată copilul.

În autobuz, pe drumul lung și dureros către secția de poliție din Chichester, am analizat din nou în minte faptele. Încercând să înțeleg dacă mă convinsesem că Cecilia era moartă pentru că așa era mai bine pentru mine. Pentru că îmi doream cu disperare un copil.

Dar de când am descoperit adevărul nu am avut pace nici o clipă și nu am mai dormit. Știu că dacă aș fi avut chiar și cea mai mică suspiciune, dacă aș fi avut orice indiciu, aș fi făcut fără întârziere ceea ce am făcut ieri.

Cum să fi ajuns la altă concluzie? Pantofii Ceciliei zăceau la marginea apei în noaptea în care am găsit-o pe mica Rebecca înghețată și pe jumătate moartă. Pe mare era furtună, iar temperatura scăzuse sub pragul înghețului. În plus, după câteva luni, mi-au ajuns la urechi bârfele din sat, cum că domnul Charles de la Northcote se recăsătorise, iar în ziar am citit că se descoperise trupul unei femei adus de apă pe plajă. Greșisem trăgând această concluzie?

Îmi reproșez că nu am încercat mai mult să aflu ce s-a întâmplat, dar mi-ar fi fost aproape imposibil. Charles a ascuns existența bebelușului, întrucât Cecilia a fugit împreună cu copilul pe când avea numai cinci zile. Iar eu l-am ajutat să țină secretul în acești cinci ani, de teamă că Rebecca îmi va fi luată și va fi trimisă în străinătate, spre adopție. Dar Cecilia fusese nevoită să plătească un preț scump.

Rebecca este copilul lui Jacob și deci este responsabilitatea mea. O iubesc așa cum aș iubi un copil din trupul și sângele meu, așa cum îmi iubesc stăpâna. Eram sigură că Cecilia a murit. Dar de iertat, nu mi-o voi ierta niciodată.

Când am ajuns la secție, picioarele mi se îngreunaseră atât de mult, încât a trebuit să mă silesc să trec de ușa de la intrare și să cer să vorbesc cu detectivul care se ocupă de cazurile de persoane dispărute. Încăperea a început să se învârtă cu mine în timp ce stăteam pe scaun și așteptam, iar mâinile îmi tremurau într-un asemenea hal, că a trebuit să le ascund în buzunarele sacoului.

În cele din urmă, în sala de așteptare a apărut un bărbat cu mustață neagră, groasă și un chip prelung.

- Doamna Waterhouse? Sunt detectivul-inspector Gibbs. Vă rog să veniți cu mine.

L-am recunoscut imediat; era bărbatul care mă interogase la Northcote, în ziua în care dispăruse Cecilia. Pe atunci știuse că ascundeam ceva și mi se păruse furios. Am lăsat capul în jos și am încercat să ignor luminile puternice și zgomotele care mă asaltau - țârâitul telefoanelor, țcănitul mașinilor de scris. I-am urmărit cu privirea pantofii din piele neagră, lucioasă, care loveau podeaua în fața

mea, abia reușind să pun un picior în fața celui alt, să nu mă întorc cu spatele și să o iau la goană. Știam că de îndată ce îi voi spune acestui bărbat adevărul, va trimite pe cineva la Seaview să mi-o ia pe scumpa mea Rebecca.

Am intrat într-o încăpere fără ferestre și mi-a zis să iau loc. Așa am făcut, punându-mi geanta în poală și încercând să îmi stăpânesc picioarele, care îmi tremurau de teamă sub masă.

- Așadar, aveți informații despre o persoană dispărută, după câte înțeleg?

Vorbea încet, într-un mod care mă descuraja, aplecat pe spate în scaun și aprinzându-și o țigară. A aruncat pachetul de țigări Woodbine pe masă și a împins în spate scaunul ale cărui picioare au scos un scrâșnet zgomotos, care m-a făcut să tresar. Dintr-un motiv sau altul, nu mi se părea o persoană de încredere. Nu voiam să îi mărturisesc acestui om adâncimile suferinței mele. Dar nu voiam să le mai mărturisesc nimănui. Nu voiam decât să mă întorc și să plec, știind că fiecare bătaie a inimii mele în încăperea aceea putea fi ultima în calitate de mamă.

Mi-am imaginat-o pe Cecilia stând lângă mine, ținându-mă de mână și i-am spus povestea. Că suspectasem că Cecilia se dusese la Seaview, deoarece acolo își petrecea vacanțele în copilărie. I-am spus că i-am găsit pantofii la marginea apei și că am găsit copilul. I-am spus că Rebecca aproape murise și că proprietarul Fermei Seaview îi salvase viața. Că ne dăduse o locuință și că am locuit acolo în ultimii cinci ani, crescând-o pe Rebecca.

Mi-a luat declarația și a durat aproape două ore să o bată la mașina de scris, iar când s-a sfârșit totul și adevărul ieșise la suprafață, mă așteptam să am un sentiment de libertate, să simt o oarecare ușurare. Dar mă simțeam mai rău decât mă simțisem vreodată în toată viața mea. Tristețe până în străfundurile sufletului meu, provocată de amintirile pe care le aveam cu fetița mea, ziua în care s-a născut, clipa când am găsit-o în golf, toți anii petrecuți împreună la Seaview, fericirea pe care mi-a adus-o. Pielea ei, chipul și mângâierea ei – ea este viața mea și fără ea eu nu exist.

Detektivul Gibbs a mai tras o ultimă dată din țigară și m-a privit lung, apoi s-a ridicat și mi-a zis să îl urmez. Așa am făcut, străbătând un coridor lung și un șir de scări, până la celule, unde a descuiat o ușă și mi-a spus că mă vor acuza de răpire și că voi rămâne în custodia lor până ce cazul meu va fi audiat de un judecător.

Am intrat în celulă și ușa s-a trântit în urma mea. Pe un pat făcut din stîngii din fier se afla o saltea subțire, iar în colț se vedea o găleată. Mirosea a vomă și a urină. M-am așezat pe marginea patului, cu genunchii la piept și am rămas cu ochii ațintiți asupra ușii grele în

care era tăiată o fantă prin care se introducea mâncarea. M-am gândit la Rebecca aflată la fermă, la mașina de poliție care urma să oprească în curte. Din ea, aveau să coboare doi bărbați care aveau s-o smulgă din mâinile lui Harvey. Nu știam unde aveau s-o ducă. Nici nu mă puteam gândi cât de speriată va fi. Nu aveam de ales, mi-am zis în gând. Nu aveam de ales.

M-am gândit la Cecilia. La viața ei, o viață în spatele gratiilor. Nu poate evada din închisoarea fizică și mentală pe care este silită să o îndure în fiecare zi. M-am gândit la Ted și la bunătatea lui față de noi. La zâmbetul lui drag, la râsul lui, la paharul de whisky pe care obișnuia să îl bea în fața șemineului, în timp ce le spunea povești copiilor. M-am gândit la Harvey, la faptul că nu va înțelege unde a dispărut mica lui prietenă. Mi l-am imaginat pe Jacob în sala de artă de la Greenways, pictând frumusețea naturală a Ceciliei. Am văzut în minte pictura care m-a adus aici. În zori am început să plâng până ce am adormit, în sfârșit.

Când s-a auzit cheia întorcându-se în broască, nu știam ce oră este, dar mi se părea că e încă noapte. Nu mi s-a dat nici mâncare, nici apă. Mă durea tot corpul și tremuram după ce dormisem pe salteaua subțire. Nu știam cu certitudine decât două lucruri când m-am ridicat în capul oaselor și m-am scuturat de somn: că urma să merg la închisoare și că Rebecca îmi va fi luată.

Când s-a deschis ușa, a apărut o siluetă, iar când am ridicat privirile, am zărit un bărbat pe care nu îl mai văzusem de aproape cinci ani: Charles Barton.

A întrebat dacă poate să intre și s-a așezat pe pat, cerând să mi se aducă fără întârziere o cană de ceai și o pătură. Nu a spus nimic, ci doar mi-a zâmbit, până când detectivul-inspector Gibbs s-a întors cu ele, i le-a întins și apoi a ieșit. Nu mă puteam mișca, atât de înfricoșată eram, așa că Charles Barton m-a învelit cu pătura și a pus ceaiul lângă mine, pe podea. Apoi a început să vorbească, încet, de parcă ținea o predică la biserică. Vocea lui avea o ascuțime aparte, ca și cum îmi prezenta dovezile în instanță. Îi sorbeam înfățișarea – costumul proaspăt călcat, pantofii lucioși. Habar nu aveam nici cât era ceasul, nici măcar dacă dormeam și aveam un coșmar.

- Avem o mică problemă, Harriet. Am avut un adevărat șoc când am primit un telefon de la detectivul Gibbs de aici, ca să îmi spună că, după atâția ani în care am crezut că s-a înecat, copilul Ceciliei este în viață. Știu că nu este al meu și că Cecilia a rămas borțoasă după ce l-a vrăjit pe soțul dumitale. Este laudabil că ți-ai asumat responsabilitatea de a avea grijă de copil cât timp părinții erau, într-un fel sau altul, indisponibili.

Îmi era teamă să îmi mut privirile de la el, dar fereștriuca din ușă era deschisă și îl vedeam pe inspectorul-detectiv Gibbs care stătea de cealaltă parte a ușii. Din celelalte celule nu se auzea nimic; totul era cufundat în tăcere.

- Am vorbit cu avocatul meu și m-am gândit. Dacă ești dispusă să ne păstrezi secretul și să adopți copilul în mod oficial prin intermediul unei adopții închise, astfel încât Cecilia și Rebecca să nu dea niciodată una de cealaltă, sunt dispus să renunț la acuzația de răpire. Dar vei ieși din această celulă și nu vei mai vorbi niciodată despre treaba asta.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

- Dar ce se va întâmpla cu Cecilia?

Barton s-a uitat la mine, lung și intens.

- Ceciliei nu îi este deloc bine. Dacă îmi refuzi oferta, copilul nu se va întoarce la ea. Trebuie să rămână acolo unde se află, cel puțin deocamdată. Pe fetiță ar deruta-o prea mult dacă ar fi reunită cu mama ei, pentru ca mai apoi Cecilia să se îmbolnăvească din nou, iar cele două să fie separate pentru a doua oară.

- Dar ea este nefericită pentru că nu poate fi alături de fiica ei.

- Ei, nu putem noi să decidem de ce a fost declarată nebună Cecilia. Dar cu siguranță nu este o boală de care să se poată vindeca peste noapte. Să știi că nu sunt un om nerezonabil și de aceea îți și fac această propunere - în ciuda sfatului dat de surorile mele, aș putea să adaug. Dar aș vrea să spun că dacă nu semnezi acum, va trebuie să ordon ca fetița să îți fie luată de îndată și dată spre o adopție închisă undeva în străinătate, ca să nu mai cauzăm și alte încurcături. Presupun că nu i-ai spus lui Jacob că nu este al dumatile copilul?

- Nu, domnule Barton, am zis abia șoptit.

- Bine, bine, cred că cel mai bine este să lăsăm lucrurile așa. În definitiv, el este tatăl copilului. Și, după câte înțeleg, urmează să fie eliberat în scurtă vreme. Cred că aranjamentul acesta este cel mai bun pentru toată lumea.

- Nu înțeleg cum poate să fie bine pentru Cecilia. Te-a iubit, Charles. Nu o putem lăsa în locul acela. Nu voi putea trăi cu asta pe conștiință.

- A avut o aventură cu soțul tău. Cred că ești mult prea generoasă. A fost declarată nebună de doi psihiatri. Cred că i-ai fost o foarte bună prietenă, dar dacă o lăsăm să iasă acum, cel mai probabil se va sinucide. Cel puțin așa există șansa să se facă bine, îngrijită de doctori care știu ce fac. Așadar, îmi dai cuvântul tău?

Ce puteam face? Dacă refuz și le-o dau pe Rebecca, ar trimite-o undeva, departe, Cecilia nu și-ar recupera copilul, iar Rebecca ar ajunge la niște străini, într-o țară străină, departe de toți cei pe care îi iubește. Nu o pot pedepsi pe Rebecca numai pentru că eu nu pot trăi cu conștiința încărcată.

Gândurile îmi goneau prin cap stând acolo, gândindu-mă la faptul că un bărbat puternic poate decide să țină o femeie închisă într-un azil dacă este în interesul lui. La faptul că o persoană internată într-un azil de nebuni poate rămâne acolo, uitată, până la moarte.

- Poate ți-a devenit o povară prea mare. Ai prefera să luăm copilul?

Am decis că trebuie să fac cum este mai bine pentru Rebecca, că tot ce pot spera este ca într-o zi Cecilia să vină și să ne caute la Seaview. Îmi este interzis să vorbesc despre existența Ceciliei. Din acest moment, eu sunt mama Rebeccăi.

L-am privit în ochi și am spus:

- Iubesc copilul acesta cu toată ființa mea.

- În acest caz, este o fetiță tare norocoasă. Nu sunt un monstru, Harriet. De aceea nici nu depun plângere pentru răpire. Dar familia mea nu poate permite să izbucnească un scandal de o asemenea amploare.

Detectivul-inspector Gibbs a intrat în celulă și i-a întins o foaie de hârtie și un stilou.

- Avem un document pe care să îl semnezi și în felul acesta îți va fi încredințat copilul. Rebecca este copilul lui Jacob. Responsabilitatea pentru copil poate fi transferată lui, dacă locuiește împreună cu tine.

Mi-a întins stiloul și, după ce i-am aruncat o privire detectivului Gibbs, am semnat și mi-am asigurat locul în iad. Când s-a ridicat și și-a încheiat paltonul, Barton a zis:

- Adopția închisă nu permite ca cel adoptat și părinții biologici să se întâlnească vreodată și nici măcar să știe unii de alții, așa că nu ai de ce să te temi. Nimeni nu va afla vreodată, iar din acest moment, Rebecca este în mod oficial copilul tău.

- Cecilia va afla, am zis eu, înainte ca Charles Barton să se întoarcă pe călcâie și să plece.

37. IRIS. Ora 10.35 seara, miercuri, 19 noiembrie 2014

Iris Waterhouse s-a oprit la ușa sălii de așteptare pentru rude de la Spitalul St Dunstan, unde mama ei stătea singură în întuneric, cu capul lăsat în jos.

– Te simți bine, mamă? a întrebat ea.

– Nu prea.

Rebecca nu a ridicat privirea când Iris s-a așezat lângă ea.

– Mi-au spus că Elizabeth va fi bine, că i-ai salvat viața.

– Ei, nu știu dacă este chiar așa.

Iris a văzut cum mama ei își ștergea lacrimile.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că am sacrificat atât de multe pentru meseria mea. Și cu ce cost?

– Mamă, ar fi murit dacă nu erai tu.

– Dacă nu eram eu, Jessie nu ar fi ajuns în starea aceasta și nu s-ar fi întâmplat nimic din tot ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să îi fiu alături mereu, nu doar să o smulg pe nepoata mea din ghearele morții.

Vocea Rebeccăi era abia șoptită.

– Mamă, nu știu eu multe despre psihoză, dar sunt destul de sigură că se poate întâmpla oricui. Boala a fost în sângele lui Jessie – tu ai avut-o. Iris s-a oprit o clipă. Și, din câte se pare, a avut-o și mama ta.

– Îmi este teamă de ceea ce mă așteaptă în camera aceea. Harriet este mama mea. Tot ce am făcut este pentru ea, datorită ei. Nu pot accepta că a fost totul o minciună.

– Faptul că nu a fost mama ta biologică nu schimbă cine a fost Harriet și cine ești tu. Și ar fi extrem de mândră de tine – *era* foarte mândră de tine. Știu sigur că era.

Iris și-a lăsat capul pe umărul mamei sale.

– Nu cred că ar fi fost mândră de felul în care am tratat-o pe Jessie. Harriet a renunțat la tot pentru a mă crește. Până într-atât încât am simțit că am responsabilitatea enormă de a trăi pentru amândouă – asta m-a îmboldit mereu de la spate. Cu fiecare bătaie pe care a îndurat-o, juram că nu va fi în zadar.

– Și nu a fost. Uite ce ai reușit, ce ai obținut în viață.

– Dar dacă nu ești alături de familia ta – pentru ai tăi –, ce rost au toate celelalte?

– Mamă, nu poți spune că tot ce ai realizat este în zadar. Ai ajutat atât de mulți oameni, ai salvat atâtea vieți. Și ești o mamă minunată. Am aflat asta pe pielea mea.

Rebecca a zâmbit slab.

– Am şaizeci şi şapte de ani. Trebuie să încetinesc ritmul. Doar că mi-a fost frică să mă opresc pentru că atunci ar trebui să încep să gândesc. Lucrurile pe care le-am îndurat eu şi Harriet împreună – mi-au bântuit fiecare moment din viaţă.

Iris a scos jurnalul din geantă şi l-a aşezat în poala mamei sale.

– Harriet era foarte mândră de tine. Şi nu te-a răpit de la mama ta, ci nu a avut de ales.

Rebecca s-a uitat la Iris, apoi şi-a coborât privirile la caietul legat în coperte roşii, din piele.

– Acesta este jurnalul lui Harriet? Unde l-ai găsit?

– Era în adăpostul antiaerian. Cred că Jessie l-a găsit. Nu am avut timp să îl citesc cum se cuvine, dar ştiu că soţul Ceciliei a fost cel care a avut grijă ca ea să rămână închisă. I-a spus lui Harriet că şi în cazul în care Cecilia ar fi ieşit de la Greenways, tot nu i-ai fi fost încredinţată ei. Şi că te-ar fi trimis spre adopţie în străinătate dacă Harriet ar fi spus cuiva. Era un om foarte puternic şi voia să țină scandalul sub preş, iar pe atunci era posibil să aranjezi să îţi închizi soţia undeva. Harriet o iubea pe Cecilia. A rămas la Seaview în speranţa că într-o bună zi Cecilia va ieşi şi va veni în căutarea voastră.

– Prin urmare, prin scandal vrei să spui că tatăl meu şi Cecilia au avut o aventură? a întrebat Rebecca, ridicând privirile spre Iris.

– Nu am citit totul, dar, da, se pare că Jacob a fost tatăl tău.

Rebecca s-a uitat la Iris, iar ochii îi sclipeau de lacrimile gata să îi cadă pe obraji. Şi-a trecut mâna peste coperta jurnalului.

– Vrei să vii cu mine, ca să o cunoaştem pe Cecilia?

– Sigur că da.

Iris s-a ridicat şi a întins o mână.

Sergentul Galt şi Harvey le aşteptau pe coridor şi nu au spus nimic când le-au văzut ieşind.

– Unde e Jessie? l-a întrebat Rebecca pe Harvey care părea cenuşiu de oboseală.

– Este cu Adam. Se simte bine. Sperăm să le facem rost de un loc într-o unitate de îngrijiri pentru mamă şi copil la Brighton.

– Ce uşurare! Aş vrea să o văd mai târziu, dacă se poate.

– Desigur. Acum doarme, dar ştie că i-ai salvat viaţa lui Elizabeth şi suntem... voiam să îţi mulţumim. Nu vom putea niciodată să te răsplătim pentru ceea ce ai făcut.

– Harvey, este fiica mea. Nu se pune problema de a mă răsplăti.

– Ştiu şi îţi datorez scuze, Rebecca. Mă simt foarte vinovat pentru tot acest dezastru.

- Eu nu vreau decât să fiu prezentă în viața lui Jessie și în cea a nepoatei mele. Amândouă vrem, a zis Rebecca, uitându-se la Iris, care a zâmbit blând către Harvey.

- Deși voi avea nevoie să îmi dai un interviu în exclusivitate, dacă îmi pierd slujba din cauza aceasta, i-a zis Iris lui Harvey, făcându-i un semn cu ochiul.

Harvey a râs încetișor.

- Cred că măcar atât pot face.

- Te așteaptă cineva, Rebecca, a zis sergentul Galt cu blândețe în glas. Mă tem că nu mai avem mult timp. Îi este greu să vorbească și de aceea nu vă veți putea spune multe. Are lângă ea o îngrijitoare pe nume Rosie.

Rebecca a încuviințat din cap.

- Am cunoscut-o, a zis ea încetișor, când au pornit împreună pe coridor.

În cele din urmă, au ajuns la ușa camerei în care se afla Cecilia, iar sergentul Galt a ciocănit încetișor și a deschis-o.

Stând în pat, în poziție șezândă, era o femeie cu un păr lung și cărunt, care îi cădea în jurul umerilor. Avea pe față o mască de oxigen, iar ochii îi erau închiși.

Femeia în vârstă a deschis ochii verzi și s-a uitat fix la ea. Și-a tras în jos masca și i-a zâmbit blând.

- Bună seara, Rebecca. Am auzit că ai fost chemată cu treabă. Mulțumesc că mi-ai adus medalionul.

38. REBECCA. Ora 10.45 seara, miercuri, 19 noiembrie 2014

Rebecca stătea în pragul ușii. Înaintând spre pat, o încerca o stranie senzație de liniște. Încăperea avea un aer pașnic, iar ea s-a simțit invadată de un sentiment de ușurare la gândul că a ajuns la Cecilia la timp.

Fata care stătuse pe un scaun de lângă pat s-a ridicat în picioare.

– Vreți să stați aici? a întrebat-o Rosie pe Rebecca cu glas stins. Ceciliei i s-a administrat o doză de morfină în urmă cu câteva minute și de aceea este mai mult adormită.

Rebecca s-a așezat. Timp de o clipă, s-a lăsat liniștea. Pieptul Ceciliei huruia cu fiecare răsuflare când a închis din nou ochii. Aparatul țiuia în surdină, iar șuieratul oxigenului acoperea tăcerea din cameră.

Rebecca a privit-o pe Cecilia pentru prima dată, sorbindu-i din ochi fiecare părticică a chipului. Încercând să cuprindă cât mai multe într-un singur moment. Pielea Ceciliei avea o culoare măslinie, la fel la pielea ei, în ciuda părului blond. Iar silueta firavă și maxilarul pronunțat i se păreau familiare. Până și pe patul de moarte se vedea că Cecilia fusese o frumusețe.

Încet-încet, Rebecca a întins o mână și a strecurat-o în mâna Ceciliei. În aceeași clipă, mâna femeii s-a închis peste a ei.

Când a vorbit, vocea îi era gravă și înceată, dar destul de puternică pentru a fi auzită de Rebecca.

– Am așteptat mult timp să te iau din nou de mână, a zis ea, înecându-se în timp ce încerca să respire.

Rebecca i-a zâmbit Ceciliei, apoi s-a întors spre Rosie.

– Crezi că am putea rămâne singure? Numai noi două.

– Desigur, a zis Rosie, iar Iris i-a zâmbit mamei sale și cele două femei au părăsit camera.

În cele din urmă, ușa s-a închis. Rebecca a vorbit prima.

– Îmi pare rău că ne-a luat atât timp să ne regăsim.

– Am auzit că ai salvat viața nepoatei tale, a zâmbit Cecilia privind-o pe Rebecca. Sunt foarte mândră de tine, Rebecca.

– Nu cred că ai fi dacă m-ai cunoaște bine, a zis Rebecca, iar o lacrimă i-a căzut pe mâna Ceciliei.

– Te cunosc mai bine decât crezi, a răspuns Cecilia și a reînceput să tușească.

Rebecca a așteptat să își adune puterile și să continue.

– Te-am dus în pânțe timp de nouă luni, nu uita, știu cât ești de luptătoare. Este timpul să îți acorzi iertare.

Rebecca s-a încruntat și a ridicat ochii, întâlnind privirea neclintită a mamei sale.

După ce a inspirat adânc, bătrâna a continuat.

- Îmi pare rău pentru ce a trebuit să vezi în noaptea aceea, Rebecca... Și pentru ce a trebuit să faci.

Rebecca o privea uluită.

- Ai văzut ce s-a întâmplat?

- Da, eram la fereastră, am văzut totul. Nu trebuie să te mai învinovățești.

Rebecca a clătinat din cap, neînțelegând.

- Ai văzut cum l-am împușcat pe tatăl meu?

S-a ridicat brusc și s-a apropiat de fereastră.

- Da, și m-am simțit incredibil de mândră de tine. Eram acolo când o bătea pe Harriet. Am fost o lașă că nu am încercat eu însămi să îl opresc. Mă urăsc pentru că am plecat și te-am lăsat singură, dar am auzit sirenele și m-am speriat. La Greenways reușiseră să îmi frângă voința și eram înspăimântată de ce aș fi putut păți.

- Cum poți fi mândră de mine pentru că am ucis pe cineva? a întrebat Rebecca, întorcându-se și privind-o pe Cecilia. Nu există nici o clipă în viața mea în care să nu mă gândesc la clipa aceea - nici când râd la o petrecere, nici chiar atunci când am salvat viața nepotei mele. Întotdeauna am crezut că ceva rău se va întâmpla cuiva drag ca pedeapsă pentru ceea ce am făcut. Pentru că sunt o persoană rea, nu una bună.

- Nu, nu este adevărat. Erai un copil. Și trăiseși ani întregi în teamă, martoră la violențele înfiorătoare împotriva lui Harriet, a zis Cecilia.

Rebecca a privit noaptea de afară.

- O bătea atât de tare, că nici nu m-a văzut intrând în cameră. Pistolul lui se afla pe birou. Îmi arătase cum să îl folosesc, în caz că intra cineva în casă. Nu am avut nici o ezitare. Era aplecat deasupra ei, îi curgea sudoarea de pe frunte din cauza efortului a ceea ce îi făcea. M-am apropiat de el, i-am pus pistolul la tâmplă și am tras piedica.

Rebecca și-a privit reflexia în geamul camerei de spital. Simțea și acum forța reculului care o dăduse în spate. Mirosul de praf de pușcă. Sângele. Atât de mult sânge.

- Nu am vrut să fac în așa fel încât să pară că el a făcut-o, dar pistolul mi-a căzut din mână. Nu voiam decât să îl îndepărtez de ea. Dar era prea târziu.

Capul Rebeccăi i-a căzut în palme.

- Îmi pare rău, a șoptit Cecilia.

- Nu am spus nimănui până acum. Trebuie să spun poliției.

Rebecca a privit neliniștită spre mama ei.

– Sigur, poți. Dacă asta vrei. Dar nu încercai decât să îți salvezi mama. Ar fi trebuit să te ducă departe de el și de Seaview.

– Cred că a stat pentru că a vrut să ne găsești.

Rebecca s-a întors lângă Cecilia și s-a așezat pe scaun.

– Trebuie să știi ceva. Harriet nu m-a răpit de la tine, nu a avut de ales. Charles i-a forțat mâna. Acum știu că te-a iubit foarte mult.

Cecilia a privit spre tavan și o lacrimă i s-a scurs pe obraz.

– Și eu am iubit-o.

Rebecca s-a aplecat deasupra Ceciliei, ochii verzi li s-au întâlnit și i-a șters lacrima.

– Îmi pare rău că nu te-am cunoscut.

– M-ai cunoscut. Inima mea ți-a fost întotdeauna alături, la Seaview. Acolo mă duc acum, a zis ea, chinuindu-se să rostească cuvintele.

Rebecca a început să plângă, neputincioasă în fața emoțiilor pe care le ținea în frâu de când se știa.

Cecilia a reușit să surădă.

– Te iubesc, draga mea. Îmi pare atât de rău că te-am lăsat singură, copila mea, frumoasa mea Rebecca.

Rebecca își privea mama care își dădea ultima suflare.

– Promite-mi că te vei ierta, iar eu voi face la fel. Promite-mi, Rebecca. Este timpul să lași trecutul în urmă și să îți permiți să fii fericită.

– Promit, a zis Rebecca, strângând mâna Ceciliei.

– Te iubesc, a spus Cecilia.

– Și eu te iubesc, a spus Rebecca încet, nemaiputându-și stăpâni lacrimile.

– Vrei să-mi citești jurnalul lui Harriet? Mi-ar plăcea să aud din nou vocea prietenei mele.

Rebecca a deschis ușa și i-a cerut lui Iris caietul legat în piele roșie. Deschizându-l la început, s-a așezat și, luând-o de mână pe mama ei, a început să citească.

EPILOG. *Iunie 2015*

Rebecca Waterhouse și-a strâns mai bine jacheta din lână groasă, a inspirat și a intrat cu pași mici în peștera din Golful Wittering.

Deși era o zi caldă de iunie, încântarea adusă de razele soarelui se oprea la intrarea în peșteră, iar Rebecca s-a trezit singură în spațiul rece și umed unde o lăsase mama ei în urmă cu șaiszeci și opt de ani, pe când era un prunc nou-născut.

Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu lipsa luminii, Rebecca cerceta peștera care cu numai o oră înainte fusese plină de apă înainte de retragerea fluxului, trecându-și mâna peste stânca alunecoasă. A inspirat profund și a pătruns mai adânc, atentă să evite băltoacele de apă de mare de la picioarele ei, până ce a ajuns la lespedea acoperită cu alge din capătul grotei.

Zgomotele copiilor care se jucau pe plajă și claxoanele mașinilor prinse în traficul estival piereau, înlocuite de sunetul slab al plânsetului ei de bebeluș care venea prin ceața groasă prin care o vedea pe Cecilia așezând-o jos, singură, apoi întorcându-se spre apa cenușie și înghețată a mării.

– Mamă? a răsunat glasul lui Iris în peșteră. Te căutam. Te simți bine?

Rebecca s-a smuls încet-încet din transă și s-a întors pe călcâie, a văzut-o pe fiica ei cea mică la intrarea în peșteră, iar în jurul pântecelui ei pronunțat silueta perfectă creată de lumina soarelui.

– Sunt bine, draga mea, îți mulțumesc, a zis Rebecca, după o pauză lungă, aruncând o ultimă privire înainte de a reface pașii mamei sale dinspre întuneric spre soarele de iunie.

– Ecografia este planificată la prânz, trebuie să plec, a zis Iris, punând o mână pe umărul mamei sale. Ești sigură să te simți bine?

– Sigur că da, trebuie să te duci. Te conduc. Ești sigură că nu vrei să vin cu tine?

– Nu, nu vreau decât să mă duc și să scap odată. M-a tot lovit în dimineața asta, așa că poate de data aceasta...

Rebecca a prins fața fiicei sale între palme și a sărutat-o.

– Totul este în regulă.

Iris a dat din cap.

– Sunt puțin tristă că am fost prea îngrijorată și de aceea nu m-am putut bucura de perioada aceasta.

– Știu.

Rebecca s-a prins de brațul fiicei sale și au pornit să traverseze golful, spre capătul scărilor care duceau la parcare.

Rebecca îi era recunoscătoare fiicei sale pentru că nu încerca să umple tăcerea care le învăluia în timp ce păseau în același ritm peste nisipul auriu. Când au trecut de fațada de stâncă, Rebecca a ridicat privirile spre Casa Seaview și s-a văzut pe ea copilă și pe Harvey coborând în goană scările spre plajă și pe Harriet în urma lor, ducând un coș de picnic.

De când o cunoscuse pe Cecilia și descoperise adevărul, simțea că golul care îi fusese atât de apropiat toată viața îi era acum străin; simțea că este un prieten pe care încerca să îl ierte pentru că îi ascunsese un secret de moarte.

- Voiam să-ți spun ceva, mamă. Sper să nu te superi.

Iris nu s-a oprit din mers, folosindu-se de lipsa de contact vizual pentru a-și găsi puterea de a continua.

- Jessie m-a rugat să mă mut la ea în apartament timp de o săptămână când vor fi externate din unitatea de îngrijire pentru mamă și copil. Adam trebuie să lucreze și îi este teamă să rămână singure.

- De ce m-aș supăra? a zis Rebecca, simțind că îi tresare inima. Este minunat. Este foarte frumos că petreceți atât timp împreună.

Apa de mare de la picioarele lor le reflecta siluetele, trimițându-le înapoi către ele. Iris a strâns mai tare brațul mamei sale.

- Ei, știu că ai vrea să o vezi pe Jessie mai des, a continuat Iris. Nu vreau să te simți ofensată.

- Nu mă simt ofensată, iau lucrurile pas cu pas. Rebecca a luat-o pe Iris de mână. Harvey face efortul de a fi prietenos și mă bucur că pentru prima oară ne vorbim cu toții.

Rebecca a zâmbit către Iris. Era fiica tatălui ei. Avea inima bună a lui John, mereu gata să ierte. Pe când Jessie semăna cu ea; se agățau de trecut cu fiecare răsuflare, incapabile să uite.

- Este foarte recunoscătoare pentru tot ce ai făcut ca să o salvezi pe Elizabeth, dar se chinuie să-și depășească anxietățile. Te iubește cu adevărat, mamă.

Ochii lui Iris se umpluseră de lacrimi.

- Știu, și mai știu și că Jessie încearcă din răspuțeri. A trecut printr-o perioadă grea. O vom depăși. Mă bucur că tu cel puțin construiești punțile de legătură. Nu mă simt jignită, draga mea, te asigur, tu trebuie să te gândești la tine, Iris, și la copil. Îmi trimiți un mesaj după ecografie?

Iris a dat din cap și a început să urce scările încet, lăsând în urmă vântul aspru de pe plajă.

- Am primit vești de la sergentul Galt, a zis Rebecca, grăbindu-se să schimbe subiectul. A primit confirmarea faptului că nu se va continua investigarea faptelor mele din noaptea aceea.

- Este o veste minunată, mamă, a zis Iris, îmbrățișând-o pe mama ei.

- Da, trebuie să spun că sunt oarecum surprinsă. Mă așteptam să plătesc în vreun fel pentru uciderea tatălui meu, dar se pare că a trecut prea mult timp ca să se mai facă ceva. Nu există martori, nu sunt dovezi. Nu au decât cuvântul meu, iar acesta este insuficient. Mi-au păstrat declarația la dosar, dar nu am primit nici măcar o muștrare.

- Te-ai întors vreodată la Seaview din seara aceea, mamă? a întrebat Iris, străduindu-se să-și recapete suflul în timp ce urca ultimele trepte abrupte spre parcare.

- Nu, ar fi prea mult pentru mine, a zis Rebecca scuturând din cap.

- Pot merge eu cu tine, dacă ai vrea, s-a oferit Iris.

Rebecca a strâns-o de mână.

- Știu că ai face-o. Dar simt că nu mai vreau să mă cramponez de povestea asta. Cred că uneori casele păstrează în ele prea multe amintiri, a zis Iris, făcându-i un semn din mână lui Mark, care stătea sprijinit de mașină și arăta spre ceasul de la mână.

- Vânzarea casei tale a decurs bine? a zis Rebecca.

- Da, se pare că nu este cel mai plăcut sentiment din lume să te agăți disperat de un trecut care nu te mai vrea. Este un pic ciudat să fii cu cineva care mă iubește cu adevărat. Și care nu va fi dezamăgit dacă pierd copilul.

Iris s-a oprit, iar Rebecca i-a zâmbit cu blândețe fiicei sale, care a continuat să vorbească.

- Și cred că sunt ușurată că Jessie face parte din viața noastră și că putem, în sfârșit, să vorbim despre ceea ce ți s-a întâmplat în noaptea aceea. Secretul a ieșit la lumină, în loc să putrezească înăuntrul nostru și să-și ia birul. Dar știu că pentru tine nu a fost ușor, mamă.

- Nu știu ce să zic. Mă bucur că am ajuns în acest punct, dar, ca să fiu sinceră, aș vrea să pot înțelege de ce mi-a ascuns Harriet atâtea. Poate plănuia să îmi spună, numai că, evident, n-a mai apucat să-și ia la revedere.

- Ei bine, totul este aici. Ți-am mai spus, cred că ar trebui să citești ultima pagină pe care a scris-o.

Iris a băgat mâna în geantă și a scos jurnalul legat în piele roșie.

- Îți mulțumesc că ai avut grijă de el, a spus Rebecca, luând caietul în mâini cu grijă. Până acum mi-a fost imposibil să-i fac față.

- Cred din tot sufletul că te va ajuta, a zis Iris, fluturând o mână spre Mark, care se așeza în mașină. Trebuie să plec. Te sun după

aceea.

Rebecca a încuviințat din cap și a strâns-o în brațe pe fiica ei.

– O să mă gândesc la tine, draga mea. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

– Știu, a spus Iris, îndepărtându-se încet de mama ei.

Rebecca s-a uitat către copiii de jos, care alergau pe nisipul cald înspre apele turcoaz ale mării. Aceeași mare care i-o răpise pe Cecilia în noaptea aceea fatală. S-a întors și a pornit pe poteca ce ducea spre Casa Seaview, închipuindu-și în minte piciorușele ei de la cinci ani încălțate în sandalele preferate, din piele roșie.

Erau aproape cincizeci și cinci de ani de când traversase ultima oară cărarea aceea din piatră acoperită cu pietriș care lega Ferma Seaview de căsuța în care își petrecuse primii treisprezece ani din viață, dar îi cunoștea atât de bine fiecare denivelare și răsucire, că ar fi putut să o parcurgă legată la ochi, chiar și acum.

Când a ajuns la Casa Seaview, s-a așezat pe ultima treaptă, a așezat în poală jurnalul lui Harriet și a inspirat adânc. A deschis cu grijă la ultimele pagini și a început să citească.

Astăzi este ziua în care Jacob se întoarce de la Greenways. Simt deja că s-a schimbat atmosfera din mica noastră casă. Îmi duc frica dintr-o cameră în alta, umplu toată casa cu ea.

Ce urât din partea mea, să îmi fie groază de întoarcerea soțului meu pe care l-am iubit atât de mult și care a suferit mai mult decât poate îndura un om. Îmi tot revine în minte ziua aceea în gară, când Jacob s-a întors din Normandia și eu am așteptat venirea trenului cu soldați pe peronul aglomerat.

Simțeam în aer electricitatea emanată de mulțimea de oameni care strigau bucuroși către soldații agățați de geamuri, majoritatea bandajați sau cu vreun membru sau altul legat cu eșarfe. Nu voi uita niciodată tăcerea care s-a așternut când s-au deschis ușile și au început să descarce târgile, cărându-i pe cei grav răniți, bărbați cu cioturi în loc de picioare, care nu vor mai merge niciodată, iar apoi purtătorii de târgi au început să strige „Faceți loc“ către familiile care se călcau în picioare,perate să ajungă la cei dragi ai lor.

O femeie cu un copil mic a trecut pe lângă mine, grăbindu-se spre un bărbat cu niște cicatrice îngrozitoare pe chip și cu un singur picior, pe care reușea să meargă cu ajutorul cârjelor. Băiețelul cu ochii albaștri pe care femeia îl ținea în brațe a început să țipe de frică văzându-și tatăl pentru prima dată. Era o asemenea revărsare de emoții, încât era greu să rămâi netulburat. M-am concentrat pe găsirea lui Jacob în mulțime. Dar nu se vedea niciunde. Am căutat pe tot peronul, până ce a apărut într-un târziu, palid și slăbit, clipind orbit de lumina soarelui ca și cum

se ridicase din iad, iar când m-a văzut, a început să plângă – de parcă ușurarea pe care o simțea acum, că totul se sfârșise, era prea greu de suportat. Am alergat spre el și l-am prins în brațe, dar m-a copleșit senzația că nu acesta era sfârșitul, ba chiar dimpotrivă. Am simțit că era începutul a ceea ce urma să se petreacă. Iar când trenul a părăsit peronul, lăsându-ne singuri, am simțit că ia cu el toată fericirea mea, că nu vom mai fi niciodată la fel. Războiul din Europa se sfârșise, dar al nostru abia începea.

În timp ce scriu toate acestea, stau pe un balansoar pe balconul dormitorului meu și privesc soarele care se ridică peste Golful Wittering. Spectacolul zorilor este impresionant și, când mă uit la fetița mea adormită în pat, nu pot decât să sper că i-am insuflat puterea de a rezista la schimbările care ne așteaptă. Aceasta este crucea mea, pe care trebuie să o duc. Nu mă interesează propria-mi suferință, pentru că am cel mai mare dar pe care mi l-aș fi putut dori vreodată: o am pe frumoasa mea Rebecca. Dar mă simt foarte vinovată că va suferi pentru păcatele mele. Crescând-o la Seaview, așa cum și-ar fi dorit Cecilia, sper doar să fie destul de puternică pentru a învinge furtuna care ne așteaptă. Voi face tot ce pot ca să o protejez și să o iubesc.

Sper că dacă într-o zi va descoperi adevărul, mă va ierta. Am iubit-o pe Cecilia. Intenția mea a fost aceea de a o salva pe Rebecca, iar ea m-a salvat pe mine. Poate că nu este sânge din sângele meu, dar mi-aș da viața pentru ea.

Privind prin ceața lacrimilor la soarele care apunea peste Golful Wittering și imaginându-se la cinci ani, cum înota în valuri spre Harriet, a auzit bâzâitul telefonului care a readus-o în prezent. Cu inima cât un purice, a băgat mâna în geantă și a văzut mesajul de la Iris.

„Copilul este foarte bine. Ne-a făcut un semn cu mâna. Te iubesc, mamă.“

Dragă cititorule,

Clădirile ne vorbesc. Au inimă și istorie și secrete șoptite printre podelele care scârțâie. De îndată ce le treci pragul, îți provoacă o anumită senzație pe care nu o poți explica.

Pe când căutam un decor în care să îmi plasez noul meu roman, *Fetița pierdută*, o hartă în alb-negru a orașului Chichester pe care am văzut-o din întâmplare la Hotelul Goodwood din Sussex și imaginea ștersă a unei clădiri denumite „Azilul Regional de Nebuni“ mi-au dat fiori pe șira spinării.

De îndată ce am ajuns acasă, am sunat-o pe soacra mea, fost detectiv de poliție. A fost atât de drăguță, încât a mers cu noi la

Chichester, ca să aruncăm o privire la clădirea care fusese odată Spitalul de Psihiatrie din Graylingwell, iar acum fusese transformată într-o clădire cu apartamente de lux. Pe vremea când lucra, în anii șaptezeci, condusesese acolo câteva suflete pierdute, oameni care urmau să fie internați la Graylingwell și era familiarizată cu locurile.

Era o zi frumoasă de iarnă, străbăteam terenul din jur, sorbind atmosfera și fotografiind clădirile vechi, rămase intacte, dar căzute în paragină. În ciuda eleganței noi fațade a clădirii de apartamente, se simțea încă trecutul acelui loc. Îmi imaginam cum se plimbau prin jur pacienții și vizitau capela – încă intactă.

Cu toate acestea, în ciuda faptului că încercam să simt atmosfera locului, încă nu aveam povestea. Dar în timp ce ne îndepărtam de impunătoarea clădire victoriană, soacra mea a zis:

– Știați că până prin anii cincizeci, dacă un bărbat bogat se plictisea de nevasta lui, putea să o închidă aici, ca să se poată însura cu amanta?

Aproape că am făcut un accident. O femeie sănătoasă putea fi închisă pe viață la dispoziția soțului? S-a dovedit a fi adevărat. Legea Cauzelor Matrimoniale din 1937 a extins motivele pentru divorț care, până la acea dată, fusese numai adulterul, pentru a include părăsirea nejustă a domiciliului conjugal timp de doi ani sau mai mult, actele de cruzime, nebunia nevindecabilă, incestul sau sodomia. Cum divorțul se obținea foarte greu, mulți soți apelau la dovezi falsificate ale infidelității sau, într-adevăr, „aranjau“ ca soțiile lor să fie declarate nebune și să fie închise, pentru a scăpa de scandal sau de repercusiuni.

Eram îngrozită... și în același timp îmi găsisem inspirația. Aveam subiectul și clădirea. Acum nu mai aveam nevoie decât de personaje și, de cum am început să cercetez partea aceea incredibilă și ascunsă a trecutului nostru recent, au ieșit la iveală aceste lucruri.

Sper că v-a plăcut să citiți romanul *Fetița pierdută* la fel de mult cum mi-a plăcut mie să îl scriu.

MULȚUMIRI

Fetița pierdută a impus o mulțime de situații în care luam notițe febrile în timp ce vorbeam cu mulți oameni extrem de deștepți și de binevoitori, care apoi au avut de suportat multe mesaje trimise de mine cu textul „O ultimă întrebare, te rog“.

În ordine aleatorie, le mulțumesc moașei Alexis Strickland, cu care am petrecut multe ore în care mi-a vorbit despre experiența în salonul postnatal și mi-a împărtășit observațiile ei pătrunzătoare referitoare la psihoza postnatală. Îi mulțumesc lui Lorraine Lindsay-Gale care m-a ajutat cu cercetarea. Îi mulțumesc, de asemenea, minunatei și răbdătoarei Katie Alexiou, avocată genială specializată în divorțuri și cu siguranță prima doamnă pe care ai vrea să o ai de partea ta atunci când te-ai hotărât să îți transformi soțul într-un fost soț.

Îi mulțumesc minunatului David Williams, mai bine cunoscut drept Legendarul Dave „Valul“ Williams, pentru orele petrecute la telefon, e-malurile și verificările tuturor aspectelor de natură pediatrică – îți sunt pe veci îndatorată. Șarmantului Barone Hopper, care cu multă bunătate m-a invitat în casa lui pentru a vorbi despre activitatea lui de asistent social la Spitalul de Psihiatrie Greenways din Chichester în anii 1960. Ca întotdeauna, îi mulțumesc minunatei mele soacre, Sue Kerry, care mi-a împărtășit din îndelungata ei experiență de detectiv de poliție, pentru dragostea ei pentru cercetare și pentru răbdarea ei în căutarea detaliilor – ceea ce mie îmi lipsește cu desăvârșire.

Îi mulțumesc grozavei doctorițe Jan Kohler, oncolog pediatric la pensie acum, care mi-a adus de multe ori lacrimi în ochi în timpul discuțiilor noastre telefonice despre povești din cariera sa incredibilă, despre lupta ei neobosită pentru a salva viața copiilor cu cancer. Ca toți îngerii, Jan nu consideră faptele sale eroice (dintre care cel mai de seamă mi se pare a fi faptul că a fost prima femeie specialist în pediatrie din Southampton, în același timp reușind să fie mamă și să alăpteze).

Mulțumiri din suflet lui Sue Stapely, avocat și manager, care mi-a trimis nenumărate e-mailuri ca răspuns la întrebările mele despre căsătorie și drepturile femeilor în anii 1950. M-a uimit să descopăr cât de greu era să obții divorțul între sfârșitul anilor 1940 și anii 1970 și câtă osteneală își dădeau oamenii pentru a scăpa dintr-o căsătorie nefericită. De asemenea, îi sunt recunoscătoare doctorului Alain Gregoire, specialist în psihiatrie perinatală, care mi-a povestit despre tratamentul sever la care erau supuse mamele care sufereau

de psihoză postnatală în anii 1940. Și lui Hannah Perrin, de la Colegiul Regal al Psihiatrilor, care m-a pus în legătură cu doctorul Alain Gregoire și m-a ajutat să dau de el! Mulțumesc genialei doctorițe Claire Emerson, care mi-a explicat toate micile detalii ale activității de la Urgențe și Accidente și mi-a vorbit despre pneumonie și hipotermie – ție îți revine, fără îndoială, premiul pentru primirea celor mai multe mesaje cu textul „Scuze, încă o întrebare”. Mulțumesc Jessie Webb pentru că m-a introdus în lumea terapiei prin artă și pentru că mi-a fost prietenă bună și m-a încurajat întotdeauna. Mulțumiri imense și pentru Aimee Di Marco, care mi-a strunit cu răbdare ideile exagerate pe care le aveam despre viața într-un salon de spital și a extras cu atenție dintre ele părțile care erau mai apropiate de adevăr. Multe mulțumiri doctoriței Nadine Keen, specialist în psihologie clinică, care mi-a vorbit îndelung, în măsura în care i-o permitea programul foarte aglomerat, despre psihoza postpartum, cât și despre sistemele care operează astăzi și care sunt menite să protejeze mama și copilul. Ca întotdeauna, mulțumesc minunatei Vicky Seal, paramedic, care mi-a explicat nesfârșitele proceduri și scenarii medicale de cod albastru și pentru că este un om și o mamă fabuloasă pentru frumoasa mea Olivia. Nesfârșită recunoștință pentru splendida Michelle Barr, care pare să aibă o nelimitată listă de persoane cu care mă pune în legătură și pentru că este atât de inimoasă.

Mulțumesc minunatei mele agente literare Kate Barker, pentru toate eforturile depuse pentru ca visurile mele să prindă aripi. Întregii echipe de la Haedline: Sherise Hobbs, pentru răbdarea, bunătatea și inteligența ta, Phoebe Swinburn, Georgina Moore, Olivia Allen, Vivian Basset, Jennifer Doyle, Rebecca Bader și Nathaniel Alcaraz-Stapleton, pentru tot ajutorul pe care mi l-ați acodat. Incredibilelor mele surori, Polly, Sophie și Claudia, pentru că mi-ați fost mereu alături, și fetelor mele, Sophy Lamond, Claire Quy, Clodagh Hartley, Kate Osbaldeston, Harriet De Bene, Suzanne Lindfors și Rebecca Cootes. Esra Erdem și Laura Morris, vă mulțumesc că sunteți salvatoarele mele. Ultimele, dar nu cele din urmă mulțumiri ale mele se îndreaptă spre îngerii mei (din iad) Grace și Eleanor. Nu știu ce înseamnă să treci prin iadul care este psihoza postnatală, dar este de ajuns să spun că sunt fericită că au trecut primii ani de viață și acum am privilegiul de a vă vedea crescând și devenind fete uimitor de frumoase, curajoase, bune și nostime.

În cele din urmă, îi mulțumesc celui care este stânca mea, soțul meu, Steven, care m-a ținut de mână când am traversat momentele de criză, perioadele de transformare și toate capitolele vieții. Te

iubesc mai mult decât ar putea-o descrie șchioapele mele eforturi de a găsi cuvintele potrivite.

Un lanț de dealuri din calcar care se întinde pe o suprafață de 670 km² de-a lungul ținuturilor de coastă din sud-estul Angliei

Fulger, în limba germană; *London Blitz* – termen folosit de presa britanică pentru campania germană de bombardare a Londrei, în perioada 1940–1941

Plită și sobă făcută din fontă, inventată în Suedia și produsă exclusiv în Marea Britanie începând cu anul 1957

Cel mai mare lanț de supermarketuri din Marea Britanie

Produs de dezinfectare și curățare

Personajul principal din cartea celebră *The Tale of Peter Rabbit* (*Povestea lui Peter iepurașul*), scrisă și ilustrată de Beatrix Potter, publicată în 1902

Ziar tabloid din Marea Britanie, înființat în anul 1903

Personaje din spectacolele populare de teatru de păpuși, datând încă din epoca victoriană